

JESU BERGS- PREDIKAN

ELLEN G. WHITE

New Covenant Publications International Ltd. Swedish

Upphovsrätt © 2020. Nytt Förbund Internationella Publikationer

Alla rättigheter förbehållna. Ingen del av denna bok får reproduceras eller överföras i någon form eller på något sätt utan uttryckligt skriftligt tillstånd från upphovsmannen, utom när det gäller korta citat som förkroppsligas i kritiska artiklar och recensioner. Vänligen hänvisa alla relevanta frågor till utgivaren.

Alla rättigheter förbehållna. Ingen del av denna bok får reproduceras eller överföras i någon form eller på något sätt, elektroniskt eller mekaniskt, inklusive kopiering, inspelning eller genom ett informationslagrings- och hämtningssystem - utom av en granskare som kan citera korta avsnitt i en recension som ska tryckas i en tidning eller tidning - utan skriftligt tillstånd från förlaget.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Katalogisering i Publikationsdata

Redigering och design av: Nytt Förbund Internationell Grupp

Tryckt i Storbritannien.

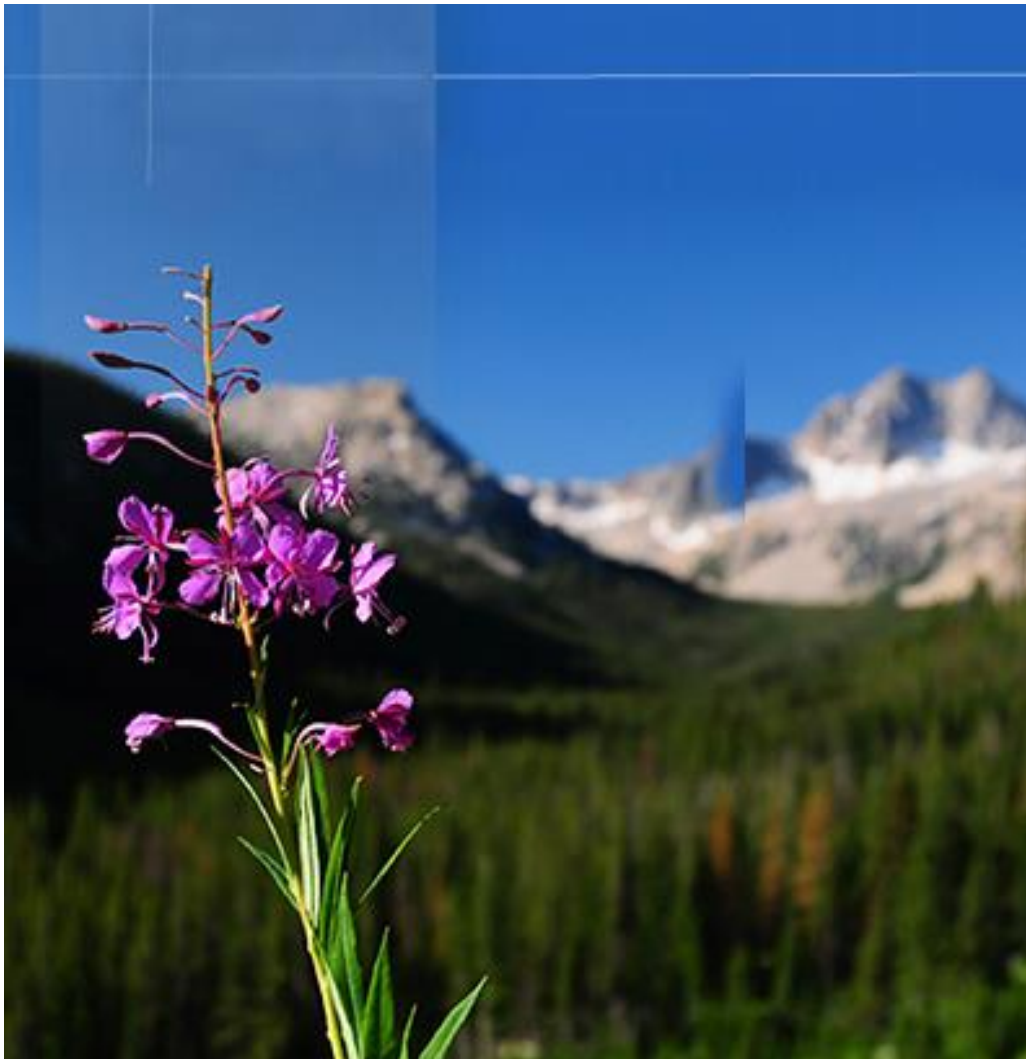
Första tryckningen 26 maj 2020

Publicerad av: Nytt Förbund Internationella Publikationer

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Besök webbplatsen: www.newcovenant.co.uk

JESU BERGSPREDIKAN

Pånyttfödelse

Väckelse är en pågående process. Dagligen inbjuder vår Herre oss till glädjen av hans närvaro. Precis som Israel fick näring av mannat som föll från himlen ställer Jesus upp med andlig fest för oss varje dag. Dagligen får vi andlig näring, vår ande förnyas och våra hjärtan väcks när vi stilla böjer knä inför hans tron och reflekterar över hans Ord. Sann andlig förnyelse leder till en förvandling av våra tankemönster, vanor och livsstil. Det är vad vi kallar för ”reformation”. ”Ni, mina kära, som fått veta detta, skall vara på er vakt, så att ni inte dras med i de ogudaktigas villfarelse och förlorar fotfästet. Väx till i nåd och i kunskap om vår herre och frälsare Jesus Kristus. Hans är härligheten, nu och till evighetens dag, amen” (2 Pet. 3:17–18). Termen reformation syftar helt enkelt på ”tillväxt i nåd”. Det innebär att vi tillåter den heliga Anden att rätta till varje aspekt av våra liv efter Guds vilja. På de områden där vi har dragits bort från lydnaden återuppväcker väckelsen vår längtan efter att behaga Gud. Reformationen leder oss till utmanande val att lämna allting som står mellan oss och honom.

Denna sida har medvetet lämnats blank.

New Covenant Publications

International Ltd.

Reformationsböcker, Reformerade Sinnen

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Erkännande

Den här boken är tillägnad Herre Gud.

Förord

New Covenant Publications International kopplar igen läsaren till den gudomliga planen som binder himmel och jord och förstärker evigheten för lagkärlek. Logotypen, förbundets ark representerar intimiteten mellan Kristus Jesus och hans folk och centralen i Guds lag. Som det står skrivet: “Detta ska vara det förbund som jag kommer att sluta med Israels hus säger Herren. Jag kommer att lägga min lag i deras inre delar och skriva det i deras hjärtan och de ska vara mitt folk och jag ska vara deras Gud.” (Jeremia 31: 31-33; Hebreerbrevet 8: 8-10). I själva verket vittnar det nya förbundet om en inlösen, född av oförminskad strid och förseglad med blod.

I otaliga århundraden har många uthärdat svåra lidande och obegripligt förtryck, beräknat för att utplåna sanning. Särskilt under de mörka åldrarna hade detta ljus blivit väldigt bäddat och täckt av mänskliga traditioner och populär okunnighet, eftersom världens invånare hade föraktat visdom och överträtt förbundet. Kompromissens misslyckande med ökande onskaper framkallade en sådan plåga av obruten degeneration och diabolisk omänsklighet, att många liv ofrivilligt offrade och vägrade att överge samvetsfriheten. Ändå återupplivades en förlorad kunskap, speciellt under reformationens tid.

1500-talets reformationsperiod utlöste ett ögonblick av sanning, grundläggande förändringar och därmed turbulens, vilket återspeglas i motreformationen. Genom denna volym upptäcker man emellertid den obestriddiga betydelsen av denna singulära revolution från reformatörernas och andra modiga pionjärer. Från deras berättelser kan man förstå de rasande striderna, orsakerna till sådant fenomenalt motstånd och övernaturliga ingripanden.

Vårt motto: “Reformationsböcker, Reformerade Sinnene”, accentuerar den distinkta litteraturgenren, sammansatt i en kritisk era och dess inverkan. Det resonerar också hur brådskande personlig reformering, återfödelse och omvandling är. När Gutenbergs tryckpress, tillsammans med översättningsbyrån, spridit principerna för den reformerade tron, för cirka 500 år sedan, skulle den digitaliserade pressen och onlinemedier kommunicera på alla språk sanningsljuset i dessa sista tider.

Innehållsförteckning

Innehållsförteckning	3
Kapitel 1—På Bergsslutningen	5
Kapitel 2—Saligheterna.....	8
Kapitel 3—En Andlig Lag.....	29
Kapitel 4—Gudstjänstens Verkliga Motiv	47
Kapitel 5—Herre, Lär Oss Bedja!	59
Kapitel 6—Grandet i Din Broders Öga	70

Kapitel I – På Bergssluttningen

Mer än fjorton århundraden före Jesu födelse i Betlehem var Israels barn församlade i Sikems dal, där de från bergssluttningarna genom prästerna hörde Guds budskap om välsignelse och förbannelse. »Se, jag förelägger eder i dag välsignelse och förbannelse: välsignelse, om I hören Herrens, eders Guds, bud, . . . förbannelse, om I icke hören.»— 5 Mos. 11:26-28. Detta var anledningen till att berget Gerissim, från vilket ord av välsignelse förkunnades, kom att kallas Välsignelsens berg. Men det var ändå inte på det berget de ord uttalades, som genom tiderna medfört välsignelser till en syndfull och sorgtyngd värld. Israeliterna uppnådde inte de höga ideal som förelagts dem. En annan än Josua måste föra Guds folk in i trons sanna vila, och det är inte längre Gerissim som kallas Välsignelsens berg. Så benämns i stället det berg vid sjön Gennesaret, där Jesus inför lärjungarna och det församlade folket inledde sin bergspredikan med saligheterna. GL 11.1

Låt oss i tanken rekonstruera den tilldragelsen, och ta plats bland lärjungarna på bergssluttningen och sätta oss in i deras tankar och känslor. Om vi förstår vad Jesu ord betydde för dem, som lyssnade direkt till honom, kan vi själva upptäcka ny klarhet och skönhet i dem och tillägna oss de djupa lärdomar de förmedlar. När vår Frälsare inledde sin mission på jorden, var den vedertagna uppfattningen om Messias och hans verk sådan, att den hindrade folket att ta emot honom. Den sanna gudsfruktan hade gått förlorad i tradition och formalism, och profetietolkningen grundade sig på stolta, världsliga människotankar. Judarna väntade inte Messias som syndares Frälsare, utan som en stor furste, vilken skulle lägga alla folk under »Lejonet av Juda stam». Förgäves hade Johannes döparen i kraft av forna profeters hjärterannsakande budskap sökt leda folket till omvändelse. Förgäves hade han också på Jordanflodens strand förkunnat, att Jesus var det »Guds lamm, som borttager världens synd». Gud hade också sökt fästa detta folks uppmärksamhet på profeten Jesajas förutsägelser om den lidande Frälsaren, men de hade inte lyssnat. GL 12.1

Om Israels lärare och ledare hade låtit sig påverkas av den omskapande nådens kraft, skulle Jesus ha gjort dem till sina sändebud bland människorna. Guds rikes närhet förkunnades först i Judeen och folket ställdes inför en appell till omvändelse. När Jesus drev ut månglarna ur templet i Jerusalem visade han, att han var Messias; den som skulle rena själen från syndens besmittelse och göra Guds folk till »ett heligt tempel i Herren». Men de judiska ledarna ville inte ödmjuka sig och ta emot den enkle läraren från Nasaret. Vid sitt andra besök i Jerusalem ställdes han inför Stora rådet, och om dess medlemmar inte fruktat för folket, skulle Jesus redan då ha dömts till döden. Men han lämnade Judeen och gick till Galileen, där han verkade några månader strax före framförandet av bergspredikan. Hans budskap: »Himmelriket är nära», som han förkunnat i alla delar av landet, hade väckt uppmärksamhet bland olika befolkningsgrupper och gett nytt liv åt deras ärelystna förhoppningar. Ryktet om den nye läraren hade nått utanför Palestinas gränser, och trots prästernas inställning till honom, troddes det ganska allmänt, att han möjligen var den

väntade Förlossaren. Därför samlades stora, entusiastiska skaror omkring honom, var han än gick fram. GL 12.2

Så hade tiden kommit när de lärjungar som stod honom närmast mera direkt skulle förena sig med honom i verksamheten, för att de stora människoskaror som trängdes omkring honom, inte skulle lämnas såsom får utan herde. Redan från början av hans verksamhet hade några av dessa lärjungar varit med honom, och de flesta av de tolv hade hela tiden stått honom mycket nära. Men också de hade berörts av rabbinernas framställning av den populära tanken, att Messias skulle upprätta ett rike på jorden. Därför kunde de inte till fullo fatta betydelsen av hans mission. Det förvånade och oroade dem, att han inte gjorde några ansträngningar att vinna prästerna och rabbinerna för sin sak, och att han inte vidtog några åtgärder för att skaffa sig den auktoritet som man kunde vänta av en jordisk konung. Det var därför ett stort verk som måste utföras för dessa lärjungar, innan de kunde gå in i den heliga och ansvarsfyllda uppgift, som skulle bli deras, innan Jesus återvände till himmelen. De älskade dock Kristus, och även om de var »tröghjärtade till att tro», fann han i dem män som kunde utbildas för det stora verket. Och när de nu varit tillsammans med honom länge nog för att bli stadfästa i sin tro på hans gudomliga mission, och när även folket fått obestridliga bevis på hans gudomliga kraft, låg vägen öppen för honom att framställa sitt rikets grundsatser, så att de kunde förstå dess verkliga beskaffenhet. GL 13.1

På bergsslutningen vid Galileiska sjön hade Jesus tillbringat en natt ensam i bön för sina utvalda lärjungar. I daggryningen kallade han dem till sig, och i samband med bön och undervisning lade han sina händer på deras huvuden och avskilde dem för evangeliets verk. Sedan gick han tillsammans med dem till sjöstranden, där en stor skara människor börjat samlas redan tidigt på morgonen. GL 15.1

Utöver dem som vanligen kom från närliggande galileiska städer, hade denna gång människor kommit också från Judeen, Jerusalem, Perea, den hedniska staden Dekapolis, Idumeen, landet söder om Judeen, samt från Tyrus och Sidon, de feniciska städerna vid Medelhavet. Alla hade hört »huru stora ting han gjorde», och de hade kommit »för att höra honom och för att bli botade från sina sjukdomar . . . ty kraft gick ut ifrån honom och botade alla». — Mark. 3:8; Luk. 6:18, 19. GL 15.2

Den smala sjöstranden kunde inte rymma alla dem som önskade höra Jesus, och därför ledde han folkskaran uppåt bergsslutningen. Han utvalde en lämplig samlingsplats, och satte sig sedan ner på marken. Lärjungarna och folkskaran följde hans exempel. GL 15.3

I en känsla av att något mer än det vanliga kunde väntas, trängde sig lärjungarna nära Mästaren. Med tanke på vad som hänt på morgonen, trodde de kanske, att han skulle tillkännage något med avseende på det rike, som de ivrigt väntade få se honom upprätta. Folkskaran satt i spänd förväntan, och allas ansiktsuttryck vittnade om det djupaste intresse. Medan de väntade på den gudomliga lärarens ord, var allas tankar riktade mot en kommande härlighet. Skriftlärda och fariséer såg framåt till den dag då de skulle få makt över de hatade

romarna och komma i besittning av det stora världsväldets rikedom och prakt. De enkla bönderna och fiskarna väntade sig en försäkran om att deras fattiga kojor, knappt tilltagna livsförnödenheter och ständiga möda och fruktan för nöd, skulle bytas ut mot palats, överflöd och välstånd. I stället för de grova mantlar de nu bar hoppades de, att Kristus skulle ge dem de romerska förtryckarnas praktfulla och dyrbara kläder. GL 15.4

Således var allas hjärtan fyllda av förhoppningen, att Israel snart skulle upphöjas inför världens nationer och att Jersualet skulle bli huvudstad i ett världsrrike. GL 16.1

Kapitel 2–Saligheterna

»Då öppnade han sin mun och under-
visade dem och sade: ‘Saliga äro de
som äro fattiga i anden, ty dem hör
himmelriket till.» GL 17.1

I den förvånade folkskarans öron låter dessa ord nya och främmande. Sådant tal strider mot allt som de någonsin hört de egna prästerna och rabbinerna förkunna. De finner ingenting i Jesu talesätt som smickrar deras stolthet eller som ger näring åt deras ärelystna förhoppningar. Men i den nye lärarens ord ligger en kraft, som väcker deras förundran. Den gudomliga kärlekens flöde utgår från hans väsen som doften från en blomma. Hans ord är, såsom »regnet, som faller på ängen» och såsom »en regnskur, som vattnar jorden». — Ps. 72:6. Instinktivt känner de alla, att de framför sig har en personlighet, för vilken själens alla hemligheter är uppenbara, men som likväl närmar sig sina åhörare med den största ömhet och kärlek. De är beredda att öppna sina hjärtan för honom, och när de lyssnar till hans tal, tolkar den helige Ande delvis för dem betydelsen av den lärdom, som människor i alla tidsåldrar haft behov av att få inhämta. GL 17.2

De andliga ledarna på Kristi tid ansåg sig själva vara mycket rika på gudomliga skatter. Fariséens bön: »Jag tackar dig, Gud, för att jag icke är såsom andra människor», avslöjar de känslor, som behärskade den kategori han tillhörde. Hela den judiska nationen synes ha behärskats av detta. Men bland dem som levde närmast Jesus, fanns dock några som kände sin andliga fattigdom. När Kristi gudomliga makt uppenbarades vid det stora fiskafänget, föll Petrus ner vid Frälsarens foter och ropade: »Gå bort ifrån mig, Herre; jag är en syndig människa!» — Luk. 5:8. I den skara som nu samlats på bergsslutningen fanns det följaktligen också människor, som under inflytande av Kristi renhet kände sig eländiga, ömkansvärda, fattiga, blinda och nakna (Upp. 3:17), och de längtade efter den gudomliga nåd, som »har uppenbarats till frälsning för alla människor». — Tit. 2:11. I dessa sinnen tände Kristus nytt hopp, och de förstod, att Guds välsignelse vilade över dem. GL 18.1

Jesus hade räckt välsignelsens bägare till dem som ansåg sig vara så rika att de intet behövde (Upp. 3:17), men med förakt hade de vänt sig bort från den stora nådegåvan. Den som känner sig stark och anser sig vara god nog som han är och nöjd med sin situation, söker inte delaktighet i Kristi nåd och rättfärdighet. Stoltheten förkväver alla behov, och tillsluter hjärtat för Kristus och de himmelska välsignelser som han förmedlar. I ett sådant hjärta finns inte rum för Jesus. De som är rika och stora i sina egna ögon kan inte bedja i tro, och de tar inte emot Guds välsignelse. De tycker sig redan ha allt och går därför tomhänta bort. Men de som vet att de aldrig kan frälsa sig själva, eller av sig själva göra det goda,

uppskattar och värderar rätt den hjälp som Kristus erbjuder. De är fattiga i anden, och därför förklarar Jesus dem saliga. GL 18.2

Den människa vars synd Kristus förlåter, gör han först ångerfull. Och de vars hjärtan påverkats av Guds Ande, inser, att det i dem själva inte finns något gott. De vet att allt de någonsin gjort är berört av självisk-het och synd. Som publikanen står de »långt borta» och vill inte ens lyfta sina ögon upp mot himmelen, utan ropar: »Gud, misskunda dig över mig syndare.» — Luk. 18:13. GL 19.1

Men dessa är likväl saliga, ty det finns förlåtelse för de ångerfulla. Det är den helige Andes uppgift att överbevisa om synd. Kristus är det »Guds lamm, som borttager världens synd». Och Guds löfte står fast, att »om edra synder än äro blodröda, så kunna de bliva snövita, och om de äro röda såsom scharlakän, så kunna de bliva såsom vit ull». — Jes. 1:18. »Jag skall giva eder ett nytt hjärta. . . jag skall låta min Ande komma i edert bröst och så göra, att I vandren efter mina stadgar . . . och I skolen vara mitt folk, och jag skall vara eder Gud.» — Hes. 36: 26-28. GL 19.2

Om de som är »fattiga i anden», säger Jesus, att »dem hör himmelriket till». Men detta rike är inte, som hans åhörare på berget hoppades, ett timligt, jordiskt rike. Kristus utvecklade inför dem sin kärleks, nåds och rättfärdighets andliga rike. Det rikets baner bär Människosönens bild. Och hans undersåtar är de fattiga i anden, de saktmodiga och de som lider förföljelse för rättfärdighetens skull. Himmelriket hör dem till! Det verk har påbörjats i dem, som skall göra dem »skickliga till delaktighet i den arvslott, som de heliga hava i ljuset». — Kol. 1:12. GL 20.1

Alla som är medvetna om sin själs djupa armod, och som känner att något gott inte finns i dem själva, finner sin rättfärdighet och kraft i Jesus Kristus. Han säger: »Kommen till mig, I alla, som arbeten och ären betungade!» — Matt. 11:28. Han erbjuder oss att få utbyta vår fattigdom mot hans nåds rikedom. Vi är inte värdiga Guds kärlek, men Kristus, vår Frälsare, är värdig, och han kan till det yttersta frälsa alla dem som kommer till honom. Vilka erfarenheter du än haft i det förflutna, hur bekymmersamma dina nuvarande omständigheter än är, så skall du, om du kommer till Jesus sådan du är — svag och hjälplös — omslutas av hans kärleks armar och iklädas hans rättfärdighets rena klädnad. Han skall framställa dig för sin Fader i sin egen karaktärs obefläckade dräkt. Han försvarar oss inför Fadern och säger: — Jag har trätt i syndarens ställe. Se inte på detta egensinniga barn! Se på mig! GL 20.2

Hur stark Satans anklagelse mot oss än må vara och vilka anspråk han än gör, så talar dock Kristi blod med större kraft. GL 21.1

»Allenast hos Herren finnes rättfärdighet och makt. . . Ja, genom Herren får all Israels släkt sin rätt, och av honom skola de berömma sig.» — Jes. 45:24, 25. GL 21.2

»Saliga äro de som sörja, ty de

skola bliva tröstade.» GL 22.1

Den sorg som framställs i de orden, är hjärtats djupa sorg över synden. Jesus säger: »Och när jag har blivit upphöjd från jorden, skall jag draga alla till mig.» — Joh. 12:32. Det är först när en människa verkligen ser Jesus upphöjd på korset, som hon får en aning om hela mänsklighetens syndfullhet. Hon förstår, att det var synden som plågade och korsfäste härlighetens Herre. Hon inser, att fastän Jesu oändliga kärlek har vilat över henne, så har hennes liv ändå kännetecknats av otacksamhet och uppror mot honom. Hon har svikit sin bästa vän och visat ifrån sig himmelens största gåva. Hon har på nytt korsfäst Guds Son; på nytt genomstungit hans hjärta. Genom syndens mörka och djupa klyfta är hon skild från Gud, och hennes förkrossade hjärta sörjer. GL 22.2

Men de som sörjer skall bli tröstade. Genom sin helige Ande uppenbarar Gud synden i oss, för att vi skall fly till Kristus och genom honom frigöras från syndens trældom och få uppleva den oändliga glädjen i att vara Guds sanna barn. I verklig botfärdighet kan vi falla ner vid korsets fot och där befrias från den syndabörda som tynger oss. Frälsarens ord förmedlar ett tröstande budskap till dem, som drabbats av lidande eller svår förlust. Våra sorger spirar inte upp ur jorden av sig själva. »Icke av villigt hjärta plågar han människors barn och vållar dem bedrövelse.» — Klag. 3:33. GL 22.3

När Gud tillåter att prövningar och lidanden drabbar oss, är det till »vårt verkliga gagn, för att vi skola få del av hans helighet.» — Hebr. 12:10. Den prövning som känns bitter och tung att bära, blir en källa till välsignelse när vi tar emot den i tro. De hårda slag som kan beröva oss vår jordiska glädje, förmår ändå ofta vända vår blick mot höjden. Oändligt många är de människor som aldrig skulle ha lärt känna Jesus, om inte sorg och smärta lett dem till honom. GL 23.1

De prövningar som möter oss är medel genom vilka Gud formar och renar vår karaktär. »Hammarslagen» och »slipningen» vi utsätts för, är ofta smärtsamma processer; det kan vara svårt för en själ att pressas mot Guds »slipskiva». Men på det sättet formas »stenen» och görs passande för det himmelska tempelbygget. GL 23.2

Herren hjälper alla, som förtröstar på honom. Härliga segrar skall vinnas, dyrbara lärdomar inhämtas och rika erfarenheter förvärvas av den som förtröstar på honom. GL 23.3

Vår himmelske Fader ömmar alltid för dem, som drabbats av olycka och sorg. När David »gick gråtande upp för Oljeberget med överhöljt huvud och bara fötter» (2 Sam. 15:30), visade Herren honom medlidande. David var klädd i säck och aska, och hans samvete plågade honom. Den ödmjukhet han visade vittnade om hans djupa ånger. Under tårar och förkrosselse framlade han sin situation för sin himmelske Fader. Och Herren övergav inte sin tjänare. Aldrig var David mer dyrbar i Herrens ögon, än när han i samvetsnöd flydde för att rädda sig undan de fiender som av hans egen son eggats till uppror mot honom. Herren sade: »Alla som jag älskar, dem tuktar och agar jag. Så gör nu bättring med all flit.» — Upp.

3:19. Kristus helar ett förkrossat hjärta och förädlar en bedrövad själ och gör den till en passande boning för sig. GL 24.1

Många av oss uppträder ofta som Jakob, då vi möter prövningar. Vi tror att det är en fiendes hand som drabbar oss, och i mörkret brottas vi blint, till dess våra krafter är uttömda. Men vi finner varken tröst eller be-frielse. När Jakob i gryningen fann, att han kämpat med förbundets ängel, kastade han sig i sin hjälplöshet gråtande i den oändliga kärlekens famn för att ta emot de välsignel-ser som hans själ längtat efter. Prövningarna är oss till nytta, och vi får inte förakta Herrens aga eller ge upp när vi fostras av honom. GL 24.2

»Ja, säll är den människa, som Gud agar. . . . Om han sargar, så förbinder han ock, om han slår, så hela ock hans händer. Sex gånger räddar han dig ur nöden, ja, sju gånger användes olyckan från dig.» — Job 5:17-19. Till varje sargad själ kommer Jesus för att genomföra helbrägdagörelsens under, och ett liv i saknad, sorg och lidande blir rikt och skönt genom erfarenheten av Jesu närvaro. GL 25.1

Det är inte Herrens önskan att vi skall förbli nedtyngda av sorger, eller att vi ständigt skall gå omkring med svidande och förkrossade hjärtan. Han vill att vi skall blicka upp till honom och betrakta hans kärleksfulla anlete. Frälsaren står vid deras sida, som är så förblindade av tårar att de knappast kan urskilja honom. Han längtar efter att få fatta deras hand och få dem att se upp till honom i barnlig tro och förtröstan och tillåta honom att leda dem. GL 25.2

Hans hjärta är öppet för våra sorger och prövningar. Han har älskat oss med en evig kärlek, och med gudomlig ömhet har han visat oss sin omsorg. Vi kan fylla hela vår dag med att i innerlig förtröstan begrunda hans stora kärlek. Han vill lyfta vår själ upp över vardagslivets sorger och bedrövelser och fylla den med frid och sällhet. GL 25.3

Tänk på detta, du sorgens och lidandets barn, och fröjda dig i hoppet, att »detta är den seger, som har övervunnit världen: vår tro». — 1 Joh. 5:4. GL 26.1

Saliga är de som sörjer med Jesus över världen och dess synd. I en sådan sorg finns inget rum för egna fördelar. Jesus var en smärtornas man. Hans själsångest var så djup, att ingen penna förmår beskriva den. Människors missgärningar sönderslet hans själ. Outtröttligt verkade han för att lindra andras nöd, medan hans eget hjärta brast av sorg över människors ovilja att komma till honom och få liv. GL 26.2

Samma erfarenheter skall i viss mån alla Kristi efterföljare göra. De är delaktiga i Kristi lidande, men de skall även bli delaktiga i den härlighet som uppenbaras. Förenade med honom i hans verk och delaktiga av samma sorgens kalk, får de också dela hans glädje. GL 26.3

Genom sina egna lidanden blev Jesus vår tröstare. I hela mänsklighetens lidande har han själv blivit delaktig, »ty därigenom att han har lidit, i det att han själv blev frestad, kan han

hjälpa dem som frestas». — Hebr. 2:18. Varje människa som blivit delaktig i Jesu lidande kan ta del i denna tjänst. »Ty så- som Kristuslidanden till överflöd komma över oss, så kommer ock genom Kristus tröst till oss i överflödande mått.» Herren har särskild nåd för de bedrövade, och denna nåd smälter hjärtan och vinner människor. Hans kärlek banar sig väg till sargade och förkrossade hjärtan och blir en läkande balsam för dem som sörjer. »Lovad vare vår Herres, Jesu Kristi, Gud och Fader, barmhärtighetens Fader och all trösts Gud, han som tröstar oss i all vår nöd, så att vi genom den tröst vi själva undfå av Gud kunna trösta dem som äro stadda i allahanda nöd.» — 2 Kor. 1:3, 4. GL 26.4

»Saliga äro de saktmodiga, ty de

skola besitta jorden.» GL 27.1

I alla de saligheter som Jesus framställde ligger en ständigt växande kristlig erfarenhet. De som känner sitt behov av Kristus och som varit bedrövade över synden och blivit delaktiga i Kristi lidande, lär sig också saktmod av den gudomlige läraren. GL 27.2

Tålmod och mildhet under lidna oförrätter var karaktärsdrag, som varken hedningarna eller judarna värderade högt. Om Moses sägs det att han var den mest saktmodige mannen på jorden, vilket betyder att han var i besittning av en egenskap, vilken hans samtid inte betraktade som något särskilt berömvärd utan som snarare väckte känslor av medömkan och förakt. Men Jesus inordnar saktmodet bland de karaktärsdrag som gör oss lämpliga för hans rike. Den gudomliga skönheten i denna värdefulla själsegenskap genomsyrade Jesu egen dagliga vandel och karaktär. GL 27.3

Jesus, som var sin Faders härlighets återsken, räknade inte »jämligheten med Gud såsom ett byte, utan utblottade sig själv, i det han antog tjänare-skepnad». — Fil. 2:6, 7. Under sitt liv på jorden genomgick han alla mänskliga förödmjukelser. Han levde inte som konung med krav på hyllning, utan som en, vars mission var att tjäna andra. I hans umgängessätt fanns ingen ofördragsam och intolerant stränghet. Världens Frälsare ägde en högre natur än änglarna, men med hans gudomlighet förenades ett saktmod och en ödmjukhet, som avsåg att dra alla till honom. GL 28.1

Jesus utblottade sig själv, och i allt underordnade han sig Faderns vilja. När hans jordiska mission var nära sin fullbordan, kunde han säga: »Jag har förhärligat dig på jorden genom att fullborda det verk, som du har givit mig att utföra.» — Joh. 17:4. Och till oss riktar han maningen: »Lären av mig, ty jag är saktmodig och ödmjuk i hjärtat.» — Matt. 11:29. »Om någon vill efterfölja mig, så forsake han sig själv.» — Matt. 16:24. Det egna jaget måste störtas från tronen och får inte längre tillåtas härska över själen. GL 28.2

Den jagiskhet och självtillräcklighet som vi berömmar oss av, är till sitt innersta väsen ett tecken på trældom under Satan. Människonaturen söker alltid ge sig till känna och är alltid snar till strid. Men den som lärt av Kristus är befriad från själviskhet, stolthet och övermod, och i hans själ råder frid och stillhet. Jaget behärskas av den helige Ande. Under

sådana förhållanden knuffar man sig inte fram till den förnämsta platsen. Man har inget behov av att tränga sig fram för att bli sedd och erkänd. Däremot anser man, att den förnämsta platsen är vid Frälsarens fötter. Därifrån blickar man upp till Jesus i ivrig väntan att hans hand skall leda och att hans mun skall säga vart han önskar att hans tjänare skall gå. Aposteln Paulus hade denna erfarenhet, och sade: »Jag är korsfäst med Kristus, och nu lever icke mer jag, utan Kristus lever i mig; och det liv, som jag nu lever i köttet, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig själv för mig.» — Gal. 2:19, 20. När vi tar emot Kristus som en ständig gäst i vår själ, skall Guds frid, som övergår allt förstånd, bevara våra hjärtan och våra tankar rena i Kristus Jesus. GL 29.1

Frälsarens liv på jorden var fyllt av frid, fastän han levde omgiven av strid och oenighet. När han förföljdes av fiender, kunde han säga: »Han som har sänt mig är med mig; han har icke lämnat mig allena, eftersom jag alltid gör, vad honom behagar.» — Joh. 8:29. Inget utbrott av mänsklig eller satanisk vrede kunde störa det lugn som hans ständiga umgänge med Gud gav honom. Till oss säger han: »Frid lämnar jag efter mig åt eder, min frid giver jag eder.» — Joh. 14:27. Och vidare: »Tagen på eder mitt ok och lären av mig, ty jag är saktmodig och ödmjuk i hjärtat; så skolen I finna ro för edra själar.» — Matt. 11:29. Med andra ord: Bär tjänandets ok med mig till Guds ära och till mänsklighetens upplyftande, och ni skall finna oket milt och bördan lätt. GL 30.1

Det är egenkärleken som ödelägger vår frid. Så länge det egna jaget är vid liv, är vi ständigt beredda att skydda det mot angrepp och förolämpningar. Men när jaget är dött, och våra liv är fördolda med Kristus i Gud, beter vi oss helt annorlunda, när vi möter förakt och oförrätt. »Kärleken är tålig och mild. Kärleken avundas icke, kärleken förhäver sig icke, den uppblåses icke. Den skickar sig icke ohöviskt, den söker icke sitt, den förtörnas icke, den hyser icke agg för en oförrätts skull. Den gläder sig icke över orättfärdigheten, men har sin glädje i sanningen. Den fördrager allting, den tror allting, den hoppas allting, den uthärdar allting. Kärleken förgår aldrig. Men profetians gåva, den skall försvinna, och tungomålstalandet, det skall taga slut, och kunskapen, den skall försvinna.» — 1 Kor. 13:4-8. GL 30.2

Den lycka som hämtas ur jordiska källor, skiftar med omständigheterna. Men Kristi frid är ständig och förblivande. Den är inte beroende av livets omständigheter eller av världsliga ägodelar och jordiska vänner. Kristus är det levande vattnets källa, och lyckan och friden i honom förgår aldrig. GL 31.1

När Kristi saktmod uppenbaras i våra hem, blir familjen lycklig. Det utesluter strid och ovänlighet, lugnar det häftiga sinnet och sprider en atmosfär av mildhet som uppmärksammas av dem som kommer under dess inflytande. Där saktmodet bor, blir de jordiska familjerna en del av den stora himmelska familjen. GL 31.2

Det är långt bättre att lida under falska beskyllningar än att underkasta sig det lidande, som kommer av lusten att hämnas lidna oförrätter. Hatets och hämnens ande kommer från

Satan, och åstadkommer endast skada där den tillåts härska, Ödmjukhet av hjärtat och det saktmod som är frukten av att förbli i Kristus, är hemligheten till Guds sanna väsignelse. »Han smyckar de ödmjuka med frälsning.» — Ps. 149:4. GL 31.3

De saktmodiga skall besitta jorden! Begäret efter självupphöjelse var orsak till syndens uppkomst och till att våra första föräldrar förlorade sin härskarställning på den sköna jord, som utgjorde deras rike. Men Kristus framträdde och återlöste genom självförnedring det som var förlorat. Och liksom han själv vann seger, så skall också vi vinna seger. (Upp. 3:21.) Genom saktmod och självförnekelse blir vi hans medarvingar en gång, när »de ödmjuka skola besitta landet och huggas av stor frid». — Ps. 37:11. GL 32.1

Den jord som de saktmodiga fått löfte att besitta, äger ingen likhet med den jord, som idag är förmörkad av dödens och förbannelsens skugga. »Men nya himlar och en ny jord, där rättfärdighet bor, förbida vi efter hans löfte.» — 2 Petr. 3:13. »Och ingen förbannelse skall vara mer. Och Guds och Lammets tron skall stå där inne, och hans tjänare skola tjäna honom.» — Upp. 22:3. Där finns ingen miss- räkning, ingen sorg och ingen synd. Ingen behöver där säga: »Jag är sjuk.» Inga sorgetåg, inga tårar, ingen nöd, inga skilsmässor och inga krossade hjärtan skall finnas där. Men Jesus skall vara där, och endast hans eviga frid skall råda. »De skola varken hungra eller törsta, ökenhettan och solen skola icke skada dem, ty deras förbarmare skall leda dem och skall föra dem till vattenkällor.» — Jes. 49:10. GL 32.2

»Saliga äro de som hungra och törsta

efter rättfärdighet, ty de skola bliva mättade.» GL 33.1

Rättfärdighet och helighet är synonyma begrepp, som innebär att vara lik Gud. Och »Gud är kärleken». — 1 Joh. 4:16. Att leva rättfärdigt är att leva i överensstämmelse med Guds lag, ty »alla dina bud äro rättfärdiga». — Ps. 119:172. Och kärleken är »lagens uppfyllelse». — Rom. 13:10. Rättfärdighet är således ett begrepp som är synonymt med kärlek, och kärlek är Guds ljus och liv. Guds rättfärdighet är personifierad i Kristus, och genom att ta emot honom blir vi rättfärdiga. GL 33.2

Det är inte genom smärtsamma och uttröt- tande ansträngningar, och inte genom gåvor och offer som vi förvärvar rättfärdighet. Rättfärdighet ges fritt till varje själ, som hungrar och törstar därefter. »Upp, alla I som ären törstiga, kommen hit och fån vatten; och I som inga penningar haven, kommen hit och hämta säd och äten . . . för intet både vin och mjölk.» — Jes. 55:1. »Detta skall vara det namn han skall få: Herren vår rättfärdighet.» — Jer. 23:6. GL 33.3

Det som tillfredsställer själens törst och hunger, kan aldrig åstadkommas av en människa. Men Jesus säger: »Se, jag står för dörren och klappar; om någon lyssnar till min röst och upplåter dörren, så skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han

med mig.» — Upp. 3:20. »Jag är livets bröd. Den som kommer till mig, han skall aldrig hungra, och den som tror på mig, han skall aldrig någonsin törsta.» — Joh. 6:35. GL 34.1

På samma sätt som vi behöver föda för att uppehålla våra fysiska krafter, behöver vi Kristus, brödet från himmelen, för att uppehålla det andliga livet och den kraft som är nödvändig för att göra Guds vilja. Såsom den fysiska organismen ständigt tillförs näring, så måste själen ständigt vara i förbindelse med Kristus, överlämna sig åt honom och förtrösta på honom. GL 34.2

Som den trötte vandraren i öknen söker efter en källa för att släcka sin törst, så törstar en kristen efter det levande vatten som utgår från Herren Jesus. GL 35.1

I samma grad som vi betraktar vår Frälsares fullkomliga karaktär föds längtan hos oss att bli helt förvandlade och förnyade till likhet med hans rena bild. Ju mer vi lär känna Gud, ju högre blir vår karaktärs ideal, och ju mer brinnande blir vår längtan att likna honom. När själen sträcker sig uppåt efter Gud, kommer det gudomliga i förbindelse med det mänskliga, och hjärtat som längtar efter Gud säger: »Allenast i Gud må du hava din ro, min själ; ty från honom kommer mitt hopp.» — Ps. 62:6. GL 35.2

Om din själ känner behov av Gud, och om du hungrar och törstar efter rättfärdighet, så är det ett bevis för, att Kristus verkar på ditt hjärta. Han väntar att du skall söka honom för att han i sin tur genom sin helige Ande skall kunna göra för dig vad du inte själv förmår. Vi behöver aldrig släcka vår törst i grunda källor, ty vi har tillgång till en källa av vars ymniga flöden vi kan dricka fritt under all vår strävan mot målet på trons väg. GL 35.3

Guds Ord är livets källsprång! När du tar emot dess livsflöden, kommer du i en innerlig gemenskap med Jesus genom den helige Ande. Gamla, välkända sanningar framstår då för dig i nytt ljus. Ny betydelse utstrålar från gamla skriftställen och du upptäcker det underbara sammanhanget mellan återlösningsplanen och alla övriga sanningar i Guds Ord. Du förstår, att Kristus leder dig, och att en gudomlig lärare står till ditt förfogande. GL 35.4

Jesus sade: »Den som dricker av det vatten jag giver honom, han skall aldrig någonsin törsta, utan det vatten jag giver honom skall bliva i honom en källa, vars vatten springer upp med evigt liv.» — Joh. 4:14. Alltefter som den helige Ande uppenbarar sanningens skatter för dig, skall du göra de mest dyrbara erfarenheter, och du skall innerligt längta efter att få meddela andra de trösterika ting, som uppenbarats för dig. I din kontakt med omvärlden, skall du kunna meddela nya tankar om Kristi verk och Kristi karaktär. Detta utgivande innebär för din egen del ständigt nya uppenbarelsen av hans kärlek, som du kan vidarebefordra både till dem som älskar honom och till dem som ännu inte lärt känna honom. »Given, och eder skall bliva givet.» — Luk. 6:38. Guds ord är »en källa i lustgården . . . en brunn med friskt vatten och ett rinnande flöde ifrån Libanon». — Höga V. 4:15. Den som en gång fått smaka Kristi kärlek, bär på en ständig längtan att få dricka därav i allt djupare drag, och alltefter som man ger ut av denna kärlek åt andra, får den egna själen ta

emot ett ständigt rikare flöde. Varje själens uppenbarelse av Gud ökar förmågan att känna och älska. Ett sådant hjärtas rop till Gud är: »Mer av dig!» Och Andens svar är alltid: »Ännu mycket mer» (Rom. 5:9, 10). Gud finner behag i att »göra mer, ja, långt mer, än allt vad vi bedja eller tänka». — Ef. 3:20. Jesus, som utblottade sig på allt sitt eget för att frälsa en förtappad mänsklighet, fick ta emot den helige Ande utan mått. Så skall Anden ges åt varje sann efterföljare, som helt och fullt låter Kristus ta sin boning i hjärtat. Vi uppmanas att låta oss »uppfyllas av ande» — Ef. 5:18, ty det var Guds behag, »att låta all fullhet taga sin boning i honom» (Kristus), och »i honom haven I blivit delaktiga av den fullheten». — Kol. 1:19; 2:10. GL 36.1

I överflödande mått har Gud utgjutit sin kärlek och låtit dess ymniga skurar uppfriska jorden. Han säger: »Drypen, i himlar därovan, och må skyarna låta rättfärdighet strömma ned. Må jorden öppna sig, och må dess frukt bliva frälsning; rättfärdighet låte den ock växa upp. Jag, Herren, skapar detta.» »De betryckta och fattiga söka förgäves efter vatten, deras tunga försmäktar av törst; men jag, Herren, skall bönhöra dem, jag, Israels Gud, skall icke övergiva dem. Jag skall låta strömmar rinna upp på höjderna och källor i dalarna; jag skall göra öknen till en vattenrik sjö och torrt land till källsprång.» — Jes. 45:8; 41:17, 18. GL 37.1

»Av hans fullhet hava vi ju alla fått, ja, nåd utöver nåd.» — Joh. 1:16. GL 38.1

»Saliga äro de barmhärtiga, ty dem
skall vederfaras barmhärtighet.» GL 38.2

Av naturen är våra hjärtan kalla och kärlekslösa. När någon uppenbarar en barmhärtig och förlåtande anda, gör han det inte av sig själv, utan därför att hjärtat berörts av Guds Ande. »Vi älska, därför att han först har älskat oss.» — 1 Joh. 4:19. GL 38.3

Gud själv är all nåds källa. Han är »en Gud, barmhärtig och nådig». — 2 Mos. 34:6. Han handlar inte mot oss som vi förtjänar. Han frågar inte efter, om vi är värdiga att ta emot hans kärlek, men han utgjuter över oss denna kärleks rikedom för att göra oss värdiga. Han är inte hämndgirig. Han söker inte att straffa, utan att återlösa. Även när han i sin gudomliga ledning visar stränghet, gör han det uteslutande för att föra de vilsegångna in på rättfärdighetens väg. Han längtar efter att få lindra nöd och lidande, och han vill gjuta sin helande balsam i sargade hjärtan. Det är sant, att Gud »ingalunda låter någon bliva ostraffad» — 2 Mos. 34:7, men han önskar på samma gång befria den felande från syndabördan. GL 38.4

De barmhärtiga är »delaktiga av gudomlig natur», och genom dem tar sig Guds förbarmande kärlek uttryck. Alla, vars hjärtan är i samklang med den oändliga kärlekens hjärta, söker förbättra sin omvärld, inte fördöma den. Att ha Kristus i hjärtat innebär att äga en aldrig sinande kraftkälla. Kärlek och barmhärtighet överflödar, där han bor. GL 39.1

När olyckliga människor som är vilseförda, frestade och fallna i synd och elände, ropar efter hjälp, frågar inte en kristen om de är värdiga eller inte, utan frågar i stället: »Hur kan jag bli dessa människor till välsignelse?» Hos den eländigaste och djupast sjunkne, ser han en människa, som Jesus har gett sitt liv för att frälsa. GL 39.2

Barmhärtiga är de, som visar medlidande mot de fattiga, de lidande och förtryckta. Job säger: »Ty jag räddade den betryckte, som ropade, och den faderlöse, den som ingen hjälpare hade. Den olyckliges välsignelse kom då över mig, och änkans hjärta uppfyllde jag med jubel. I rättfärdighet klädde jag mig, och den var såsom en klädnad; rättvisa bar jag såsom mantel och huvudbindel, Ögon blev jag då åt den blinde, och fötter var jag åt den halte.» — Job 29:12-15. GL 39.3

För många människor är livet en oerhört smärtsam kamp. De är medvetna om sina ofullkomligheter, de är olyckliga och saknar tro och menar, att de inte har något att vara tacksamma för. Ett vänligt ord, en deltagande blick, ett bevis på erkänsla skulle vara som en svalkande dryck för dessa i ensamhet kämpande människor. Ett ord av sympati, ett bevis på vänskap skulle lätta de bördor som tynger trötta skuldror. Varje ord och gärning som grundar sig på oegennyttig välvilja, är ett uttryck för Jesu Kristi kärlek till förlorade människor. GL 40.1

De barmhärtiga »skall vederfaras barmhärtighet». »Sorg i en mans hjärta trycker det ned, men ett vänligt ord skaffar det glädje.» — Ords. 12:25. För den barmhärtige finns ljuv frid och salig tillfredsställelse i ett liv av självpoffrande tjänst för andras bästa. När den helige Ande bor i själen tar det sig uttryck i det dagliga livet. Detta skall smälta hjärtan och väcka sympati och ömhet. Du får skörda, vad du sår. »Säll är den som låter sig vårda om den arme . . . Herren skall bevara honom och behålla honom vid liv, han skall prisas säll i landet. Icke skall du överlämna honom åt hans fienders vilja! Herren skall på sjukbädden stå honom bi; vid hans krankhet förvandlar du alldeles hans läger.» — Ps. 41:2-4. GL 40.2

Den som uppoffrar sitt liv för att tjäna Guds syften, är förenad med den som till sitt förfogande har universums alla resurser. En sådan människas liv är sammanlänkat med Guds liv genom eviga och oföränderliga löften. Herren skall inte överge honom i nödens och lidandets stund. »Så skall ock min Gud efter sin rikedom i fullt mått och på ett härligt sätt i Kristus Jesus giva eder allt vad I behöven.» — Fil. 4:19. I den sista stora nödens tid skall de barmhärtiga finna sin tillflykt i den medlidsamme Frälsarens barmhärtighet och därefter få gå in i de eviga boningarna. GL 41.1

»Saliga äro de renhjärtade, ty de

skola se Gud.» GL 41.2

Med avseende på yttre renhet var judarna så stränga, att deras förordningar i många avseenden föreföll direkt orimliga. Deras sinnen var upptagna av stränga regler och åtgärder

samt fruktan för vad vi kan kalla yttre besmittelse. Men de fäste sig mindre vid att själen befläckades av orena tankar, själviskhet och hat. GL 41.3

Jesus framhåller aldrig denna ceremoniella renhet som ett villkor för inträde i hans rike. Men han talar däremot mycket om behovet av hjärtats renhet. »Den vishet, som kommer ovanifrån, är först och främst ren.» — Jak. 3:17. Intet orent skall få inträde i Guds rike. Den som skall komma ditin, måste vara renhjärtad. Den som lärt känna Jesus avskyr ovårdat uppträdande, opassande tal och orena tankar. När Kristus bor i hjärtat, renas och förädlas människans alla livsytringar. Men Jesu ord: »Saliga äro de renhjärtade», har en djupare mening. De avser inte renhet endast i vanlig bemärkelse, med hänsyn till sinnets syn-der och orena laster, utan också själens innersta bevekelsegrunder och avsikter, frihet från högmod och från orätt strävan efter egen vinning. Den renhjärtade är ödmjuk, osjälvisk och uppriktig. GL 42.1

Om vi i våra liv saknar den kärlekens självuppgivande princip som var grunden i Jesu karaktär, är det omöjligt att vittna om att vi känner Gud. Ett hjärta som bedårats av Satan anser i stället att Gud är en tyrannisk varelse. Människans, ja, t. o. m. Satans själviska karaktärsytringar tillskrivs ibland den kärleksfulle Skaparen. »Och nu tror du», säger Herren, »att jag är såsom du!» — Ps. 50:21. Vidare inträffar det, att den gudomliga försynen och ledningen tolkas som ett uttryck för en godtycklig och hämndgirig natur. På samma sätt behandlas Bibeln, den gudomliga nådens skattkammare. Man ser inte skönheten i dess sanningar, som är så höga som himmelen och så omfattande som evigheten. För den stora massan är Kristus ännu »såsom ett rotskott ur förtorkad jord». De ser inte hos honom någon »fägring», och därför kan »hans utseende ej behaga» dem (Jes. 53:2). GL 42.2

När Jesus som en uppenbarelse av Gud i mänskligt kött gestalt vandrade på jorden, sade de skriftlärd och fariséerna om honom: »Du är en samarit och är besatt av en ond ande.» — Joh. 8:48. Jesu egna lärjungar var stundom så förblindade av själviskhet, att de hade svårt att förstå honom som kommit för att uppenbara Faderns kärlek för dem. Detta var anledningen till att Jesus var övergiven och föraktad av människor. Endast himmelen kunde helt förstå honom. GL 43.1

När Kristus uppenbaras i sin härlighet, skall de ogudaktiga inte förmå uthärda åsynen av honom. Det ljus som hans närvaro tänder, blir till liv för dem som älskar honom men till död för de ogudaktiga. Väntan på hans ankomst är för de sistnämnda »en förskräcklig väntan på dom och glöden av en eld, som skall förtära motståndarna». — Hebr. 10:27. Det är därför de skall ropa ut sin önskan att bergen och klipporna skall falla över dem och dölja dem för honom som lidit för att återlösa dem. (Upp. 6:16.) GL 43.2

Men situationen är helt annorlunda för dem som renats genom den helige Ande. De känner sin Gud. Mose var dold i en bergsskreda, när Herren uppenbarade sin härlighet för honom. Så får också vi en aning om Guds majestät och kärlek när vi är dolda i klippan Kristus. GL 44.1

»Den som älskar hjärtats renhet, den vilkens läppar tala ljuvligt, hans vän är konungen.» — Ords. 22:11. Redan nu kan vi se honom genom tron. Dagligen möter vi hans godhet och barmhärtighet i den gudomliga ledning och det beskydd vi är föremål för. Vi känner igen honom i hans Sons karaktär. Den helige Ande upplyser vårt förstånd och vårt hjärta, så att vi förstår sanningen om Gud och den av honom utsände Sonen. På ett nytt och tilldragande sätt ser de renhjärtade Gud som sin Äterlösare. När de betraktar hans rena och kärleksfulla karaktär, längtar de efter att få återspegla hans bild. De ser i honom en fader, som längtar att få trycka en ångerfylld son till sitt bröst, och deras hjärtan fylls av utesäglig glädje och tacksamhet. GL 44.2

De renhjärtade vistas liksom i Guds osynliga närvaro under den tid de lever här i världen. Och i evighetens värld skall de se honom ansikte mot ansikte, såsom Adam gjorde när han vandrade med Gud i Eden och samtalade med honom. »Nu se vi ju på ett dunkelt sätt såsom i en spegel, men då skola vi se ansikte mot ansikte.» — 1 Kor. 13:12. GL 45.1

»Saliga äro de fridsamma, ty de skola

kallas Guds barn.» GL 45.2

Kristus är »Fridsfursten» (Jes. 9:6), och det är hans mission att i himmelen och på jorden återställa den frid, som störts genom synden. »Då vi nu hava blivit rättfärdiggjorda av tro, hava vi frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus.» — Rom. 5:1. Var och en som villigt överger synden och öppnar sitt hjärta för Jesu kärlek, blir delaktig av denna himmelska frid. Det finns ingen annan grund för frid. Om vi tar emot Jesu nåd i våra hjärtan, övervinner den fiendskap, stillar oro och fyller själen med kärlek. Den som har frid med Gud och människor, är inte olycklig. Avund, misstänksamhet och hat har ingen plats i hans hjärta. Den som lever i harmoni med Gud, är delaktig av himmelens frid och utövar ett välsignande inflytande på dem han kommer i beröring med. Som dagg vilar fridens ande över det hjärta, som tyngs av världens möda och strider. GL 45.3

Kristi efterföljare är fridens budbärare i världen. Alla som genom ett helgat livs stilla inflytande uppenbarar Kristi kärlek; alla som i ord och gärning leder andra bort från syndens väg och till en överlåtelse åt Gud, är sådana fridens budbärare. Och »saliga äro de fridsamma, ty de skola kallas Guds barn». Friden är ett bevis på deras förbindelse med himmelen. Kristi ljuva inflytande omger dem. Deras rena liv och älskvärda karaktär uppenbarar för världen, att de är Guds barn. Människor kan inte undgå att lägga märke till, att de har varit med Jesus. »Var och en som älskar, han är född av Gud.» — 1 Joh. 4:7. »Men den som icke har Kristi Ande, han hör icke honom till», ty »alla de som drivas av Guds Ande, de äro Guds barn». — Rom. 8:9, 14. GL 46.1

»Då skall Jakobs kvarleva vara bland många folk såsom dagg från Herren, såsom en regnskur på gräs, vilken icke dröjer för någon mans skull eller väntar för människobarns skull.» — Mika 5:7. GL 46.2

»Saliga äro de som lida förföljelse
för rättfärdighets skull, ty dem hör
himmelriket till.» GL 47.1

Jesus förespeglar inte sina efterföljare ett liv på jorden i ära och rikedom och frihet från prövningar. Men han framhåller för dem den stora förmånen av att få vandra med Mästaren på självförnekelsens och vanärens väg. Världen känner inte dem som går på den vägen. GL 47.2

Han som kom för att frälsa en förlorad värld, hade tagit upp kampen mot de krafter som förenats i strid mot både Gud och människor. Onda människor och onda änglar hade sammansvurit sig mot Fridsfursten. Fastän alla hans livsytringar var uttryck för gudomlig kärlek, väckte dock hans olikhet med världen den bittraste fiendskap. Han blev föremål för det mest hatfyllda motstånd, därför att han aldrig i någon mån uppmuntrade tillfredsställelsen av människonaturens onda böjelser. GL 47.3

På samma sätt är det också för dem som vill leva ett helgat liv i Kristus Jesus: En ständig strid pågår mellan rättfärdighet och synd, kärlek och hat, sanning och villfarelse. När någon i sitt liv uppenbarar Kristi kärlek och en helgad karaktärs skönhet, upptänds själafiendens anhängare av hat, och fursten över ondskans andemakter drar ut i strid. Den oundvikliga lotten för dem som då besjålas av Kristi Ande är att möta förföljelse och smädelse. Förföljelsens form och intensitet är olika vid olika tillfällen, men dess grundläggande princip, den anda som behärskar det hela, är densamma som alltifrån Abels dagar varit upphov till förföljelse mot Guds utvalda. GL 48.1

När människor söker harmoni med Gud, skall de finna, att korset ännu är till anstöt. »Furstar och världshärskare» och »ondskans andemakter i himlarymderna» är samlade till strid mot alla, som söker vandra i lydnad för himmelens principer. Ur den synpunkten är förföljelse ett bevis för Kristi lärjungar att de går i Mästarens fotspår, och situationen skulle medföra glädje snarare än sorg. Herren har aldrig lovat befria sitt folk från prövningar. Hans löfte är i stället kort och kategoriskt: »Så länge du lever, må din kraft bestå.» — 5 Mos. 33:25. Och vidare: »Min nåd är dig nog, ty kraften fullkomnas i svaghet.» — 2 Kor. 12:9. Om det krävs av dig, att du för Kristi skull skall gå in i den brinnande ugnen, står Jesus vid din sida, på samma sätt som han en gång stod hos de tre män som för sin trohets skull fick gå in i Babylons brinnande ugn. De som älskar sin Återlösare, skall glädja sig över varje tillfälle de har att få dela något av hans förnedring och smädelse. Deras kärlek till Herren gör lidandet ljuvt. GL 48.2

Själafienden har under alla tidsåldrar förföljt Guds folk till det yttersta. Men även i själva döden har de segrat. I sin ståndaktiga tro har de uppenbarat den som är mäktigare än Satan. Hur fienden än rasar, förmår han aldrig skada det liv, som är fördolt med Kristus i Gud. Han kan kasta kroppen i fångelse, men han förmår aldrig sätta Anden i fångenskap. Bortom

jordens mörker skådar Herrens trogna den eviga härligheten, och de kan säga: »Ty jag håller före, att denna tidens lidanden intet betyda i jämförelse med den härlighet, som kommer att uppenbaras på oss.» — Rom. 8:18. »Ty vår bedrövelse, som varar ett ögonblick och väger föga, bereder åt oss i översvinnligen rikt mått en härlighet, som väger översvinnligen tungt och varar i evighet.»— Kor. 4:17. GL 49.1

Genom de prövningar och de förföljelser som drabbar hans utvalda, uppenbaras Guds härlighet och karaktär. Hatade och förföljda av världen fostras Guds barn i Kristi skola. De följer Jesus genom svåra strider. De uthärdar självförsakelse och genomgår bittra misräkningar. Men deras smärtsamma erfarenheter ger dem djup insikt i syndens verkliga natur och de kommer alltmer att avsky den. Delaktiga i Kristi lidande blir de även delaktiga i hans härlighet. I en himmelsk syn såg Johannes Guds folks slutliga seger, och beskriver den på följande sätt: »Och jag fick se något som såg ut såsom ett glashav, blandat med eld. Och jag såg dem som hade vunnit seger . . . stå vid glashavet, med Guds harpor i sina händer. Och de sjöngo Moses», Guds tjänares, sång och Lammets sång: de sjöngo: 'Stora och underbara äro dina verk, Herre Gud, du Allsmäktige; rättfärdiga och rätta äro dina vägar, du folkens konung.» — Upp. 15:2, 3. »Dessa äro de som komma ur den stora bedrövelsen och som hava tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod. Därför stå de inför Guds tron och tjäna honom dag och natt i hans tempel. Och han som sitter på tronen skall slå upp sitt tabernakel över dem.» — Upp. 7:14, 15. GL 50.1

»Ja, saliga ären I, när människorna

för min skull smäda och förfölja eder.» GL 51.1

Ända sedan sitt fall har Satan verkat genom bedrägliga medel. Och på samma sätt som han missrepresenterat Gud, missrepresenterar han Guds barn genom sina anhängare. Herren säger: »Ty nitälskan för ditt hus har förtärt mig, och dina smädans smädelse hava fallit över mig.» — Ps. 69:10. På samma sätt drabbas hans lärjungar av smädelse och förföljelse. GL 51.2

Men aldrig har någon människa på jorden blivit så grymt smäddad som Människosonen. Han hånades och bespottades på grund av sin oryggliga lydnad för Guds heliga lags principer. Han hatades utan grund. Men ändå stod han lugn inför sina fiender och förklarade smädelsen vara något som den kristne måste utstå. Och han gav sina efterföljare rådet att tåligt lida allt och inte övervinnas av förföljelsens bitterhet. GL 51.3

Smädelse och förtal kan dra ner en människas goda namn men förmår aldrig befläcka en karaktär som är i Guds förvar. Så länge vi inte samtycker till synd, finns det ingen makt, varken mänsklig eller satanisk, som kan sätta en enda fläck på vår karaktär. Den människa som av hjärtat förtröstar på Gud, sitter, andligt sett, i orubbat bo såväl under de hårdaste prövningar och mest nedslående omständigheter, som när hon åtnjuter framgång och när Guds ansiktes ljus och nåd uppenbart vilar över henne. Hennes bevekelsegrunder, hennes

ord och gärningar kan misstydas och bedömas orättvist, men det bekommer henne ingenting, eftersom hon har sitt sinne vänt till något som är av långt högre värde. På samma sätt som Mose härdade ut, »därigenom att han likasom såg den Osynlige», kan hon uthärda, därför att hon inte har »till ögonmärke de ting, som synas, utan dem som icke synas». — Hebr. 11:27; 2 Kor. 4:18. GL 51.4

Kristus är väl förtrogen med allt som missförstås och missrepresenteras av människor. Hur mycket hans barn än beljugs och föraktas, kan de dock förbli tåliga och förtröstansfulla, eftersom ingenting är förborgat som icke skall bli uppenbart. Och de som ärar Gud, skall inför människor och änglar bli ärade av honom. GL 52.1

»När människorna för min skull smäda och förfölja eder . . . glädjens och fröjdens eder», sade Jesus. Han påminde också lärjungarna om att profeterna hade blivit förföljda före dem, och Jakob säger, att profeterna var »föredöme i att uthärda lidande och visa tålmod». — Jak. 5:10. Abel, den förste kristne av Adams barn, dog som martyr. Noa bespottades, och bedömdes som fanatiker och orosstiftare. »Andra åter underkastade sig begabberi och gisselslag, därtill ock bojor och fängelse.» »Andra läto sig läggas på sträckbänk och ville icke taga emot någon befrielse, i hopp om en så mycket bättre uppståndelse.»; — Hebr. 11:36, 35. GL 52.2

Guds tjänare har smädats och förföljts under alla tidsåldrar, men likväl har kunskapen om Gud blivit utbredd genom deras lidanden. Varje Kristi lärjunge måste ställa sig i ledet för att främja samma verk, fullt medveten om att hans fiender snarare gör något för sanningen än mot den. Gud vill, att sanningen skall framhållas tydligt och klart, så att den blir föremål för granskning och meningsutbyte, även om den skulle smädas. Varje försök att inskränka samvetsfriheten kan Gud använda som ett medel för att väcka sovande människor till besinning. GL 53.1

Ofta har vi sett slående exempel på detta bland Guds barn. När den ädle och värtalige Stefanus på Stora rådets ingivelse stenades till döds, var den yttersta konsekvensen av denna tragedi ändå inte en förlust för evangelium. Det himmelska ljus, som förhärligade hans ansikte och det gudomliga medlidande som besjälade hans bön, träffade rådsherrarna som en skarp pil och överbevisade dem. Och Saulus, fariséen som så ivrigt hade förföljt de kristna blev ett utvalt redskap då det gällde att frambära Kristi namn »inför hedningar och konungar och Israels barn». Och långt senare skrev den åldrige Paulus från sitt fängelse i Rom: »Somliga finnas väl ock, som av avund och trätlystnad predika Kristus, . . . i tanke att de skola tillskynda mig ytterligare bedrövelse i mina bojor. . . . Kristus bliver dock på ena eller andra sättet förkunnad, det må nu ske för syns skull eller i uppriktighet.» — Fil. 1:15, 17, 18. Genom Pauli fångenskap blev evangelium utbrett till fjärran trakter, och mitt i kejsarens palats vanns människor för Kristus. Genom Satans försök att omintetgöra Guds oförgängliga säd, »som förbliver» (1 Petr. 1:23), blir denna säd sådd i människors hjärtan.

Genom den vanära och förföljelse som Guds barn möter, blir Kristi namn förhålligt och människor frälsta. GL 53.2

»Eder lön är stor i himmelen», läser vi. Det avser deras lön, som är Kristi vittnen mitt under svår förföljelse och smädelse. Medan människor söker jordiska skatter, hänvisar Jesus dem till den himmelska lönen. Men han hänskjuter inte denna lön endast till det kommande livet. Redan här får vi njuta av den. Herren uppenbarade sig för Abraham och sade: »Jag är din sköld; din lön skall bliva mycket stor.» — 1 Mos. 15:1. Alla som följer Jesus, skall få samma lön. Att vara i förening med den i vilken »visdomens och kunskapens alla skatter» finns fördolda, att känna honom, att ta emot mer och mer av hans gudomliga egenskaper, att äga hans kärlek och kraft och hans outgrundliga rikedomar, att fatta mer och mer »vad bredden och längden och höjden och djupet är, och så lära känna Kristi kärlek, som övergår all kunskap», att bli helt uppfylld av »all Guds fullhet» — »detta är Herrens tjänares arvedel, den rätt de skola undfå av mig, säger Herren». (Kol. 2:3; Ef. 3:18, 19; Jes. 54:17. GL 54.1

Det var denna fröjd som uppfyllde Paulus och Silas, när de i fängelset i Filippi vid midnattstid frimodigt sjöng sina lovsånger och bad till Gud. Jesus var hos dem, och hans när-varos ljus genomträngde fängelsets mörker. När Paulus såg evangeliets framgångar, skrev han från Rom, utan att klaga över sina bojor: »Däröver gläder jag mig. Ja, jag skall ock framgent få glädja mig.» — Fil. 1:18. Jesu ord på berget återljuder i Pauli budskap till församlingen i Filippi: »Glädjen eder i Herren alltid. Åter vill jag säga: Glädjen eder.» — Fil. 4:4. GL 55.1

Saltets förnämsta egenskap är att det förmår bevara från förruttnelse. När Jesus säger att Guds barn är jordens salt, vill han lära oss, att det är hans avsikt att genom sin nåds inflytande göra oss till medel för andras frälsning. Guds syfte med att välja ett folk och avskilja det från världen är inte endast att detta folk skall vara hans barn, utan också att världen genom dem skall bli delaktig av den frälsande nåden (Tit. 2:11). GL 56.1

När Gud utvalde Abraham, gjorde han det inte endast för att Abraham skulle bli hans vän, utan han ville göra Abraham till ett redskap, genom vilket andra folk skulle få del av de särskilda välsignelser, som han hade i beredskap åt dem. I den bön Jesus bad strax före sin korsfästelse, sade han: »Och jag helgar mig till ett offer för dem, på det att ock de må vara i sanning helgade.» — Joh. 17:19. Så skall också de kristna, som blir luttrade genom sanningen, äga sådana egenskaper, som förmår bevara världen från moralisk förruttnelse. GL 56.2

Saltet måste blandas med det som skall bevaras. Det måste tränga djupt in i det för att hindra förruttnelsen. Så är det också i fråga om människor: Genom nära personlig kontakt kan de påverkas av evangeliets frälsande kraft. De blir inte frälsta kollektivt, men som individer. Det personliga inflytandet över dem är ofta avgörande. Vi måste komma i mycket nära gemenskap med dem vi önskar hjälpa. GL 56.3

Saltets förnäma egenskap symboliserar den kristnes andliga kraft; hans hjärta är uppfyllt av Jesu kärlek; hans liv är genomsyrat av Kristi rättfärdighet. Kristi kärlek genomsyrar och påverkar. När kärleken finns i våra hjärtan, berör den nödvändigtvis också andra. Vi måste komma i nära beröring med våra medmänniskor, så att deras hjärtan värms av vår sympati och kärlek till dem. Från en äkta kristen flödar ständigt en genomträngande livsenergi, som ingjuter andlig kraft också i medmänniskorna. Det är i den helige Andes kraft som det undret möjliggörs. GL 57.1

Jesus uttalade en allvarlig varning: »Men om saltet mister sin sälta, varmed skall man då giva det sälta igen? Till intet annat duger det än till att kastas ut och trampas ned av människorna.» — Matt. 5:13. GL 57.2

Medan Jesus talade, kunde folket se det glittrande saltet på stigarna, där det kastats, därför att det hade förlorat sin sälta och inte längre var till någon nytta. Detta illustrerade klart fariséernas tillstånd och den inverkan som deras religion hade på folket. Det var vidare en framställning av livet hos den människa, som förlorat Guds nåd och kraft och därför blivit kall och oandlig. En sådan människa, vilken bekännelse hon än har, betraktas av både människor och änglar som andefattig. »Jag skulle önska», säger Kristus till henne, »att du vore antingen kall eller varm. Men nu, då du är ljum och varken varm eller kall, skall jag utspy dig ur min mun.» — Upp. 3:15, 16. GL 57.3

Utan en levande tro på Kristus som vår personlige Frälsare, kan vi aldrig göra vårt inflytande gällande emot världens otro. Vi kan aldrig delge andra något som vi själva saknar. Endast i den mån vi troget och nitiskt tjänar Herren Jesus, kan vi utöva ett inflytande som resulterar i andlig lyftning och välsignelse för andra människor. Saknar vi sann kärlek och en djupgående kristen erfarenhet i vårt gudsliv, så har vi heller ingen kraft att vägleda andra. Vi har förlorat den kristliga sältan i vårt dagliga liv. Om den helige Ande inte kan använda oss som redskap, genom vilka han till andra kan förmedla sanningen sådan den är i Kristus Jesus, så är vi i hög grad salt som mist sin sälta och blivit onyttigt. När vi inte till fullo mottagit Kristi nåd, ger vi världen det vittnesbördet, att den sanning vi säger oss äga, saknar den helgande kraften. Resultatet blir, att vi står hindrande i vägen för det gudomliga ordets verkan, »Om jag talade både människors och änglars tungomål, men icke hade kärlek, så vore jag allenast en ljudande malm eller en klingande cymbal. Och om jag hade profetians gåva och visste alla hemligheter och ägde all kunskap och om jag hade all tro, så att jag kunde förflytta berg, men icke hade kärlek, så vore jag intet. Och om jag gäve bort allt vad jag ägde till bröd åt de fattiga, ja, offrade min kropp till att brännas upp, men icke hade kärlek, så vore detta mig till intet gagn.» — 1 Kor. 13:1-3. GL 58.1

När kärleken fyller hjärtat, flödar den också ut till andra, ty kärleken är en verksam kraft. Den förvandlar karaktären, behärskar våra böjelser, underkuvar fiendskap och förädlar våra känslor. Denna kärlek omfattar hela universum och är i harmoni med änglarnas kärlek i deras tjänst för mänskligheten. När en sådan kärlek fyller hjärtat berikar den hela livet och

sprider välsignelser till omvärlden. Endast den kärleken kan göra oss till jordens salt. GL 59.1

»I ären världens ljus.» GL 59.2

När Jesus undervisade folket, gjorde han det på ett sätt, som intresserade åhörarna och fångade deras uppmärksamhet. Ofta belyst han de framställda sanningarna med bilder ur naturen. Vid det tillfälle då han höll sin bergspredikan hade folket börjat samlas redan tidigt på morgonen. Solen steg allt högre och högre på himlavalvet och drev skuggorna bort från bergspasset. Solljuset flödade över landet och sjöns lugna yta speglade solglittret och morgonens rosenfärgade skyar. Knoppar, blommor och löv glittrade av daggpärlor. Naturen log inför den nya dagen och fågelsånger steg mot himlen. Frälsaren betraktade folkskaran som samlats framför honom och lyfte sedan sina ögon mot den uppgående solen. »I ären världens ljus», sade han till lärjungarna. På samma sätt som solen skingrar nattens skuggor och väcker en sovande värld till liv, skall Kristi lärjungar sprida himmelens ljus bland dem som lever i villfarelsens och syndens mörker. GL 59.3

I det klara morgonljuset över kullarna framstod tydligt närliggande städer och byar. Jesus pekade på dem och sade: »Icke kan en stad döljas, som ligger uppe på ett berg?» Och han tillade: »Ej heller tänder man ett ljus och sätter det under skäppan, utan man sätter det på ljusstaken, så att det lyser för alla dem som äro i huset.» — Matt. 5:14, 15. De flesta av dem som lyssnade till Jesu ord var lantbrukare och fiskare. Deras anspråkslösa hyddor innehöll endast ett rum, och ett ensamt ljus på bordet utgjorde all belysning. »På samma sätt», sade Jesus, »må ock edert ljus lysa inför människorna, så att de se edra goda gärningar och prisa eder Fader, som är i himmelen». GL 60.1

Ett annat ljus har aldrig lyst och kommer aldrig att lysa över det fallna människosläktet än det ljus som utgår från Jesus Kristus. Han är det enda ljus, som kan skingra mörkret i en värld som är försänkt i synd. Om detta levande ljus är det skrivet: »I det var liv, och livet var människornas ljus.» — Joh. 1:4. Genom att ta emot Jesu liv, blir hans efterföljare ljusbärare. Kristi liv i själen och Kristi kärlek uppenbarad i karaktären, gör dem till »världens ljus». GL 61.1

I oss själva äger vi människor inget ljus. Utan Kristus är vi som månen, vänd från solen: Vi har inte i oss själva en enda ljusstråle, som kan genomtränga världens mörker. Men när vi vänder oss mot rättfärdighetens sol och kommer i beröring med Kristus, fylls själen av hans gudomliga närvaros strålgans. GL 61.2

Kristi efterföljare skall vara mer än ljus bland människorna, de skall vara ljuset i världen. Jesus säger till var och en som bekänner sig vara hans lärjunge: »Såsom Fadern har sänt mig, så sänder jag ock eder.» — Joh. 20:21. På samma sätt som Kristus är det medel genom vilket Fadern uppenbarar sig, är vi de medel, genom vilka Kristus uppenbarar sig för världen. Även om Frälsaren själv är ljusets källa, får vi som kristna aldrig glömma, att han

uppenbarar sig genom människor. Guds välsignelser kommer oss till del genom mänskliga redskap. Såsom Människosonen uppenbarades Kristus i världen. Som människa, delaktig av den gudomliga naturen, måste han komma i beröring med människorna. Varje enskild Kristi lärjunge är ett utvalt redskap för Guds uppenbarelse i världen. Himmels änglar vill genom oss förmedla ljus och kraft till dem som är på väg mot undergång. Om det mänskliga redskapet försummar att utföra denna mission, blir världen i samma mån berövad den helige Andes inflytande. GL 61.3

Jesus sade inte till sina lärjungar, att de skulle sträva efter att göra sig till ljus, men han sade: »På samma sätt må ock edert ljus lysa.» Om Kristus bor i hjärtat är det omöjligt att dölja hans närvaros ljus. Om de som bekänner sig vara Kristi efterföljare, inte är världens ljus, så beror det på, att de förlorat Andens kraft. Om de inte har något ljus att meddela, är det därför att de brutit förbindelsen med ljusets källa. GL 62.1

Under alla tidsåldrar har »Kristi Ande», som var i profeterna (1 Petr. 1:11), gjort Guds sanna barn till ljus för sin tid och sitt släkte. I Egypten var Josef en ljusbärare. Genom sitt rena, människovänliga och kärleksfulla liv representerade han Kristus bland ett avgudadyrkande folk. Medan israeliterna tågade från Egypten till löfteslandet, var de trogna bland dem ljus för de omgivande nationernas folk, och genom dem blev Gud uppenbarad för världen. Från Daniel och hans medbröder i Babylon och från Mordokai i Persien strålade det gudomliga ljuset i de kungliga palatsens hedniska mörker. På samma sätt är alla Kristi lärjungar ljusbärare under sin vandring till himmelen. Genom dem uppenbaras Faderns nåd och godhet för en värld, som är försänkt i mörker och som lever i okunnighet om den levande Guden. Människorna ser deras goda gärningar och prisar Fadern, som är i himmelen. Genom dem uppenbaras det, att på världsalltets tron härskar en Gud, vars karaktär är värdig att prisas och efterliknas. Den gudomliga kärlek som glöder i hjärtat, den kristna enhet som uppenbaras i livet, ger föraningar om den himmel, som världens barn skall lära sig värdera. GL 62.2

Det är på detta sätt människor »lärt känna den kärlek, som Gud har i oss». — 1 Joh. 4:16. En gång syndiga och fördärvade hjärtan renas och omskapas så att Gud kan ställa dem »inför sin härlighet ostraffliga, i fröjd». — Judas, vers 24. GL 63.1

Jesu ord: »I ären världens ljus», visar att han överlämnat en världsomfattande missionsuppgift åt sina efterföljare. Under hans egen tid på jorden existerade en stark och hög mur av själviskhet, högmod och fördomar mellan dem som hade uppdraget att bevara Guds heliga Ord och alla andra folk på jorden. Frälsaren hade kommit för att rasera denna skiljemur. De ord som folket hörde från hans läppar var helt olika de ord, som de tidigare hört av präster och rabbiner. GL 64.1

Jesu Kristi mission är att rasera egenkärlekens och nationalismens fördomsmur, och han lär att vi skall älska alla människor. Han befriar människorna ur själviskhetens trånga rum. Han avskaffar alla gränslinjer och all onaturlig klasskillnad i samhället. Han gör ingen

åtskillnad mellan grannar och främlingar, vänner och fiender, men han lär oss, att vi i varje nödställd själ skall se vår nästa och att världen är vårt missionfält. GL 64.2

Såsom solens strålar tränger in i jordens mest avlägsna hörn, är det också Guds avsikt, att evangeliets ljus skall nå varje själ på jorden. Om Kristi församling fullföljde sitt gudagivna uppdrag, skulle ljuset nå alla som inte känner Gud och upplevt frälsningen. I stället för att samlas huvudsakligast med varandra och dra sig undan från ansvaret att bära korset, skulle församlingens medlemmar sprida sig i alla länder och bli Kristi ljusbärare och verka för själars frälsning, så som han själv gjorde. Då skulle »detta evangelium om riket» snart vara förkunnat i hela världen. GL 64.3

Det är på det sättet Guds avsikt med att kalla ett folk — ända från Abrahams kallelse till vår kallelse — skall bli uppfylld. Herren säger: »Jag skall välsigna dig . . . och du skall bli en välsignelse.» — 1 Mos. 12:2. De ord som Jesus under sin bergspredikan citerade ur profeten Jesajas bok, var riktade till oss som lever i denna sena och allvarliga tid: »Stå upp, var ljus, ty ditt ljus kommer, och Herrens härlighet går upp över dig.» — Jes. 60:1. Om Herrens härlighet har gått upp över dig, om du har skådat honom som är »härlig framför tiotusen», om din själ upplysts av hans härlighet, så är det ett uttryck för att Mästarens ord har uppfyllts i dig. Har du stått med Kristus på förklaringsberget? Nere i dalen finns människor som är Satans slavar och som väntar på att trons och bödens ord skall frigöra dem. GL 65.1

Kristi härlighet och hans egenskaper är inte något som vi uteslutande skall begrunda, men också vittna om. Jesaja hade inte endast sin egen inre upplevelse av Kristi härlighet, men han talade också om Kristus med all kraft. När David i stillhet begrundade sin egen erfarenhet, upptändes samtidigt en eld i hans själ, och han talade med sin tunga. (Ps. 39:4.) När han betraktade Guds förunderliga kärlek, kunde han inte undgå att också omtala vad han sett och känt. Vem kan genom tron skåda in i den underbara frälsningsplanen och se en skymt av Guds enfödde Sons härlighet utan att föra budskapet därom vidare? Vem kan begrunda den oändliga kärlek som uppenbaras för oss på Golgata kors genom Kristi död för att rädda människor från förtappelse och skänka dem evigt liv — utan att brista ut i lov och pris till Frälsaren? GL 65.2

»I hans himmelska boning förkunnar allting hans ära.» — Ps. 29:9. Israels sångare spelade på harpa och sjöng till Herrens ära: »Ditt majestäts härlighet och ära vill jag begrunda och dina underfulla verk. Man skall tala om dina fruktansvärda gärningars makt; dina storverk skall jag förtälja.» — Ps. 145: 5, 6. GL 66.1

Golgata kors skall upphöjas inför alla folk. Det skall fylla människors sinnen och fångsla deras tankar. Alla deras andliga förmågor skall genomströmmas av gudomlig kraft. Och alla krafter skall förenas i nitisk tjänst för Mästaren. Som levande ljusbärare skall hans tjänare utbreda sanningens ljus och upplysa världen. GL 66.2

Med stor glädje tar Kristus emot var och en som helt och odelat överlämnar sig åt honom. Han förenar det mänskliga med det gudomliga, och delger därigenom världen den gudomliga kärlekens hemlighet. GL 67.1

Tala, sjung och bed om detta! Förkunna hans härliga budskap och låt det gå ut till jordens allra yttersta hörn! GL 67.2

Tåligt burna prövningar, välsignelser, övervunna frestelser, ödmjukhet, vänlighet, barmhärtighet och kärlek är ljus, som lyser från den karaktär, som är en motsats till det själviska hjärta, som livets ljus aldrig fått upplysa. GL 67.3

Kapitel 3—En Andlig Lag

»I skolen icke mena, att jag har kommit för att upphäva lagen eller profeterna. Jag har icke kommit för att upphäva, utan för att fullborda.» GL 68.1

Det var Kristus som under åskdunder och blixtar förkunnade lagen från Sinai berg. Som en förtärande eld vilade Guds härlighet över bergets topp, och hela berget skalv, då Herren steg ned på det. Vid foten av berget stod Israels skaror och lyssnade med häpnad och förskräckelse till lagens heliga bud. Detta skådespel var en mäktig motsats till det förhållande som rådde när Frälsaren höll sin predikan på berget. Under en sommarljus himmel, när endast fåglarnas kvitter bröt den rådande still-heten, presenterade Jesus för det församlade folket sitt rikets grundsatser. Och han, som nu med kärleksfulla ord talade till folket, förklarade för dem samma principer, som en gång förkunnats från Sinai berg. GL 68.2

När lagen utgick från Sinai, behövde israeliterna, som under sin trälldom i Egypten i hög grad avfallit från Gud, förnyade intryck av hans makt och majestät, samtidigt som han uppenbarade sig för dem som kärlekens Gud. GL 68.3

»Herren kom från Sinai, och från Seir gick hans sken upp för dem; han kom fram i glans från berget Paran, ut ur hopen av mångtusen heliga; på hans högra sida brann i eld en lag för dem. Ja, han vårdar sig om folken; folkets heliga äro alla under din hand. De ligga vid din fot, de hämta upp av dina ord.» — 5 Mos. 33:2, 3. GL 69.1

I några få ord, som genom alla gångna tidsåldrar varit en dyrbar skatt, beskrivs hur Gud uppenbarade sin härlighet för Mose: »Herren gick förbi honom, där han stod, och utropade: 'Herren, Herren! — en Gud, barmhärtig och nådig, långmodig och stor i mildhet och trofasthet, som bevarar nåd mot tusenden, som förlåter missgärning och överträdelse och synd.'» — 2 Mos. 34:6, 7. GL 69.2

Den lag som gavs på Sinai berg, var ett tillkännagivande av kärlekens principer. Den var en uppenbarelse av himmelens lag för jordens folk. Genom en medlares hand gavs lagen och genom hans inflytande kunde också människors hjärtan bringas i harmoni med denna lags principer. Gud uppenbarade lagens ändamål för Israel när han sade: »I skolen vara mig ett heligt folk.» — 2 Mos. 22:31. GL 69.3

Men israeliterna hade inte fattat lagens andliga natur, och alltför ofta var deras synbara lydnad för lagen endast ett yttre iakttagande av former och ceremonier. Det var inte hjärtats underdanighet för kärlekens makt. När Jesus i sin karaktär och i sina gärningar uppenbarade

Guds heliga och kärleksfulla egenskaper och i kontrast till dem framhöll den yttre lydnadens värdelöshet, kunde inte de judiska ledarna ta emot eller förstå hans ord. De ansåg, att han förringade lagens krav. Och när han framhöll de sanningar, som utgjorde själva kärnan i deras gudstjänst, såg de endast till det yttre och beskyllde honom för att vilja omstörta deras gudstjänst. GL 70.1

Även om Jesus talade med upphöjt lugn, åtföljdes ändå hans ord av ett allvar och en kraft, som djupt engagerade åhörarnas hjärtan. Förgäves väntade de få höra honom upprepa rabbinernas döda traditioner, och de häpnade över hans lära, »ty han lärde dem såsom en, som har makt, och icke såsom deras skriftlärd«. Fariséerna lade märke till den stora skillnaden mellan deras eget och Kristi sätt att undervisa. De såg att sanningens majestät, skönhet och renhet förenade med ett kraftfyllt men mildt inflytande gjorde djupgående intryck på mångas sinnen. De fruktade att om denne Jesus tilläts fortsätta sin verksamhet, skulle han dra folket bort från dem. Därför bevakade de honom outröttligt för att finna någon orsak att anklaga honom inför Sanhedrin (Stora rådet) för att på så sätt kunna beröva honom livet. GL 70.2

När Jesus predikade på berget var han hela tiden väl bevakad av sina fiender. Och medan han förklarade rättfärdighetens principer, bedrev fariséerna en viskningskampanj bland folket om att hans lära stred mot de bud som Gud hade gett på Sinai. Men Jesus yttrade inget, som kunde undergräva deras tro på den lära som förmedlats genom Mose. Ty varje stråle av gudomligt ljus som denne Israels store man hade meddelat folket, var från Kristus själv. Många sade i sina hjärtan, att Jesus kommit för att avskaffa lagen. Men i ord som inte kunde bli föremål för missförstånd, uppenbarade han sin ståndpunkt till Guds lag. Han sade: »I skolen icke mena, att jag har kommit för att upphäva lagen eller profeterna.« — Matt. 5:17. GL 71.1

Det var människornas Skapare och den som gett lagen, som här själv deklarerade att det ingalunda var hans avsikt att avskaffa lagen. Allt i naturen, från det lilla stoftgrandet, som blir synligt i solljuset, till de enorma världar, som följer sina givna banor i himlarymderna, står under bestämda lagar. Och hela universums ordning och harmoni är beroende av lydnad för dessa lagar. GL 71.2

På samma sätt finns det stora rättfärdighetsprinciper som kontrollerar alla förnuftiga väsens liv. Och världssalltets fortbestånd beror på överensstämmelse med dessa principer. Innan jorden skapades existerade Guds lag. Änglarna rättar sig efter dess grundsatser och människor måste lyda de gudomliga buden för att upprätthålla harmoni mellan himmel och jord. Redan för Adam uppenbarade Kristus lagens principer, »medan morgonstjärnorna tillsammans jublade och alla Guds söner höjde glädjerop«. — Job 38:7. GL 72.1

Kristi mission på jorden var inte att upplösa lagen utan att genom nåd föra människan tillbaka till lydnad för dess bud. Johannes, en av de lärjungar som lyssnade till Jesu ord på berget, skrev lång tid därefter under Andens ingivelse om lagens evigt bindande krav: »Synd

är överträdelse av lagen», och att »var och en som gör synd, han överträder ock lagen». — 1 Joh. 3:4. Johannes säger också, att den lag han åsyftar är »ett gammalt bud, som I haven haft från begynnelsen». — 1 Joh. 2:7. Aposteln talar således om den lag, som existerade i begynnelsen när världen skapades och som sedan upprepades på Sinai. GL 72.2

Jesus säger själv om lagen: »Jag har icke kommit för att upphäva, utan för att fullborda.» Han använder ordet »fullborda» i samma bemärkelse, som när han till Johannes döparen talade om att »uppfylla all rättfärdighet». — Matt. 3:15, dvs. att uppfylla måttet av lagens krav, att ge ett exempel på fullkomlig harmoni med Guds vilja. GL 72.3

Genom sin mission i världen lät Kristus sin lag komma till »makt och ära». — Jes. 42:21. Han uppenbarade lagens andliga beskaffenhet, framställde dess omfattande och djupa grundsatser och tydliggjorde dess evigt bindande krav. GL 73.1

Även hos de ädlaste och frommaste människor finner Kristi karaktärs gudomliga skönhet endast en dunkel återspeglning. Under den helige Andes inspiration skrev Salomo om Kristus, att han är »härlig framför tio tusen . . . hela hans väsende är ljuvlighet». — Höga V. 5:10, 16. GL 73.2

David profeterade om honom och sade: »Du är den skönaste bland människors barn.» — Ps. 45:3. Jesus, Faderns avbild och hans härlighets återsken, den självutgivande Återlösaren, var under hela sin kärleksfyllda jordevandring en personifiering av Guds lag. Genom sitt liv uppenbarade han himmelens kärlek och de gudomliga principer, som ligger till grund för den eviga rättfärdighetens lagar. GL 73.3

»Intill dess himmel och jord förgås, skall icke den minsta bokstav, icke en enda prick av lagen förgås, förrän det allt har fullbordats.» — Matt. 5:18. Genom sin egen lydnad för lagen bekräftade Kristus dess oföränderliga beskaffenhet och visade, att genom hans nåd kan varje människa vandra i fullkomlig lydnad för budorden. I sin bergspredikan förklarade han, att icke den minsta prick av lagen skulle förgås, »förrän det allt har fullbordats», dvs. allt som angår det fallna människosläktet och frälsningsplanen. Han lär inte, att lagen någonsin skall bli avskaffad, utan han försäkrar, att förr skall himmel och jord förgås, än att lagen skall göras om intet. Det finns därför inga skäl till tanken, att Kristi mission var att avskaffa lagen. Så länge himmel och jord fortfarande existerar, består Guds lags heliga principer. Hans rättfärdighet, som »är såsom väldiga berg» (Ps. 36:7) skall förbli en välsignelsens källa, som sänder sitt uppfriskande vatten ut över hela jorden. GL 74.1

Eftersom Guds lag är fullkomlig och oföränderlig, är det omöjligt för syndiga människor att i egen kraft uppfylla dess krav. Därför kom Jesus som vår Frälsare. Hans mission var att göra människorna delaktiga av den gudomliga naturen och föra dem i harmoni med den himmelska lagens principer. När vi överger vår synd och tar emot Kristus som vår Frälsare, ärar vi och upphöjer lagen. Aposteln Paulus frågar: »Göra vi då vad lag är om intet genom tron?» Och svaret är: »Bort det! Vi göra tvärtom lag gällande.» — Rom. 3:31. GL 74.2

Det löfte Gud ger i samband med lagen i nya förbundet är följande: »Jag skall lägga mina lagar i deras hjärtan, och i deras sinnen skall jag skriva dem.» — Hebr. 10:16. Förebilderna i Gamla testamentet, som pekade framåt till Kristus som det Guds Lamm, som kom för att ta bort världens synd, skulle försvinna vid hans död. Men de rättfärdighetens principer, som ligger till grund för de tio budens lag, är lika oföränderliga och eviga som Gud själv. Inget av buden har gjorts om intet. Ingen bokstav eller prick i lagen har förändrats. Samma principer som uppenbarades för människan i paradiset såsom livets stora lag, skall existera oförändrade även i det återställda paradiset. När Eden åter blomstrar på jorden skall den nya jordens invånare lyda Guds lag. GL 75.1

»Evinnerligen, Herre, står ditt ord fast i himmelen. . . . Alla dina bud äro sanning. Längesedan vet jag genom dina vittnesbörd, att du har stadgat dem för evig tid. . . . De stå fasta för alltid och för evigt, de fullbordas med trofasthet och rättvisa.» — Ps. 119:89, 151, 152; 111:8. GL 75.2

»Därför, den som upphäver ett av
de minsta bland dessa bud och lär
människorna så, han skall räknas för
en av de minsta i himmelriket.» GL 76.1

Dessa ord av Jesus klargör för oss, att den som förringar Guds lag mister rätten att gå in i himmelriket. Ty var och en som uppsåtligt överträder ett av Guds bud iakttar inte något av dem i anda och sanning. »Om någon håller hela lagen i övrigt, men felar i ett, så är han skyldig till allt.» — Jak. 2:10. GL 76.2

Det är inte olydnadens storleksgrad som gör den till synd, utan det är själva den omständigheten, att olydnad i alla former är en avvikelse från Guds uttryckta vilja. Det är olydnaden som pekar på att det ännu finns gemenskap mellan själen och synden och att hjärtats tjänst är delad. Detta är verklig förnekelse av Gud och uppror mot hans regerings principer. GL 76.3

Om människan hade tillåtits avvika från Herrens fordringar och uppställa en egen måttstock för sina livsytringar, så skulle därmed oräkneliga lagar uppkomma för att tillfredsställa människors önsketänkande, och Herrens rätt att regera blev därigenom fråntagen honom. Själviskheten skulle bli det förnämsta budet och den mänskliga viljan rådande, medan Guds heliga och upphöjda vilja, som är Guds kärlek till allt skapat blev vanhedrad och föraktad. GL 76.4

När en människa väljer sina egna vägar, är det alltid liktydigt med att hon är i strid mot Gud. Hon har då ingen del i himmelriket, ty hon saknar harmoni med det rikets principer. Hon står i stället på samma sida som Guds och människors store fiende. Människan skall leva, inte av ett ord, inte av många ord, men av varje ord, som Gud har talat. Vi kan inte

utan fara förkasta eller förakta ett enda ord, hur ringa det än kan synas för oss. I Guds lag finns inte ett enda bud, som inte är ämnat att vara människan till lycka och välsignelse med avseende både på det nuvarande och det tillkommande livet. Den som lyder Guds lag är omgiven av en skyddsmur mot det onda. Men den som på en enda punkt raserar denna gudomliga befästning, har gjort den oduglig, ty han har öppnat en möjlighet för fienden att komma in och åstadkomma förödelse. GL 77.1

Genom att ringakta Guds vilja i ett enda avseende öppnade vara första föräldrar vägen för syndens förbannelse att komma in och så småningom uppfylla hela världen. Och varje människa, som följer deras exempel, medverkar till samma resultat. Guds kärlek ligger till grund för varje bud i Guds lag, och den som avviker från hans bud drar därigenom över sig olycka och fördärv. GL 77.2

»Ty jag säger eder, att om eder rättfärdighet icke övergår de skriftlärdes och fariséernas, så skolen I icke komma in i himmelriket.» GL 78.1

Det var inte endast Kristus själv men också hans lärjungar som av de skriftlärd och fariséerna betecknades som syndare, därför att de inte iakttog rabbinernas stadgar och förordningar. Lärjungarna hade ofta varit utsatta för obehag genom anklagelser av dem, som de varit vana att betrakta som sina religionslärare. Men nu avslöjade Jesus detta bedrägeri. Han förklarade, att den rättfärdighet som de skriftlärd och fariséerna värderade så högt, var värdelös. Judarna hade gjort anspråk på att vara Guds särskilt utvalda, trogna folk, som åtnjöt hans välbehag, men Kristus påvisade, att deras religionsutövning saknade frälsande tro. Deras föregivna gudsfruktan, deras mänskliga stadgar och ceremonier såväl som deras yttre iakttagande av lagens krav, hade inget som helst helgande inflytande på dem. De var inte renhjärtade, och de saknade karaktärens ädelhet och den sanna gudsfruktans kännetecken. GL 78.2

En lagreligion förmår aldrig bringa själen i harmoni med Gud. Fariséernas stränga oefterrättliga ortodoxi, utan vare sig ödmjukhet, ömhet eller kärlek, var endast en stötesten för syndaren. De liknade det salt som hade förlorat sin sälta; ty deras inflytande saknade kraft att bevara omvärlden från fördärv. Den sanna tron är den, som är »verksam genom kärlek» (Gal. 5:6), och som renar själen. Den är som en surdeg. Den genomtränger och förvandlar karaktären. GL 79.1

Allt detta borde judarna ha lärt sig genom profeternas undervisning. Genom tidigare århundraden hade människosjälens rop efter rättfärdiggörelse funnit uttryck och svar i profeten Mikas ord: »Varmed skall jag träda fram inför Heren och varmed böja mig ned inför Gud i höjden? Skall jag träda fram inför honom med brännoffer, med årsgamla kalvar?

Har Herren behag till vädurar i tusental, till oljeströmmar i tiotusental? . . . Nej, vad gott är har han kungjort för dig, o människa. Ty vad annat begär väl Herren av dig, än att du gör, vad rätt är, och vinnlägger dig om kärlek och vandrar i ödmjukhet inför din Gud?» Mika 6:6-8. GL 79.2

På samma sätt hade profeten Hosea utpekade fariseismens sanna beskaffenhet, när han klargjorde, att judarna visserligen bekände sig tjäna Gud, men att de i själva verket tjänade sig själva. (Hos. 10:1.) Deras rättfärdighet var frukten av deras egna bemödanden att hålla lagen i överensstämmelse med sina egna uppfattningar och till fördel för sig själva. Lagen kunde således inte vara bättre än de själva var. I sina försök att heliggöra sig själva, sökte de åstadkomma renhet av orenhet. Guds lag är lika helig som Gud själv. Och lika fullkomlig som han själv. Den framställer Guds rättfärdighet för människorna. Men det är omöjligt för människan att hålla denna lag i egen kraft, ty hennes natur är syndig och fördärvad och helt olik Guds karaktär. De gärningar som emanerar från ett själviskt hjärta är »såsom en fläckad klädnad». — Jes. 64:6. GL 80.1

Eftersom Guds lag är helig, kunde judarna inte uppnå rättfärdighet genom sina egna bemödanden att hålla lagen. Om Jesu lärjungar önskade komma in i himmelriket, måste de därför vara i besittning av den rättfärdighet, som var av en helt annan beskaffenhet än fariséernas rättfärdighet. I sin Son erbjöd Gud dem lagens fullkomliga rättfärdighet. Om de helt ville öppna sina hjärtan och acceptera Jesus Kristus så skulle Guds eget liv och Guds kärlek fylla dem och förvandla dem till likhet med honom. Genom Guds fria gåva skulle de få del av den rättfärdighet som lagen kräver. Men fariséerna förkastade Kristus, ty de förstod inte Guds rättfärdighet. De sökte upprätta sin egen rättfärdighet (Rom. 10:3), och de ville därför inte underordna sig det som Gud erbjöd dem. GL 80.2

Jesus visade sina åhörare vad det innebar att hålla Guds bud. Han klargjorde för dem, att det bestod i att de fick del av Kristi karaktär, ty genom Kristus uppenbarade sig Gud dagligen inför dem. GL 81.1

»Var och en som vredgas på sin broder, han är hemfallen åt Domstolens dom.» GL 82.1

Genom Mose hade Herren sagt: »Du skall icke hava hat till din broder i ditt hjärta . . . Du skall icke hämnas och icke hysa agg mot någon av ditt folk, utan du skall älska din nästa såsom dig själv. Jag är Herren.» — 3 Mos. 19:17, 18. De sanningar Jesus nu framställde var desamma som profeterna hade framställt. Men i hjärtats förhärdelse och synd hade dessa i hög grad fördunklats. GL 82.2

Frälsaren uppenbarade för folket, att samtidigt som de fördömde andra såsom överträdare, var de själva lika skyldiga, eftersom de gav plats för hat i sina hjärtan. På andra sidan sjön, mitt emot det berg där Jesus höll sin predikan, låg landet Basan, en enslig trakt, vars vilda dalar och skogklädda kullar länge hade varit ett tillhåll för brottslingar av alla

slag. Folket kom ihåg de stölder och mord som begåtts där, och många fördömde dessa brottslingar trots att de själva var hätska och stridslystna och gav uttryck för det bittraste hat mot de romerska förtryckarna och menade, att de var i sin fulla rätt att hata och förakta alla andra folk, ja, även sådana av de egna landsmännen, som inte i alla avseenden hyste samma åsikter som de själva. I allt detta överträdde de det bud som säger: »Du skall icke dräpa!» GL 82.3

Hatets och hämnens ande hade sin upprinnelse hos Satan, och den ledde honom till att driva Guds Son i döden. Den som ger plats för hat och onda känslor i sitt hjärta, besjålas av samma anda, och resultatet av detta är ofrånkomlig död. Den onda gärningen ligger förborgad i den onda tanken såsom plantan i fröet. »Var och en som hatar sin broder, han är en mandråpare; och I veten, att ingen mandråpare har evigt liv förblivande i sig.» — 1 Joh. 3:15. GL 83.1

»Den som säger till sin broder: 'Du odåga', han är hemfallen åt Stora rådets dom.» När Gud utgav sin Son för vår återlösning, visade han, vilket högt värde han sätter på varje människa, och han har inte gett någon människa rätten att tala föraktligt om en medmänniska. Visst kan vi se fel och brister hos våra medmänniskor, men Gud gör anspråk på varje människa såsom sin egendom. Hon är hans på grund av skapelsen och i dubbel bemärkelse hans då hon köpts med Kristi dyrbara blod. Alla är skapade till Guds avbild, vilket innebär att även de djupast fallna skall bemötas med aktning och ömhet. Gud skall göra oss ansvariga för varje ord av förakt som vi uttalar om en människa, för vilken Jesus har gett sitt liv. GL 83.2

»Vem säger då, att du har något företräde? Och vad äger du, som du icke har fått dig givet? Men har du nu fått dig givet, vad du har, huru kan du då berömma dig, såsom om du icke hade fått det dig givet?» — 1 Kor. 4:7. »Vem är du, som dömer en annans tjänare? Om han står eller faller, det kommer allenast hans egen herre vid; men han skall väl bliva stående, ty Herren är mäktig att hålla honom stående.» — Rom. 14:4. GL 84.1

»Den som säger: 'Du dåre', han är hemfallen åt det brinnande Gehenna.» I Gamla testamentets skrifter används ordet »dåre» för att beteckna en avfallen person eller en som överlämnat sig åt ogudaktighet. Jesus säger här, att den som fördömer sin broder som en avfallen eller en gudsföraktare, visar därigenom, att han själv står under samma fördömmelse. GL 84.2

Om Jesus själv heter det, att när han stred med Satan om Moses kropp, »dristade han sig icke att över honom uttala någon smädande dom». — Judas, v. 9. Om Kristus hade gjort det, hade han ställt sig på Satans sida. Ty anklagelse är den ondes vapen. Han kallas ju också i Bibeln för »våra bröders åklagare». — Upp. 12:10. Jesus använde inte några av Satans vapen, men han mötte honom vid detta tillfälle med orden: »Herren näpse dig.» GL 84.3

Detta ger oss ett exempel: När vi kommer i strid med Kristi fiender, bör ingenting sägas eller göras av oss, som uppenbarar en hämndens ande eller som på något sätt kan uppfattas som smädelse eller anklagelse. För att människor är olika oss, får vi inte betrakta dem som fiender eller avfallingar eller göra dem till föremål för skämt och löje. Den som uppträder som ett Guds språkrör, yttrar inte sådana ord, som inte ens himmelens majestät ville använda när det gällde hans relationer till Satan. Även vi bör överlämna åt Gud att döma eller fördöma. GL 85.1

»Förlik dig med din broder.» GL 85.2

Guds kärlek är inte endast en teori. Den är en praktiskt verksam princip, en levande källa, som utan uppehåll flödar till andras välsignelse. När Kristi kärlek bor i oss, har vi inte endast övergett allt hat mot våra medmänniskor, utan vi bevisar dem i stället på allt sätt kärlek. GL 85.3

Jesus säger: »Därför, om du kommer med din gåva till altaret och där drager dig till minnes, att din broder har något emot dig, så lägg ned din gåva där framför altaret och gå först bort och förlik dig med din broder och kom sedan och bär fram din gåva.» — Matt. 5:23. Den som frambar offergåvan visade, att han genom tron på Kristus hade blivit delaktig av Guds nåd och kärlek. Men om någon framhåller sin tro på Guds förlåtande kärlek, men samtidigt uppenbarar en kärlekslöshetens anda, så är hans tro endast skrymteri. GL 85.4

När någon som föreger sig tjäna Gud, förorättar en medmänniska, missrepresenterar han Guds karaktär, och detta måste han bekänna som synd för att komma i harmoni med Gud. Kanske vår broder gjort oss större oförrätt än vad vi gjort honom, men detta minskar inte i något avseende vårt ansvar. Om vi, när vi träder inför Gud, kommer ihåg, att en medmänniska har något emot oss, så bör vi lämna våra böneoffer, tackoffer eller frivilliga gåvor och gå till den det gäller och ödmjukt bekänna våra egna synder och be om förlåtelse. GL 86.1

Har vi på något sätt bedragit eller förorättat en medmänniska, skall vi gottgöra detta. Och om vi genom att misstyda en medbroders ord omedvetet burit falskt vittnesbörd eller på annat sätt skadat hans inflytande skall vi ta kontakt med den inför vilken vi åstadkommit skadan och ta tillbaka våra oriktiga på- ståenden. Om motsättningar bröder emellan inte lades i öppen dag för andra, men ödmjukt och i Kristi kärleksfulla anda övervägdes parterna emellan, skulle oändligt mycket ont undvikas. Hur många bittra rötter, som nu vållar så stora skador, skulle inte då bli uppryckta, och hur skulle inte Kristi efterföljare då på det ömmaste och innerligaste sätt förenas i kärlek! GL 86.2

»Var och en som med begärelse ser
på en annans hustru, han har redan
begått äktenskapsbrott med henne

i sitt hjärta.» GL 87.1

Judarna högmodades över sin moral, medan de betraktade hedningarnas sinnliga livsföring med avsky. De romerska ämbetsmän som den kejsrerliga regeringen sänt till Palestina, var en ständig förargelse för folket. Ty dessa utlänningar hade också infört en mängd hedniska seder, lustar och utsvävningar. De romerska ämbetsmännen i Kapernaum uppträdde med sitt lättsinniga sällskap på allmänna platser, och ofta hördes deras bullersamma glädjeyttringar från den lugna sjön, där deras lustbåtar gled fram. Nu väntade de församlade, att Jesus skarpt skulle fördöma denna människogrupp. Men deras förvåning blev stor, när de i stället fick lyssna till ord, som blottade synden i deras egna hjärtan. Jesus sade, att om också endast en ond tanke hyses och omhuldad, oavsett hur hemligt detta än sker, visar det, att synden ännu härskar i hjärtat. Själens är fortfarande behäftad med bitterhet och ännu fången i orättfärdighetens bojar. Den som finner nöje i det som är oheligt, och ger efter för onda tankar och ögonens begärelse, skall i sin uppenbara synd, med dess skam och hjärtslitande sorger i följetåg, få se den sanna beskaffenheten av den ondska han gömt i själens innersta kamrar. Det är inte frestelsens eller fallets stund som skapar det onda utan den avslöjar den orenhet som funnits dold i hjärtat. »Framför allt som skall bevaras må du bevara ditt hjärta, ty därifrån utgår livet.» — Ords. 4:23. GL 87.2

»Om din högra hand är dig till förförelse, så hugg av den och kasta den ifrån dig.» GL 88.1

För att förebygga en sjukdoms spridning i kroppen och för att rädda livet kan en människa samtycka till att låta t.o.m. sin högra hand amputeras. Hur mycket villigare borde hon då inte vara att avstå från allt det, som hotar att förkväva det andliga livet! GL 88.2

De som av Satan dragits in i syndens slaveri, blir genom evangelium återlösta och delaktiga av Guds barns härliga frihet. Det är inte Guds avsikt att endast frälsa från sådant lidande som är syndens oundvikliga följd, utan han avser att frälsa från själva synden. De fördärvade och vanställda måste renas och omskapas för att kunna iklädas »Herrens, vår Guds, ljuvlighet» och bli »hans Sons avbilder». — Ps. 90:17; Rom. 8:29. GL 89.1

»Vad intet öga har sett och intet öra har hört och vad ingen människas hjärta har kunnat tänka, vad Gud har berett åt dem som älska honom.» — 1 Kor. 2:9. Endast evigheten kan uppenbara den härliga bestämmelse, som väntar den människa som återställts till Guds avbild. GL 89.2

För att vi skall uppnå detta höga ideal, måste vi frigöras från allt, som är ägnat att förstöra själen. Det är genom vår vilja som synden behåller sitt herravälde över oss. Kristus framhåller uppgivandet av vår egen vilja genom bilden av ett öga som tas ut eller en hand som hugges av. Ofta förefaller det som om uppgivandet av vår vilja åt Gud är vårt samtycke

till att bli »invalider» för hela livet. Men Kristus säger, att det är bättre för oss att förlora en av våra lemmar än att gå miste om det eviga livet. Sådant som vi betraktar som olycka är ofta medel, genom vilka den största välsignelse kommer oss till del. GL 89.3

Gud är livets källa, och endast i gemenskap med honom kan vi få del av livet. GL 90.1

»Men en sådan som allenast gör sig goda dagar, hon är död, fastän hon lever.» — 1 Tim. 5:6. Först när vi helt underordnar oss Guds vilja är det möjligt för Gud att göra oss delaktiga i det liv som är hans. Endast genom att helt överlämna oss i Guds händer, och ta emot hans liv, kan vi övervinna de hemliga synder som Jesus utpekar. Det är möjligt för oss att dölja dessa synder i våra hjärtan, så att andra människor inte upptäcker dem, men hur skall vi kunna bestå inför Gud? GL 90.2

Om vi håller fast det egna jaget och inte villigt fogar oss efter Guds vilja, väljer vi döden, ty all synd är för Gud såsom en förtärande eld. Om vi väljer synden och vägrar att skilja oss från den, så måste Guds närvaro en gång förtära både synd och syndare. GL 90.3

Det kräver uppoffring att överlämna sig helt åt Gud, men det gäller en uppoffring av det lägre för det högre, av det jordiska för det himmelska, av det förgängliga för det eviga. Det är inte Guds avsikt att vår vilja skall omintetgöras, ty det är endast genom att använda viljan som vi kan utföra vad han åsyftar. Men vår vilja måste underordnas hans vilja. Den måste renas och förädlas. Och när vi så kommer i harmoni med Gud, kan han genom oss meddela sin kärlek och kraft åt andra. Hur bitter och smärtsam denna uppoffring av viljan än må kännas för det själviska hjärtat, är den ändå till stor nytta för oss. När vi tänker på Jakob kan vi inte tala om en trons seger eller en Guds kämpe, förrän efter det ögonblick då han som en hjälplös krympling kastat sig i ängelns armar. Det var för att Jakob »haltade på höften», som Esaus beväpnade skara hejdade sin framryckning mot honom, och den stolte Faraos föll på sitt ansikte inför honom och bad om hans välsignelse. Även vår Frälsningshövding fullkomnades genom lidande (Hebr. 2:10). Och om troshjältarna säges det, att de »blevo starka från att hava varit svaga» och »drevo främmande härar på flykten». — Hebr. 11:34. Så skall »de lama taga byte» och de svaga bli »såsom David, och Davids hus skall vara såsom ett gudaväsen, såsom Herrens ängel framför dem». (Jes. 33:23; Sak. 12:8.) GL 90.4

»Är det lovligt att skilja sig från sin hustru?» GL 92.1

Bland judarna hade en man tillåtelse att skilja sig från sin hustru för den mest obetydliga orsak, och den frånskilda kvinnan hade då frihet att äkta en annan man. Men detta förhållande medförde mycken synd och mycket elände. I sin bergspredikan förklarade Jesus tydligt, att äktenskapsbandet inte kan upplösas av någon annan orsak än otrohet. GL 92.2

När fariséerna senare frågade honom, om det var lagligt att skiljas, riktade han sina åhörarens uppmärksamhet till skapelsen. Han sade: »För edra hjärtans hårdhets skull tillstodde Moses eder att skiljas från edra hustrur, men från begynnelsen har det icke varit så.» — Matt. 19:8. Han hänvisade dem till människans lyckliga dagar i Eden, efter det att

Skaparen förklarar allting vara »mycket gott». Då gjordes två gudomliga instiftelser, nämligen äktenskapet och sabbaten, vilka båda avsågs vara till Guds ära och människosläktets välsignelse. När Skaparen förenade det heliga paret med orden: »Fördenskull skall en man övergiva sin fader och sin moder och hålla sig till sin hustru, och de skola varda ett kött» — 1 Mos. 2:24, kungjorde han äktenskapslagen för alla Adams barn intill tidens slut. Vad den evige Fadern själv förklarar vara gott, var avsett att tjäna till människans välsignelse och utveckling. GL 92.3

I likhet med andra gudomliga förordningar har äktenskapet förvrängts och fördärvats genom synd. Men ett av evangeliets syften är att återställa äktenskapet till dess ursprungliga renhet och skönhet. I både Gamla och Nya testamentet används äktenskapet som en bild av den ömma och heliga förening, som existerar mellan Kristus och dem som han återlöst med sitt blod på Golgata kors. »Frukta icke», säger han, »ty den som har skapat dig är din man, han vilkens namn är Herren Sebaot; och Israels Helige är din förlossare.» — Jes. 54:4, 5. »Vänden om, I avfälliga barn, säger Herren, ty jag är eder rätte Herre.» — Jer. 3:14. Och i Höga Visan hör vi dessa ord från brudens mun: »Min vän är min, och jag är hans.» Och han, som är »härlig framför tio tusen», säger till sin utkorade: »Du är skön alltigenom, min älskade, på dig finnes ingen fläck.» — Höga V. 2:16; 5:10; 4:7. GL 93.1

Till de kristna i Efesus skrev Paulus, att Herren förordnat, att »en man är sin hustrus huvud», hennes beskyddare och den som sammanhåller familjens medlemmar, »såsom Kristus är församlingens huvud . . . sin kropps (församlingens) Frälsare». Därför säger han också: »Såsom församlingen underordnar sig Kristus, så skola ock hustrurna i allt underordna sig sina män. I män, älsken edra hustrur, såsom Kristus har älskat församlingen och utgivit sig själv för henne till att helga henne genom att rena henne medelst vattnets bad, i kraft av ordet. Ty så ville han själv ställa fram församlingen inför sig i härlighet, utan fläck och skrynka och annat sådant; fastmer skulle hon vara helig och ostrafflig. På samma sätt äro männen pliktiga att älska sina hustrur.» — Ef. 5:23-28. GL 93.2

Endast genom Guds nåd kan denna heliga instiftelse bli vad Gud ämnade att den skulle vara, nämligen ett medel till mänsklighetens välsignelse och förädling. Alltså kan en jordisk familj, som lever i endräkt, frid och kärlek representera den himmelska familjen. GL 94.1

Nu såväl som på Kristi tid har äktenskapet utvecklats till en ohygglig kontrast till det himmelska idealet. Men Kristi budskap erbjuder tröst även för dem som har mött bitterhet och missräkning, där de väntat sig lycka och gemenskap. Det tålmod och den ömhet som Guds Ande kan ge dem skall lyckliggöra deras situation. Det hjärta i vilket Kristus bor, skall vara så uppfyllt och så mättat av hans kärlek, att det inte behöver försmäktas av längtan efter annan uppmärksamhet och sympati. När själen överlämnas åt Gud får han genom sin vishet utföra vad mänsklig visdom inte förmår. Genom uppenbarelse av Guds nåd kan människor som en gång var likgiltiga eller främmande för det kristna livet förenas med band

som är starkare än några jordiska band. Det är sådana gyllne kärlekens band, som inga prövningar kan slita sönder. GL 94.2

»Jag säger eder, att I alls icke skolen svärja.» GL 95.1

Jesus uppmanar oss här att inte svära, »varken vid himmelen, ty den är 'Guds tron', ej heller vid jorden, ty den är 'hans fotapall', ej heller vid Jerusalem, ty det är 'den store Konungens stad'; ej heller må du svärja vid ditt huvud, ty du kan icke göra ett enda hår vare sig vitt eller svart». — Matt. 5:34-36. GL 95.2

Vi människor äger inte någonting, som vi inte mottagit från Gud. Och vi har inte heller någonting, som inte köpts åt oss genom Kristi blod. Allt vi äger bär korsets märke och är köpt med det blod, som är dyrbarare än allt annat i världen — ja, med Guds eget liv. Det finns därför ingenting som vi har rätt att ange som vårt eget, eller sätta upp som garanti för uppfyllelsen av våra ord. GL 95.3

Judarna uppfattade det tredje budet som ett förbud mot ett hädiskt användande av Guds namn, men på samma gång ansåg de sig ha rätt att ta till andra eder. Det tycks ha varit vanligt bland judafolket att med ed betyga ett visst uttalande. I Mose lag fanns stränga förbud mot falska eder, men judarna hade många sätt att dra sig undan de överenskommelser som betygats genom ed. De drog sig inte heller för att genom direkta svordomar missbruka Guds namn och inte heller stod de tvekande inför mened, om de genom några utspekulerade hårklyverier kunde undvika lagens krav. GL 96.1

Jesus fördömde detta tillvägagångssätt och förklarade, att deras svärande var en överträdelse av Guds bud. Han förbjöd dock inte bruket av den juridiska eden, där Gud kallas till vittne på att det som sägs är sant. När Jesus förhördes inför Stora rådet vägrade han inte att under ed ge sitt vittnesmål, Översteprästen sade till honom: »Jag besvär dig vid den levande Guden, att du säger oss, om du är Messias, Guds Son. Jesus svarade honom: 'Du har själv sagt det.'» — Matt. 26:63, 64. Om Kristus i sin bergspredikan hade fördömt den juridiska eden, skulle han med all säkerhet under rättegången ha bestraffat översteprästen. GL 96.2

Det finns många som inte tvekar att bedra sina medmänniskor. Och detta trots att det genom den helige Andes undervisning en gång klargjorts för dem vilken svår synd det är att ljuga inför himmelens Gud. När de kommer i en situation då de måste vittna under edlig förpliktelse, måste de ha klart för sig, att de ger sitt vittnesmål inför både Gud och människor, och att ett falskt vittnesmål i realiteten alltid är riktat mot honom som känner deras hjärtan och det absolut sanna förhållandet. Kännedom om menedsstraffet kommer naturligtvis många att avhålla sig från att gå vid sidan av sanningen. GL 97.1

Om någon verkligen skall kunna bekräfta sitt vittnesmål med ed, vore det väl en kristen. Han lever ju ständigt inför Guds ansikte och vet, att alla hans livsytringar är uppenbara för den Allvetande, och att han också inför honom skall göra räkenskap för allt. När det krävs

av honom att på lagligt sätt intyga ett förhållande, så är det rätt av honom att vädja till Gud som vittne på sanningen i vittnesmålet. GL 97.2

Jesus fortsätter med att framhålla en princip, som skulle göra edgång överflödigt. Han säger: »Sådant skall edert tal vara, att ja är ja och nej är nej. Vad därutöver är, det är av ondo.» — Matt. 5:37. GL 97.3

Detta korta och koncisa uttalande fördömer alla meningslösa uttryck och ord, som innebär missbruk av Guds namn. De fördömer överdrivna komplimanger, undanflykter och svepskäl, vilseledande framställningar av ett förhållande, smickrande ord och tvetydiga uppgifter, som är så vanliga i dagens samhälle. Jesus lär oss, att den som vill synas vara, vad han inte är, eller vars ord inte uttrycker hjärtats verkliga tankar, inte kan betraktas som sannfärdig. GL 98.1

Om dessa Jesu ord praktiserades, skulle förhållandet väsentligt förändras i fråga om alla de misstankar och all den kritik som idag förekommer människor emellan. Hur skulle vi människor någonsin kunna veta om vår bedömning av en medmänniskas handlingar och bevekelsegrunder överensstämmer med den absoluta sanningen? Hur ofta inträffar det inte att högmod, personliga sympati och hämndkänslor färgar ett omdöme? En blick, ett ord, ja, t. o. m. ett tonfall kan uppfyllas av falskhet. Verkliga fakta kan på det sättet lämna ett helt förvanskat intryck. GL 98.2

Allt vad en kristen företar sig bör vara lika klart och rent som solljuset. All sanning kommer från Gud, medan allt bedrägeri i tusentals växlande former härstammar från Satan. Under hans inflytande står var och en som avviker från sanningens raka stig. De bedrar sig själva. GL 98.3

Men det måste också göras klart, att det långt ifrån är lätt att alltid säga den absoluta sanningen. Vi kan inte tala sanning, om vi inte känner sanningen; och hur ofta tillåts inte förutfattade meningar, fördomar, ofullständiga upplysningar eller bristande omdömesförmåga hindra oss från att rätt uppfatta de ting som vi har att göra med. Vi kan inte tala sanning, om vårt sinne inte ständigt står under ledning av honom som själv är sanningen. Apostel Paulus säger: »Edert tal vare alltid välbehagligt, kryddat med salt.» — Kol. 4:6. Och vidare: »Låten intet ohöviskt tal utgå ur eder mun, utan allenast det som är gott, till uppbyggelse, där sådan behöves, så att det bliver till välsignelse för dem som höra det.» — Ef. 4:29. När vi sammanför de orden med Jesu uttalanden i bergspredikan så utgör de en klar fördömelse av allt bedrägligt, lättsinnigt och oanständigt tal. Jesus väntar, att våra ord skall vara både sannfärdiga och rena. GL 99.1

De som lärt av Kristus, skall inte ha någon »delaktighet i mörkrets gärningar, som icke giva någon frukt.» — Ef. 5:11. I sitt tal och i sitt dagliga liv skall de vara anspråkslösa, rättframma och sannfärdiga, ty de bereder sig för ett liv tillsammans med de heliga, i vilkas mun »ingen lögn blivit funnen». — Upp. 14:5. GL 99.2

»Men jag säger eder, att I icke skolen stå emot en oförrätt; utan om någon slår dig på den högra kinden, så vänd ock den andra till åt honom.» GL 100.1

Judarnas umgänge med de romerska soldaterna gav ofta anledning till motsättningar. Mindre ockupationstrupper var förlagda på olika platser i Judeen och Galileen, vilket påminde judarna om deras egen förnedring som nation. Med bittra känslor lyssnade man till trumpetfanfarenerna och såg de främmande trupperna samlas under den romerska fanan och ge den romerska makten sin ödmjuka hyllning. Judarna och de romerska soldaterna kom ofta i strid med varandra, vilket närde hatet. Ofta inträffade det, när någon romersk officer med sin stab färdades genom landet, att han tvingade judiska bönder bära hans tunga bördor uppför bergssluttningarna eller betjäna honom och hans män på annat sätt. Detta var i full överensstämmelse med romersk lag och sed, och om de judiska bönderna gjorde motstånd, resulterade det endast i smädelse och misshandel. Längtan efter befrielse från det romerska oket växte sig starkare för varje dag i judafolkets hjärtan. Denna upproriska anda var särskilt påtaglig bland de djärva och häftiga galiléerna. Eftersom Kapernaum låg vid gränsen, var den romerska garnisonen förlagd dit, och medan Jesus talade till folket fanns med all säkerhet en grupp soldater i närheten, vilket påminde åhörarna om Israels bittra förödmjukelse. Folket satte nu sitt hopp till Kristus och väntade att han skulle framträda och slå ner det romerska övermodet. GL 100.2

Med sorg ser Jesus in i alla de ansikten som riktas mot honom. Han förnimmar det hämndbegär, som dessa människor bär inom sig, och han vet hur folket längtar efter befrielse från förtryckarna. Med mildhet förmanar han dem: »I skolen icke stå emot en oförrätt; utan om någon slår dig på den högra kinden, så vänd ock den andra till åt honom.» GL 101.1

Dessa ord var endast ett upprepande av vad Gamla testamentet lär. Det är sant, att uttrycket »öga för öga, tand för tand», i 3 Mos. 24:20, var en stadga i Mose lag, men den var närmast att hänföra till den borgerliga lagen. Ingen har rätt att söka hämnd, ty Herren har sagt: »Säg icke: 'Jag vill vedergälla ont med ont.' . . . Säg icke: 'Såsom han gjorde mot mig, vill jag göra mot honom.' . . . Gläd dig icke, när din fiende faller. . . . Om din ovän är hungrig, så giv honom att äta, och om han är törstig, så giv honom att dricka; så samlar du glödande kol på hans huvud, och Herren skall vedergälla dig.» — Ords. 20:22, 24:29, 17; 25:21, 22. GL 101.2

Hela Jesu jordeliv var en uppenbarelse av denna princip. Han lämnade sitt hem i himmelen för att erbjuda sina fiender på jorden livets bröd. Även om han under hela sitt liv fick ta emot förolämpningar och lida förföljelse av människor, visade han dem endast en förlåtande och kärleksfull anda. Genom profeten Jesaja säger han: »Jag höll fram min rygg

åt dem som slogo mig och mina kinder åt dem som ryckte mig i skägget; jag skylde icke mitt ansikte mot smädelse och spott. . . . Han blev plågad, fastän han ödmjukade sig och icke öppnade sin mun, lik ett lamm, som föres bort att slaktas, och lik ett får, som är tyst inför dem som klippa det — ja, han öppnade icke sin mun.» — Jes. 50:6; 53:7. GL 102.1

Och från Golgata kors ljuder genom tiderna den bön Jesus bad för sina bödlar och de trös- tens ord han riktade till den döende men botfärdige rövaren. GL 102.2

Kristus levde alltid nära sin himmelske Fader, och ingenting kunde drabba honom utan att den eviga kärleken tillät det och gjorde det till välsignelse för världen. Detta förhållande var för Jesus en källa av tröst och lindring, och i samma utsträckning kan det bli det för oss. Den som är besjälad av Kristi Ande, förblir i Kristus, och de svårigheter han drabbas av drabbar också Frälsaren, som står vid hans sida. Han behöver inte frukta det onda, ty Kristus är hans försvarare och beskyddare. Ingenting händer honom, utan att Kristus tillåter det, och allt som han tillåter, »samverkar till det bästa . . . för dem, som älska Gud, . . . för dem som äro kallade efter hans rådslut»; — Rom. 8:28. GL 103.1

»Och om någon vill gå till rätta med
dig för att beröva dig din livklädnad,
så låt honom få manteln med; och
om någon tvingar dig att till hans
tjänst gå med en mil, så gå två med honom.» GL 104.1

Jesus uppmanade sina lärjungar att inte sätta sig emot den maktägande överheten, men i stället att göra mer än vad plikten ålade dem. De borde, så långt som möjligt, uppfylla sina plikter och åligganden, även när dessa innefattade mer än vad landets lag krävde. Mose lag ålade dem att vara ömhjärtade mot de fattiga. När t. ex. en fattig man lämnade sin mantel som pant eller som borgen för en skuld, tilläts inte fordringsägaren att gå in i gäldenärens bostad för att hämta manteln, men han måste vänta utanför, till dess den lämnades till honom. Och panten måste återlämnas till ägaren, innan solen gick ner, oavsett omständigheterna (5 Mos. 24:10-13; 15:7, 8). På Jesu tid fäste man inte mycket avseende vid dessa barmhärtighetsgärningar. Men Jesus lärde lärjungarna att foga sig efter domstolarnas beslut, även om dessa innebar större fordringar än Mose lag. »Om någon vill gå till rätta med dig för att beröva dig din livklädnad», sade han, »så låt honom få manteln med; och om någon tvingar dig att till hans tjänst gå med en mil, så gå två med honom.» GL 104.2

Och Jesus tilläde: »Giv åt den som beder dig och vänd dig icke bort ifrån den som vill låna av dig.» Gud hade redan tidigare framställt samma princip i orden: Du skall »icke förstocka ditt hjärta och tillsluta din hand för denne din fattige broder, utan du skall gärna öppna din hand för honom och gärna låna honom, vad han behöver i sin brist.» — 5 Mos.

15:7, 8. Detta klargör betydelsen av Frälsarens ord. Han säger inte, att vi på ett oförståndigt sätt skall ge åt alla och envar som begär allmosor, men han säger, att vi gärna skall låna den behövande vad han behöver i sin brist. Och detta skall vara en gåva hellre än ett lån, ty han säger, att vi skall låna »utan att hoppas på någon gengäld». — Luk. 6:35. GL 105.1

»Älsken edra ovänner.» GL 105.2

Förmaningen att inte »stå emot en oförrätt» var naturligtvis motbjudande för de hämndgiriga judarna och de var kritiskt inställda till det kravet. Men likväl gav Jesus dem en ännu kraftigare förmaning: »I haven hört, att det är sagt: 'Du skall älska din nästa och hata din ovän.' Men jag säger eder: 'Älsken edra ovänner och bedjen för dem som förfölja eder och varen så eder himmelske Faders barn.'» — Matt. 5:43-45. GL 105.3

Detta var den sanna principen och andan i den lag, som rabbinerna hade vantolkat och betraktat som en kall och stel samling av lagbud. De ansåg sig vara bättre än andra människor och menade sig också vara berättigade till Guds särskilda ynnest, därför att de var födda israeliter. Jesus talade därför om förlåtelsens anda för att visa, att dessa självgoda människor inte besjälades av högre bevekelsegrunder än de föraktade publikanerna och syndarna gjorde. GL 106.1

Jesus hänvisade till världsalltets högsta regent och kallade honom vår Fader. Han ville att åhörarna skulle förstå, hur innerligt Gud älskade dem. Och han lärde dem, att Gud tar vård om varje själ, och att »såsom en fader förbarmar sig över barnen, så förbarmar sig Herren över dem som frukta honom.» — Ps. 103:13. En sådan uppfattning om Gud har aldrig nått världen genom någon annan religion än den vi möter i Bibeln. Med fasa och fruktan snarare än kärlek föreställer sig hedningarna en gud i en eller annan form — ett ondskefullt väsen — som måste blidkas med offer. För dem är det aldrig fråga om en Fader, som älskar sina barn. Även judarna hade blivit så förblindade, att de inte kunde fatta profeternas framställning av Gud, och därför föreföll denna uppenbarelse av hans faderliga kärlek såsom en ny gåva till dem och till världen. GL 106.2

De trodde att Gud älskade endast dem som tjänade honom, dvs. dem som uppfyllde rabbinernas krav. Men utanför den ramen var hela världen föremål för hans misshag och förbannelse. Men Jesus gav dem nu en annan bild. över hela världen, över onda såväl som goda människor, strålar Guds kärleks sol. Denna sanning borde de ha lärt sig av själva naturen, ty »han (Gud) låter ju sin sol gå upp över onda och goda och låter det regna över både rättfärdiga och orättfärdiga». — Matt. 5:45. GL 107.1

Det är inte på grund av någon egen inneboende kraft, som jorden år efter år frambringar skördar och fortsätter i sin bana runt solen. Det är Guds hand som för planeterna fram i deras banor och håller dem kvar där under deras snabba färd genom rymden. Det är i hans kraft som sommar och vinter, sådd och skörd, dag och natt följer på varandra i regelbunden ordning. Det är genom hans ord löven spricker ut, knoppar bildas och sköna blomster

utvecklas. Allt gott vi har, varje solens stråle, vart uppfriskande regn, vart stycke bröd, varje livsfläkt är en kärlekens gåva från honom. GL 107.2

Medan vi ännu var kärlekslösa i vår karaktär, »värda att avskys, och vi hatade varandra» förbarmade sig vår himmelske Fader över oss. »Men när Guds, vår Frälsares, godhet och kärlek till människorna uppenbarades, då frälste han oss, icke på grund av rättfärdighetsgärningar, som vi hade gjort, utan efter sin barmhärtighet.» — Tit. 3:3-5. GL 108.1

När vi i våra hjärtan ger rum för hans kärlek, fyller den oss med godhet och ömhet inte endast mot dem som behagar oss, men även mot de största syndare. GL 108.2

De som blivit delaktiga av Guds natur, är Guds barn. Det är inte den ställning vi har på jorden, inte nationella eller religiösa företräden, som visar att vi är Guds barn. Det förhållandet framgår endast av en kärlek, som omfattar alla människor och som visar att vi verkligen är födda av Gud. GL 108.3

Även syndare, vars hjärtan inte är helt tillslutna för Guds Ande, kan ta emot intryck av Jesu kärlek. På samma gång som de hatar sina fiender, älskar de sina vänner. Skillnaden är, att endast den som har Guds Ande i hjärtat, kan belöna hat med kärlek. Att vara vänlig mot de otacksamma och illvilliga, att göra gott utan att vänta någon vedergällning, är bevis för att vi tillhör den himmelska familjen. Det är det säkra kännetecken, varigenom Guds sanna barn uppenbarar sin förbindelse med himmelen. GL 108.4

»Varen alltså I fullkomliga, såsom
eder himmelske Fader är fullkomlig.» GL 109.1

Ordet »alltså» syftar tillbaka till något som är sagt i det föregående. Jesus har för sina åhörare beskrivit Guds stora barmhärtighet och kärlek. Därför att eder himmelske Fader »är mild mot de otacksamma och onda» (Luk. 6:35), och har böjt sig ner för att upplyfta er, sade Jesus, kan ni bli honom lika till karaktären och fullkomliga inför människor och änglar. GL 109.2

Det eviga livets nådesförhållande är här i tiden detsamma som det var i Eden — fullkomlig rättfärdighet, harmoni med Gud, helhjärtad överensstämmelse med hans lags principer. Måttstocken för en karaktär är densamma i Gamla som i Nya testamentet, och kravet är inte omöjligt att uppfylla. Varje bud och varje förmaning som Gud ger innebär även ett löfte. Han har gjort det möjligt för oss att bli honom lika. Och han vill också genomföra detta om vi inte sätter vår vilja mot hans och hindrar honom att omskapa oss genom nåd. GL 109.3

Med en ousäglig kärlek älskar Gud oss. Och vår kärlek till honom spirar i våra hjärtan i den mån vi fattar längden, bredden, höjden och djupet av den kärlek, som övergår allt förstånd. Genom uppenbarelsen av Kristi kärlek, genom kunskap om den kärlek han

bevisade oss medan vi ännu var syndare, besegras det hårdaste hjärta och omskapas en syndare till ett Guds barn. Men Gud använde sig aldrig av tvång. Kärlek är det enda medel han använder för att driva synden ut ur det mänskliga hjärtat. Det är också genom kärlek som han förvandlar högmod till ödmjukhet, fiendskap och otro till kärlek och tro. GL 110.1

Judarna ansträngde sig för att uppnå fullkomlighet genom egna bemödanden, men de lyckades inte. Kristus hade redan tidigare sagt dem, att de aldrig med sin egen rättfärdighet kunde vinna inträde i himmelen. Nu presenterar han för dem den karaktär som alla måste äga för att få gå in i Guds rike. I hela sin bergspredikan beskriver han frukten av denna karaktär, och nu summerar han i få ord dess källa och natur: »Varen alltså I fullkomliga, såsom eder himmelske Fader är fullkomlig.» Lagen är endast ett uttryck för Guds karaktär. Hos vår himmelske Fader ser vi de principer uppenbarade, som ligger till grund för hans regering. GL 110.2

Gud är kärlek! På samma sätt som ljuset utstrålar från solen, flödar kärlek och ljus och glädje från honom till alla hans skapade väsen. Det är hans natur att ge! Hela hans liv är en uppenbarelse av oegennyttig kärlek. Han uppmanar oss att vara fullkomliga såsom han är fullkomlig. Såsom han är källan till allt ljus och all välsignelse för hela världsalltet, så bör ljus och välsignelse från oss flöda till vår begränsade omgivning. I oss själva äger vi ingenting, men vi upplyses av hans kärleks sol, för att vi skall återspegla hans härlighet. I »hans lånta godhet» kan vi vara goda och fullkomliga inom det område där vi rör oss, såsom Gud är det inom sitt. GL 111.1

Jesus säger, att vi skall vara fullkomliga, såsom vår Fader är fullkomlig. Är vi Guds barn, så är vi också delaktiga av hans natur och är lika honom. Varje barn lever ju genom sin fars liv. Om vi är Guds barn, födda genom hans Ande, lever vi genom hans liv. I Kristus »bor gudomens hela fullhet lekamligen», och Jesu liv skall »bliva uppenbarat i vårt dödliga kött». — Kol. 2:9; 2 Kor. 4:11. Detta liv i oss skall frambringa samma karaktär som hans och ta sig uttryck i gudomliga gärningar. Vi kommer i harmoni med varje bud i hans lag, ty »Herrens bud är klart och upplyser ögonen». — Ps. 19:9. Genom kärlek skall »lagens krav uppfyllas i oss, som vandra icke efter köttet, utan efter Anden». — Rom. 8:4. GL 111.2

Kapitel 4–Gudstjänstens Verkliga Motiv

»Tagen eder till vara för att öva eder
rättfärdighet inför människorna för
att bli sedda av dem.» GL 113.1

Jesu bergspredikan var en muntlig framställning av de lärdomar han redan tidigare meddelat genom sitt sätt att leva, men som folket ännu inte förstått. Judarna kunde inte förstå, varför han inte använde den obegränsade makt han ägde för att åstadkomma det de ansåg vara det högsta goda. Deras bevekelsegrunder och metoder var helt annorlunda än hans. De gjorde anspråk på att äga det största nit i fråga om Guds lag medan de i själva verket sökte sin egen ära. Jesus ville låta dem förstå, att även egenkärleken är en lagöverträdelse. GL 113.2

Fariséernas principer har mer eller mindre besjälats mänskligheten under alla tidsåldrar. Fariseismens anda tillhör den mänskliga naturen. När nu Jesus visade skillnaden mellan sitt eget livsmönster och rabbinernas anda, framställde han principer som var tillämpliga på människor i alla tider. GL 113.3

Fariséerna på Kristi tid sökte ständigt göra sig förtjänta av himmelens välvilja för att försäkra sig om den världsliga ära och framgång, som de ansåg vara den lön för ett rättskaffens liv, som var värd att sträva efter. Men samtidigt ville de lysa med goda gärningar för att dra till sig folkets uppmärksamhet och ge sken av ett helgat liv. GL 114.1

Detta yttre sken av gudsfruktan bestraffade Jesus. »När du giver en allmosa», sade han, »låt då din vänstra hand icke få veta, vad den högra gör, så att din allmosa gives i det fördolda. Då skall din Fader, som ser i det fördolda, vedergälla dig.» — Matt. 6:3, 4. GL 114.2

Jesus menar inte att goda gärningar alltid skall hållas hemliga. Under inspiration av den helige Ande skrev Paulus om de frikostiga uppoffringar som de kristna i Macedonien gjorde, men på samma gång talade han om den nåd som de upplevt i Jesu Kristus. Och till församlingen i Korint skrev han: »Det är just edert nit, som har eggat så många andra.» — 2 Kor. 9:2. GL 114.3

Jesu ord klargör att syftet med goda gärningar inte bör vara att vinna människors beundran. Sann gudsfruktan ger aldrig utrymme för egen ära i fråga om goda gärningar. Strävan efter beröm och smicker är inte förenlig med sann kristendom. GL 114.4

Jesu efterföljare skall inte söka förhärliga sig själva genom goda gärningar, utan Jesus. Det är ju genom hans nåd och kraft de kunnat utföra dessa gärningar. Det är genom den helige Ande, som varje gott verk utföres, och den helige Ande blir oss given för att vi skall

förhårliga givaren — inte mottagaren. När ljuset från Kristus får upplysa själen, jublar vi i tack till Gud. Våra böner, uppfyllelsen av våra plikter, vår frikostighet och vår självuppoftning blir då inte längre ämnet för våra tankar och samtal. Jesus blir förhårligad, och det egna jaget träder tillbaka medan Kristus uppenbaras såsom allt i alla. Allt vårt givande bör grunda sig på ett uppriktigt hjärta, inte för att vi därigenom skall lysa med goda gärningar, utan därför att vi älskar våra medmänniskor och ömmar för dem som är i nöd. Uppriktighet och varmt sinnelag värderas högt i Guds ögon. Den som är uppriktig i sin kärlek och helhjärtad i sin gudsfuktan, är för Herren värd mera än »guld från Ofir». GL 115.1

Vår främsta tanke får inte vara att få lön. »Då skall din Fader, som ser i det fördolda, vedergälla dig.» Det är sant att Guds belöning innefattar och övergår all annan belöning, men vi kan inte ta emot honom och leva i hans gemenskap, förrän vår karaktär formats till likhet med hans. I samma utsträckning som vi överlämnar oss åt Gud för att tjäna våra medmänniskor, överlämnar han sig själv åt oss. GL 115.2

Ingen kan i sitt eget hjärta och liv ge rum för Guds välsignelser, och låta dem flöda ut till andra, utan att själv bli rikt välsignad. De sluttningar och slätter, genom vilka flodernas vatten finner sitt utlopp till havet, blir bördiga och växtrika. Strömmen lämnar efter sig grönska och fruktbarhet. Även under sommarsolens hetta råder där frisk grönska, och dalen som öppnats för att leda bergens flöden till havet, bekläds med riklig växtlighet. Ur detta kan vi hämta den djupa lärdomen, att Gud i sin nåd belönar alla som tillåter honom att genom dem delge världen himmelens välsignelser. GL 116.1

Profeten Jesaja säger: »Detta är den fasta, som jag vill hava: att I lossen orättfärdiga bojor och lösen okets band, att I given de förtryckta fria och krossen sönder alla ok, ja, att du bryter ditt bröd åt den hungrige och skaffar de fattiga och husvilla härbärke, att du kläder den nakne, var du ser honom, och ej drager dig undan för den som är ditt kött och blod. Då skall ljus bryta fram för dig såsom en morgonrodnad och dina sår skola läkas med hast. . . . Och Herren skall leda dig beständigt; han skall mätta dig mitt i ödemarken . . . Och du skall vara lik en vattenrik trädgård och likna ett källsprång, vars vatten aldrig tryter.» — Jes. 58:6-11. GL 116.2

Barmhärtighet medför välsignelse i dubbelt mått. Den som övar barmhärtighet och därigenom är till välsignelse för andra, upplever själv en ännu högre grad av välsignelse. Jesu nåd utvecklar sådana karaktärsdrag, som står i skarp kontrast till själviskheten och som förädlar själen och gör livet rikare. Barmhärtighet som utförs i det tysta, skall sammanlänka människohjärtan och dra dem närmare det fadershjärta från vilket alla impulser till ett kärleksfullt och självuppoftande liv kommer. De små vänlighetsbetygelser, kärlekshandlingar och uppoftningar som utgår från våra liv lika naturligt som doften från blomman, utgör en väsentlig del av en människas välsignelser och lycka på jorden. Slutligen skall vi finna, att varje självförsakelse för andras välgång och lycka, hur liten och obemärkt

den än kan synas, vinner erkännande i himmelen som ett bevis på sann förening med härlighetens Herre, som fastän han var rik, blev fattig för vår skull. GL 117.1

Barmhärtiga gärningar som utförs i tysthet, har dock en uppenbart positiv inverkan på deras karaktär som utövar dem. Den som av hela hjärtat, som en sann Jesu efterföljare, vill göra det goda, kommer i nära förening med Gud, och Guds Ande påverkar hans sinne och skapar harmoni och sinnesfrid. GL 117.2

Gud förökar deras förmågor som på ett förståndigt sätt använt de gåvor han anförtrott dem. Och han erkänner med välbehag den trogna tjänst som hans barn utfört genom Kristi nåd och kraft. De som sökt utveckla och fullkomna en kristen karaktär, genom att låta sina förmågor ta sig uttryck i goda gärningar, skall i den tillkommande världen skörda vad de här sått. Det verk som påbörjats här på jorden, skall uppnå sin fulländning i det ädlare och heligare liv som skall fortfa i evighet. GL 118.1

»Och när I bedjen, skolen I icke vara

såsom skrymtarna.» GL 118.2

Fariséerna hade bestämda bönetider, och om de vistades utomhus när dessa tider inföll, stannade de på gator eller torg, kanske mitt i en stor folksamling, och läste där högt sina böneformulär. Jesus bestraffade strängt dessa böner som framställdes med självupphöjelse som enda syfte. Han uttalade sig inte mot offentlig bön. Själv bad han tillsammans med sina lärjungar och även inför folket. Men det han ville säga var, att enskilda böner inte skall offentliggöras. Sådana böner skall höras av den Gud som hör och besvarar bön. Inga nyfikna öron har anledning att lyssna till dem. GL 118.3

»Nej, när du vill bedja, gå då in i din kammare.» — Matt. 6:6. Du bör alltså ha ett enskilt rum eller en enskild plats, där du i stilla ensamhet kan upplyfta ditt hjärta till Gud i bön. Jesus hade särskilda platser, dit han gick för att bedja. Detsamma rekommenderar han oss att ha. Och vi behöver ofta söka oss dit, där vi kan vara ensamma med Gud. GL 119.1

»Bed till din Fader i det fördolda.» I barnslig enfald och förtröstan kan vi komma inför Gud i Jesu namn. Ingen människa behöver medla mellan Gud och oss. Genom Jesus kan vi öppna våra hjärtan för Fadern som känner oss och älskar oss. GL 119.2

I det fördolda, där endast Guds öga kan se oss och endast hans öra höra oss, kan vi framställa våra allra innersta önsknings för vår kärleksrike himmelske Fader. Och när själen blivit stilla skall han, som aldrig vänt sitt öra bort från behövande människors rop, tala till våra hjärtan. GL 119.3

»Herren är nåderik och barmhärtig.» — Jak. 5:11. Med outtröttlig kärlek väntar Gud att få höra de vilsegångnas bekännelse, och han står beredd att benåda dem. Liksom en mor väntar få se sitt älskade barn uttrycka tacksamhet för bevisad kärlek, väntar Gud, att vi tacksamt skall erkänna hans nåd och godhet mot oss. Han vill att vi skall förstå, hur djupt

han deltar med oss i alla livets skiftningar. I våra prövningar möter han oss med sin kraft, i vår sorg med sin kärlek, i vår sjukdom med sin läkedom, i vår svaghet med sin styrka och i vår fattigdom med sin rikedom. Aldrig har någon, som sökt sig till honom, blivit besviken. »De som skåda upp till honom stråla av fröjd.» — Ps. 34:6. GL 120.1

De som nalkas Gud i det fördolda och nämner sina behov inför honom och ber honom om hjälp, skall inte bli missräknade. »Då skall din Fader, som ser i det fördolda, vedergälla dig.» När vi dagligen umgås med Jesus, förstår vi, att vi är omgivna av den fördolda världens krafter, och genom att se på Jesus, skall vi förvandlas till likhet med honom. Vår karaktär förvandlas och görs passande för himmelen. Som ett säkert resultat av vår innerliga gemenskap med Gud skall mer kärlek, renhet och nitälskan för det goda samt ett djupare allvar i våra böner komma till synes. Att vi tar emot gudomlig undervisning skall också visa sig i ett verksamt och aktivt liv. GL 120.2

Den som söker sin hjälp och kraft hos Gud, har ädla ideal och en klar uppfattning om det som är sant och rätt. Själen erfar en ständigt växande längtan efter fördjupad rättfärdighet. Genom att ständigt stå i förbindelse med Gud skall vi i vårt umgänge med andra vara i stånd att förmedla något av den frid och trygghet som härskar i våra egna hjärtan. De krafter som fordras för ett rätt böneumgänge med Gud, bereder oss för uppfyllandet av våra dagliga plikter och bidrar till att under alla omständigheter bevara sinnets jämvikt. GL 121.1

När vi nalkas Gud ger han genom sin Ande de ord med vilka vi kan prisa honom. Han vill lära oss att i likhet med änglarna tacka och lova honom såsom vår himmelske Fader. Alla våra livsytringar skall uppenbara Kristi kärlek. Yttre svårigheter kan aldrig inverka på det liv, som kontrolleras av tron på Guds Son. GL 121.2

»Men I edra böner skolen I icke ho-

pa tomma ord såsom hedningarna.» GL 122.1

Hedningarna trodde att de med böner kunde försona sina synder. Ju längre bönerna var, ju större effekt ansågs de ha. Om de kunde göra sig heliga genom egna bemödanden, skulle ju också detta bli orsak till självberöm. Denna åsikt om bönen grundar sig på principen, att människan kan bli frälst genom egna strävanden; en princip, som ligger till grund för alla falska religionssystem. Fariséerna hade antagit detta hedniska berepp om bön, och fortfarande kan man finna samma uppfattning t. o. m. hos dem som bekänner sig vara kristna. Upprepandet av bestämda fraser, som inte uttrycker hjärtats behov av gudomliga ting, är att likna vid hedningarnas »tomma ord». GL 122.2

Bön är ingen försoning för synd. Den har i sig själv inget värde och ingen förtjänst. Alla de sköna ord vi kan använda uppväger inte en enda ärlig önskan. De vältaligaste böner är endast värdelösa ord, om de inte uttrycker hjärtats längtan. Men den bön som uppstiger från ett uppriktigt hjärta och uttrycker själens djupa behov, är trons bön. Gud önskar inte våra ceremoniella komplimanger, men han finner behag i ett ödmjukt hjärtas rop — ett hjärta,

som ångrar sin synd och känner sin stora svaghet. Detta rop finner alltid sin väg till vår nådige och barmhärtige Fader i himmelen. GL 122.3

»Och när I fasten, skolen I icke visa

en bedrövad uppsyn såsom skrymtarna.» GL 123.1

Den fasta som omtalas i Guds Ord, är någonting mer än endast en yttre form. Den består inte endast däri, att man avhåller sig från mat eller klär sig i säck och aska. Den som fastar på grund av verklig sorg över synden, fäster inget som helst avseende vid yttre former. GL 123.2

Ändamålet med den fasta som behagar Gud är inte att plåga kroppen på grund av sinnets synd, utan att i stället hjälpa oss att inse syndens ohyggliga natur samt att ödmjuka hjärtat inför Gud och göra oss delaktiga av hans nåd och kärlek. Till Israel sade Herren: »Riven sönder edra hjärtan, icke edra kläder, och vänden om till Herren, eder Gud.» — Joel 2:13. GL 123.3

Vi har inget att vinna med botövningar eller med en självsmickrande tanke, att vi med egna gärningar kan förtjäna eller köpa arvsrätt bland de heliga. Till Kristus framställdes frågan: »Vad skola vi göra för att utföra Guds gärningar?» Han svarade: »Detta är Guds gärning, att I tron på den han har sänt.» — Joh. 6:28, 29. Att bättra sig innebär att vända sig från sig själv till Kristus, och när vi tar emot honom, så att han genom tron införlivas i våra liv, visar sig detta i goda gärningar. GL 123.4

Jesus sade: »Nej, när du fastar, smörj då ditt huvud och två ditt ansikte, för att du icke må bli sedd av människorna med din fasta, utan allenast av din Fader, som är i det fördolda.» Allt vi gör till Guds ära skall inte ske med bedrövelse och vemod, utan med glädje och jubel. I Kristi religion innesluts ingen dysterhet. Om de kristna genom en bedrövad uppsyn ger det intrycket, att de blivit missräknade i sin religionsutövning, så misstolkar de Kristi karaktär och erbjuder sina fiender starka argument. Även om de med munnen bekänner att Gud är deras Fader, visar de genom sin sorg och dysterhet, att de ändå är faderlösa. GL 124.1

Jesus vill att vi skall göra hans tjänst så tilldragande som den verkligen är. Våra självförsakelser och vårt hjärtas hemliga prövningar bör vi lägga fram för vår barmhärtige Frälsare. Vid korsets fot lägger vi ner våra bördor och fortsätter var pilgrimsfärd, inneslutna i kärleken från den, som först har älskat oss. Våra medmänniskor kan aldrig blicka in i det allra djupaste förhållandet mellan vår själ och Gud, men resultatet av Andens verk i hjärtat skall bli uppenbart för alla, ty din Fader, som ser i det fördolda, skall vedergälla dig.» GL 124.2

»Samlen eder icke skatter på jorden.» GL 125.1

Skatter som samlas på jorden, skall förgås. Tjuvar kan bryta sig in och stjäla dem; mal och rost kan fördärva dem, eld och storm kan utplåna dem. Och »där din skatt är, där kommer ock ditt hjärta att vara». De skatter som samlas på jorden uppfyller sinnet så att de himmelska tingen lämnas utanför. GL 125.2

Redan bland judarna var penningbegäret en förhärskande passion. Världsligheten intog Guds och religionens plats i deras hjärtan. Förhållandet har inte blivit bättre i våra dagar. Den giriga kampen efter rikedom utövar ett förtrollande inflytande över människor. Deras ädla känslor undergrävs och de går mot sitt fördärv. Att tjäna Satan är liktydigt med att konfronteras med bekymmer och möda, och de skatter en människa kan samla här på jorden är i högsta grad ovaraktiga och förgängliga. GL 125.3

Jesus sade: »Samlen eder icke skatter på jorden, där mott och mal förstöra och där tjuvar bryta sig in och stjäla, utan samlen eder skatter i himmelen, där mott och mal icke förstöra och där inga tjuvar bryta sig in och stjäla.» GL 126.1

Jesus uppmanar oss att samla skatter i himmelen. Det är till vår egen nytta och välsignelse, att vi försäkras om himmelska skatter, eftersom dessa är de enda rikedomar som i verkligheten är våra egna. De är oförgängliga. Varken eld eller vatten kan fördärva dem. Ingen kan bryta sig in och stjäla dem. Mott och mal kan aldrig ödelägga dem. De är i säkert förvar hos Gud. GL 126.2

Dessa skatter, som Jesus värderar högre än något annat, är ett bevis för »huru rikt på härlighet hans arv är bland de heliga». — Ef. 1:18. Jesu lärjungar är hans dyrbara egendom. Han säger: »Ädelstenar äro de i en krona.» — Sak. 9:16. GL 126.3

Kristus betraktar sitt folk i dess renhet och dess fullkomlighet såsom lön för sina lidanden, sin förnedring och sin kärlek och såsom ädelstenar i sin härlighets krona, medan han själv är den medelpunkt från vilken all härlighet utstrålar. GL 126.4

Vi har förmånen att med Kristus vara delaktiga i återlösningens stora verk och att få dela med honom de skatter, som han vunnit genom sitt lidande och sin död. Till de kristna i Tessalonika skrev aposteln Paulus: »Ty vem är vårt hopp och vår glädje och vår berömmelses krona inför Vår Herre Jesus vid hans tillkommelse, vem, om icke just I? Ja, I ären vår ära och vår glädje.» — 1 Tess. 2:19, 20. Det är denna skatt som Jesus vill att vi skall sträva efter. Karaktären är livets stora skörd. Varje ord och handling, som kan upptända en himmelsk längtan i någon själ, varje bemödande, som avser att forma en gudomlig karaktär än ädelstenar i himmelens skatt. GL 127.1

»Där din skatt är, där kommer ock ditt hjärta att vara.» Varje försök vi gör att förmedla välsignelse till andra, blir även oss själva till välsignelse. Var och en som uppoffrar medel eller tid för evangeliets verk eller som med intresse tar del i Guds verk och beder för människors frälsning, får sin egen kärlek till andra förökad och inspireras till allt större hängivenhet för Gud, och blir sin omvärld till största välsignelse. GL 127.2

Och på den yttersta dagen, när jordens alla rikedomar förgås, skall den som samlat sig skatter i himmelen, förstå vad han vunnit genom sitt rättfärdiga liv på jorden. GL 127.3

Har vi lyssnat till Jesu ord, skall vi, när vi står inför den stora, vita tronen, få möta människor som blivit frälsta genom våra bemödanden. Människor som i sin tur varit redskap i Herrens hand för andras frälsning, till dess en stor skara, som en följd av vårt arbete, kommit in i den stora vilan, där de skall kasta sina kronor vid Frälsarens fötter och lova hans namn i all evighet. Med vilken glädje skall inte Kristi medarbetare se dessa återlösta själar vara delaktiga i Frälsarens härlighet! Hur ljuv skall inte himmelen bli för dem, som här på jorden varit trogna i verket för människors frälsning! GL 128.1

»Om I alltså ären uppståndna med Kristus, så söken det som är därovan, där varest Kristus är och sitter på Guds högra sida.» — Kol. 3:1. GL 128.2

»Om nu ditt öga är friskt, så får

hela din kropp ljus.» GL 128.3

Ett rent uppsåt och en helhjärtad gudstjänst är det tillstånd, som vår Frälsare avser med dessa ord. Är det din uppriktiga och fasta vilja att studera och lyda sanningen, vad det än må kosta dig, så skall Gud ge dig all nödvändig upplysning. Den äkta fromheten tar sin början när man upphört att ha överenskommelser med synden. Då instämmer hjärtat i apostelns ord: »Ja, mina bröder, jag håller icke före, att jag ännu har vunnit det, men ett gör jag: jag förgäter det som är bakom mig och sträcker mig mot det som är framför mig och jagar mot målet för att få den segerlön, som hålles framför oss genom Guds kallelse ovanifrån i Kristus Jesus. . . . Ja, jag räknar i sanning allt såsom förlust mot det som är långt mer värt: kunskapen om Kristus Jesus, min Herre. Ty det är för hans skull, som jag har gått förlustig alltsammans och nu räknar det såsom avskräde, på det att jag må vinna Kristus.» — Fil. 3:13, 14, 8. GL 128.4

Det är med tanke på hur lätt våra andliga ögon förblindas av egenkärlek, som Jesus uttalar sin varning: »Om ditt öga är fördärvat, då bliver hela din kropp höljd i mörker.» Det var detta mörker som insnärjde judarna i en hårdnackad otro, som gjorde det omöjligt för dem att förstå att Kristi mission var att frälsa dem från deras synder. GL 129.1

När vi ger efter för frestelser, råkar vi också in i en själslig osäkerhet och vår förtröstan på Gud försvagas. Om vi inte överlämnar oss helt åt Gud, så förblir vi i mörker. Om vi gör något förbehåll så lämnar vi samtidigt en dörr öppen för själafienden att komma in och angripa oss med frestelser av olika slag. Och Satan vet, att om han kan fördunkla vår syn, så att trons öga förlorar Gud ur sikte, har vi inte längre något värn mot synden. GL 129.2

Onda begärelser bedårar sinnet om de tillåts ta överhand. Varje gång vi tillfredsställer sådana begär ökar också hjärtats fientlighet mot Gud. Om vi vandrar den väg som Satan

visar oss in på, omges vi av det ondas skuggor, och för vart steg vi tar tättnar mörkret omkring oss och det andliga synfältet minskas alltmer. GL 130.1

Samma lag gäller i den andliga som i den fysiska världen. Den som förblir i mörker skall slutligen helt förlora sin andliga synförmåga. Han omges av ett mörker, som övergår det djupaste midnattsmörker, han »vandrar i mörkret, och han vet icke, vart han går; ty mörkret har förblindat hans ögon.» — 1 Joh. 2:11. Genom att ständigt ge det onda rum i hjärtat och genom att motstå den gudomliga kärlekens förmaningar, förlorar syndaren sin kärlek till det goda, sin längtan efter Gud och själva förmågan att ta emot ljus från himmelen. Ännu kallar Gud med kärleksfull röst på varje sådan människa. Ännu strålar ljuset lika klart, som när det 'först började lysa; men rösten når ofta döva öron, och ljuset träffar ofta blinda ögon. GL 130.2

Ingen överges av Gud, så länge det finns något hopp för någons frälsning. Det är människan som vänder sig bort från Gud, inte Gud som vänder sig bort från människan. Vår himmelske Fader följer oss med förmaningar och varningar och med nådens erbjudande om förlåtelse, så länge det finns minsta hopp att kunna rädda oss från undergång. Ansvarvilar på syndaren. Genom att driva Guds Ande ifrån sig, öppnar han vägen för ett kompakt motstånd mot sanningens ljus, när detta åter framstrålar med förökad kraft. Han förhärdar sig alltmer mot ljuset, till dess Gud Ande inte längre kan ha något inflytande över honom. Till och med det ljus som är i honom, blir idel mörker. Den sanning han känt blir så förvänd, att den endast bidrar till att öka själens blindhet. GL 131.1

»Ingen kan tjäna två herrar.» GL 131.2

Jesus säger inte, att människan inte vill eller inte skall tjäna två herrar, men han säger, att hon inte kan göra det. Guds rikets intressen och de världsliga intressena har ingenting gemensamt. Just där den kristnes samvete manar honom att vara på sin vakt, att förneka sig själv och gå försiktigt fram, stiger den världsligt sinnade över gränsen till de onda begärelsernas område. På ena sidan står Kristi självförnekande efterföljare, och på den andra sidan de som älskar världen och njuter av dess lustar. Ingen kan här inta en neutral ståndpunkt. Det finns inte ett slags mellanklass av människor som varken älskar Gud eller tjänar rättfärdighetens fiende. Jesus vill bo i sina mänskliga redskap och utöva sitt inflytande genom deras sinnesförmögenheter och handla genom deras förmågor. Deras vilja måste underordnas hans vilja. De måste handla i harmoni med hans Ande. Då är det inte längre de som lever, utan Kristus som lever i dem. Den som inte helt överlämnar sig åt Gud står helt naturligt under kontroll av en annan makt och hörsammar en annan röst, vars inflytande är av helt motsatt beskaffenhet. En halvhjärtad tjänst placerar människan på fiendens sida som bundsförvant till mörkrets härskaror. När människor som gör anspråk på att vara Kristi stridsmän, går in i Satans här för att främja hans sak, visar de sig vara Kristi fiender. De sviker sitt heliga ansvar. De utgör en föreningslänk mellan Satans och Kristi stridsmän, så

att fienden genom dem ständigt kan utöva sitt förföriska inflytande på deras hjärtan som står under Kristi fana. GL 131.3

Brottslighetens starka bålverk här i världen är inte den till synes övergivne syndarens eller den oförbätterlige brottslingens ogudaktiga liv, utan det är det liv, som ser dygdigt, ärbart och ädelt ut, men i vilket ändå en synd, en last — om så endast en enda — omhuldas. För den som i hemlighet kämpar mot en svår frestelse, men som ändå ännu inte gått över själva randen till fördärvets bråddjup, är en sådan människas exempel ytterst farligt. Den som är begåvad med en högre uppfattning om liv, sanning och heder, men ändå medvetet överträder ett enda bud i Guds heliga lag, har förvandlat det bästa inom sig till en syndens snara. Naturliga anlag, själsförmågor, sympati, ja, även goda och självuppoftande gärningar kan då utgöra Satans medel för att dra andra ner i fördärvets avgrund och förgöra dem för både tid och evighet. GL 133.1

»Älsken icke världen, ej heller vad som är i världen. Om någon älskar världen, så är Faderns kärlek icke i honom. Ty allt som är i världen, köttets begärelse och ögonens begärelse och högfärd över detta livets goda, det är icke av Fadern, utan av världen.» — 1 Joh. 2:15, 16. GL 133.2

»Gören eder icke bekymmer.» GL 134.1

Han som gett dig livet, känner också ditt behov av mat. Han som skapat kroppen, vet också att den behöver kläder. Skulle inte den som skänkt oss den största av alla gåvor, också skänka oss allt som behövs för att fullkomna denna gåva? GL 134.2

Jesus hänvisade sina åhörare till fåglarna, som uppsände sina lovsånger utan bekymmer för framtiden. »De så icke, ej heller skörda de», men ändå drar vår himmelske Fader försorg om dem, och Jesus frågade folket: »Ären I icke mycket mer än de?» — Matt. 6:26. GL 134.3

Bergsslutningarna och fälten var prydda med blommor, på vilka daggpärlorna glittrade i morgonsolen. Till detta sköna sceneri hänvisade Jesus och sade: »Beskåden liljorna på marken, huru de växa.» Deras skönhet och vackra färger kan väl i någon mån efterliknas av människor, men vem kan ge liv åt en enda blomma eller ett enda grässtrå? Varje blomma vid väggkanten har getts liv genom samma makt, som frambragt himmelens otaliga stjärnor. Samma livsström från Guds hjärta, pulserar i allt skapat. Fältens blommor är klädda i en rikare dräkt än vad en jordisk konung någonsin burit. »Kläder nu Gud så gräset på marken, vilket i dag står och i morgon kastas i ugnen, skulle han då icke mycket mer kläda eder, I klentrogne?» GL 134.4

Samme Flerre som skapade blommorna och gav fåglarna förmåga att sjunga säger: »Beskåden liljorna. . . Sen på fåglarna!» I naturen kan vi lära mer av Guds vishet, än vad tidens lärde känner till. GL 135.1

På liljans blomblad har Gud lämnat ett budskap till dig på ett språk som ditt hjärta kan förstå endast i den mån det lär sig förtrösta på Herren och lägga bort all själviskhet och alla överflödiga bekymmer. Varför har han skapat de lovsjungande fåglarna och de vackra blommorna, om inte som ett uttryck för sitt fadershjärtas kärlek och för att upplysa och förljuva vår levnadsstig? Allt som är nödvändigt för vår tillvaro, äger vi utan blommor och fåglar, men Gud är inte nöjd med att förse oss endast med det nödvändigaste. Därför har han uppfyllt jorden, luften och himlarymden med vackra saker, så att vi kan lära oss förstå hans kärlek till oss. Skapelsens skönhet är en ljusglimt från Skaparens strålande härlighet. Om han nu slösat så oändligt mycken omsorg på naturen för att bereda oss glädje och lycka, kan vi då tvivla på, att han även skall ge oss varje annan välsignelse som vi behöver? GL 135.2

»Beskåden liljorna!» Varje blomma som öppnar sig för solens ljus, lyder samma stora lagar som styr de himmelska världarna på deras banor. Hur enkelt, hur vackert och bekymmerfritt är inte blommans liv! Och genom detta önskar Gud rikta vår uppmärksamhet till Kristi kärlek. Han, som gett blommorna så mycken skönhet, vill i ännu högre grad klä våra karaktärer i Kristi skönhet. GL 136.1

»Beskåden liljorna . . . huru de växa.» Se hur de spirar upp ur den kalla, mörka jorden eller ur gytjtjan på flodens botten; hur de utvecklar sin skönhet och sin doft. Vem kunde ens drömma om den skönhet och de möjligheter, som ligger i en späd liljeknopp! Så kan också Guds liv utvecklas i varje människa som låter sig påverkas av den nåd, som utgiutes över henne lika fritt som regn och solsken. Det är Guds ord som skapar blommorna, och samma ord frambringar Andens milda karaktärsdrag i människosjälens. GL 136.2

Guds lag är kärlekens lag! Gud har omgett oss med kärlek för att lära oss, att vi inte fått vår tillvaro på jorden endast för att söka själ- viska fördelar, för att sträva och arbeta, så och skörda, men för att göra livet ljusst och skönt genom Kristi kärlek — att i likhet med blommorna vara andra till glädje genom att bevisa dem kärlek. GL 136.3

Fäder och mödrar, låt era barn hämta undervisning från blommorna! Ta dem med er ut i trädgården, på fältet eller under de lövrika träden och lär dem att i naturen läsa budskapet om Guds kärlek. Låt deras tankar höjas till Gud. Lär dem att i alla vackra och tilldragande saker i skapelsen se ett uttryck för Guds kärlek till dem. Gör er tro och religion vacker och tilltalande för dem. Låt vänlighetens lag behärska era läppar. GL 137.1

Lär era barn att deras karaktär kan bevaras obesmittad genom Guds kärlek och utvecklas i harmoni med hans karaktär. Lär dem att han önskar, att deras liv, liksom blommornas, skall dofta av himmelsk skönhet. Lär dem att när de samlar de vackra blommorna skall deras tankar vara hos honom som är skönast av alla. Under sådant inflytande skall deras hjärtan dras till honom. Han som är »alltigenom skön», skall för dem vara som en kamrat och vän, och deras liv skall förvandlas till likhet med hans ädla och rena bild. GL 137.2

»Söken först efter hans rike.» GL 138.1

De människor som lyssnade till Jesu ord, väntade ivrigt på något tillkännagivande av ett jordiskt lyckorike. Medan Jesus upplät den himmelska skattkammaren för dem, var deras sinnen huvudsakligen koncentrerade på frågan hur deras förbindelse med honom skulle kunna förbättra deras personliga ställning i världen. Jesus framhöll att den som i främsta rummet bekymrar sig om de ting som hör världen till, liknar hedningarna och lever som om det inte fanns någon Gud, som vårdar sig om sina skapade varelser. GL 138.2

»Efter allt detta», sade Jesus, »söka ju hedningarna, och eder himmelske Fader vet, att I behöven allt detta. Nej, söken först efter hans rike och hans rättfärdighet, så skall också allt detta andra tillfalla eder.» — Matt. 6:32, 33. Han ville därmed säga att han hade kommit för att förkunna kärlekens, rättfärdighetens och fridens rike. GL 138.3

Öppna era hjärtan för att ta emot detta rike och gör det till er förnämsta uppgift att efterleva dess principer. Det riket är ett andligt rike, men det finns därför inga skäl till fruktan för att de timliga behoven skall bli förbisedda. Om ni överlämnar er helt åt Gud, för att tjäna honom, skall han som äger all makt i himmelen och på jorden, förse er med allt, vad ni behöver. GL 138.4

Jesus befriar oss inte från egna bemödanden, men han lär oss, att vi i allting bör betrakta honom som den förste, den siste, den störste och allt. Vi bör inte delta i någon verksamhet, inte följa något lockrop eller söka oss in i någon livssituation, som på något sätt skulle förhindra utvecklingen av hans rättfärdighet i vår karaktär och i vårt liv. Allt vi gör, bör vi göra med odelat hjärta, och veta att vi gör det för Herren. GL 139.1

Genom sin egen dagliga livsföring här på jorden höjde Jesus livets värde. Ständigt framhöll han för människorna Guds ära, och själv underordnade han sig i allting Faderns vilja. Följer vi hans exempel, så ger han oss sin försäkran, att »också allt detta andra» skall tillfalla oss. Intet gott skall tas ifrån den som vandrar i uppriktighet inför honom — intet som kan vara en hjälp till framåtskridande på livets väg. Fattigdom eller rikedom, sjukdom eller hälsa, ringhet eller storhet — allt kommer oss till del genom den rika nåd han lovat oss. GL 139.2

Hur svag en människa än må vara, så omsluts hon av Guds eviga armar när hon anropar honom om hjälp. Allt som i världen kallas dyrbart skall förgås, men den som lever för Gud, skall för evigt få vara inför Herrens ansikte. »Och världen förgår och dess begärelse, men den som gör Guds vilja, han förbliver evinnerligen.» — 1 Joh. 2:17. De gyllene portarna i Guds stad skall öppnas för den som här på jorden förtröstat på Guds ledning och visdom, och som tagit emot hans hugsvalelse och hopp mitt under möda och lidande. En sådan människa hälsas välkommen med änglasång, och skall få njuta av livsträdets frukter. »Ja, om än bergen vika bort och höjderna vackla, så skall min nåd icke vika ifrån dig och mitt fridsförbund icke vackla, säger Herren, din förbarmare.» — Jes. 54:10. GL 139.3

»Gören eder alltså icke bekymmer

för morgondagen . . . Var dag har
nog av sin egen plåga.» GL 140.1

Om du odelat lämnat dig själv åt Gud för att tjäna honom, finns det inga skäl till bekymmer för morgondagen. Herren, vars tjänare du är, ser slutet från början. Morgondagens händelser som är dolda för din syn, är uppenbara för den allvetande Gudens ögon. GL 140.2

När vi själva åtar oss att ordna och styra med våra angelägenheter och litar på vår egen vishet för framgång, bär vi en börda, som Gud aldrig lagt på oss, och som vi söker bära utan hans hjälp. Vi tar själva det ansvar, som endast hör Gud till, och gör i verkligheten anspråk på Guds plats. Vi kan inte alltid undvika bekymmer eller alltid räkna med att gå fria från faror och förluster. Men när vi verkligen tror, att Gud älskar oss och vill vårt eviga väl, behöver vi inte ängslas för framtiden. Vi skall förtrösta på Gud, såsom ett barn förtröstar på sina kärleksfulla föräldrar. Då skall våra svårigheter och lidande försvinna, därför att vår vilja står helt under Guds viljas kontroll. GL 140.3

Kristus har inte lovat oss någon hjälp att idag bära morgondagens bördor, men däremot har han sagt: »Min nåd är dig nog.» Och som han varje dag gav Israels barn manna i öknen, bevisar han oss dagligen så mycken nåd som vi behöver. Varje morgon kan vi i likhet med israeliterna finna nog av det himmelska brödet för dagens behov. GL 141.1

Endast en dag i sänder hör oss till, och under den dagen bör vi leva för Gud. För denna enda dag skall vi i allvarligt tjänande överlämna alla våra avsikter och planer i Jesu hand och kasta alla våra bekymmer på honom, ty han har omsorg om oss. »Jag vet väl, vilka tankar jag har för eder, säger Herren, nämligen fridens tankar och icke ofärdens, till att giva eder en framtid och ett hopp.» — Jer. 29:11. »Om I vänden om och ären stilla, skolen I bliva frälsta; genom stillhet och förtröstan varden I starka. Men I viljen icke.» — Jes. 30:15. GL 141.2

Om du varje dag söker Herren och vänder dig till honom, och om du innerligt fröjdar dig i din Gud och med hjärtats lust lyder hans nådiga kallelse och tar Kristi ok — lydnadens och tjänandets ok — på dig, skall all klagan upphöra, alla svårigheter försvinna och alla svåra problem lösas. GL 142.1

Kapitel 5–Herre, Lär Oss Bedja!

»I skolen alltså bedja sålunda.» GL 143.1

Den bön som kallas »Herrens bön» uttalades två gånger av vår Frälsare. Först inför den stora folkskaran på berget och vid ett senare tillfälle inför endast lärjungarna. Under en kortare tidsperiod hade dessa varit skilda från Mästaren, och när de kom tillbaka fann de honom i bön inför sin Fader. Jesus tycktes inte märka deras närvaro och fortsatte att bedja högt. Hans ansikte var upplyst av himmelsk klarhet. Han tycktes vara i den Osynliges omedelbara närhet, och i hans ord märktes den livets kraft, som genomströmmar var och en som samtalar med Gud. GL 143.2

Detta var en gripande upplevelse för lärjungarna. De hade märkt att Jesus ofta tillbringade långa stunder i bön till Gud. Han använde dagarna för att tjäna alla dem som trängdes omkring honom och för att avslöja rabbinernas farliga sofistier. Av detta enträgna arbete blev han ofta så trött, att hans mor och bröder, ja, även hans lärjungar, befarade att han på detta sätt skulle ödelägga sitt liv. Men när han kom tillbaka från sina bönestunder, som avslutade dagens möda, märkte de en stilla frid i hans anletsdrag. Hans närvaro kom dem att uppleva en känsla av vederkvickelse och frid. Från dessa många timmars gemenskap med sin Fader kom han morgon efter morgon ner från berget för att förmedla himmelens ljus till människorna. Lärjungarna hade börjat förstå relationerna mellan hans bönestunder och den kraft, som uppenbarades i hans ord och gärningar. När de nu lysnade till hans brinnande bön, fylldes deras hjärtan av helig vördnad. När han slutat bedja, såg de med större klarhet än förr sitt eget behov, och de utropade: »Herre, lär oss att bedja!» GL 143.3

Jesus gav dem ingen ny böneform, men han upprepade, vad han förut lärt dem. Det är som om han ville säga: Ni behöver förstå vad jag redan har givit er. Det har en innebörd som ni ännu inte fattat helt. GL 144.1

Men det var därför inte hans avsikt att inskränka våra böner till just de ord han använde. Som en bland oss framställde han sitt eget ideal i fråga om bön. Det var ord så enkla, att de kan användas av ett litet barn, men likväl så omfattande, att de aldrig till fullo kan fattas ens av det största snille. Han lär oss komma till Gud med tacksägelse, göra våra önskningar kunniga, bekänna våra synder, och ta emot Guds nåd i överensstämmelse med löftena. GL 144.2

»Fader vår, som är i himmelen!» GL 145.1

Jesus lär oss kalla hans Fader för vår Fader. På den grunden är han också beredd att kalla oss bröder (Hebr. 2:11). Så villig och så angelägen är Frälsaren att göra oss till medlemmar av den himmelska familjen, att han i de allra första ord han lärt oss använda när vi beder, lagt in en försäkran om vårt släktskap med Gud — »Fader vår». GL 145.2

Han uttrycker den underbara sanningen, så fylld av uppmuntran och tröst, att Gud älskar oss, såsom han älskar sin egen Son. Detta var också vad Jesus betonade i sin sista bön för lärjungarna: »Du har älskat dem, såsom du har älskat mig.» — Joh. 17:23. GL 145.3

Den värld som Satan gjort anspråk på och som han också härskat över med tyrannisk grymhet, har Guds Son omslutit med kärlekens armar och åter förenat med Faderns tron. Keruber och serafer och en otalig skara väsen- den som bebor syndfria världar uppstämde lovsånger till Gud och Lammet, när denna seger avgjordes. De fröjdade sig över att frälsningens väg öppnats för det fallna släktet och att jorden skulle bli återlöst från syndens förbannelse. Hur mycket större orsak att glädjas och fröjdas har då inte de, som själva blivit återlösta med en så underbar kärlek! GL 145.4

Hur kan vi någonsin tvivla på Guds kärlek och känna oss faderlösa? Det var för dem som överträtt lagen som Jesus iklädde sig mänsklig natur. Han blev lik oss för att vi skulle ha evig frid och ro. Vi har en försvarare i himmelen, och var och en som tar emot honom som sin personlige Frälsare, lämnas inte att ensam bära sin tunga syndabörda. »Mina älskade, vi äro nu Guds barn.» »Men äro vi barn, så äro vi ock arvingar, nämligen Guds arvingar och Kristi medarvingar, om vi eljest lida med honom för att också med honom bliva förhärligade.» — Rom. 8:17. »Vad vi skola bliva, det är ännu icke uppenbart. Men det veta vi, att när han en gång uppenbaras, skola vi bliva honom lika; ty då skola vi få se honom, sådan han är.» — 1 Joh. 3:2. GL 146.1

Det första steget när vi nalkas Gud, är att vi tror på »den kärlek, som Gud har i oss». — 1 Joh. 4:16. Ty det är hans kärlek som drar oss till honom. GL 146.2

När Guds kärlek bor i hjärtat fördrivs all själviskhet. När vi kallar Gud vår Fader, erkänner vi, att alla hans barn är våra bröder. Vi är medlemmar av en och samma familj. I våra böner skall vi innefatta såväl vår nästa som oss själva. Ingen beder rätt som söker välsignelse endast för sig själv. GL 147.1

Den evige Guden har skänkt oss den dyrbara förmanen att få kalla honom Fader. Vi bör söka förstå vad detta djupast innebär. Aldrig har en jordisk far förmanat sitt vilsekomna barn med en så innerlig kärlek som den vår Skapare visat mot syndare, som han söker föra till bättring. Ingen människa har någonsin följt en irrande medmänniska med så ömma inbjudningar och förmaningar till bättring. Gud är närvarande i varje hem. Han hör varje ord som talas. Han lyssnar till varje bön som uppsändes. Han känner varje sorg och missräkning som vi drabbas av i livet, och han ger akt på hur vi bemöter far, mor, syster, bror, vän och granne. Han drar försorg om oss och hans nåd är ständigt ny över oss för att fylla våra behov. GL 147.2

Men om vi kallar Gud vår Fader, så erkänner vi, att vi är hans barn, som vill ledas av hans visdom och vara honom lydiga i allt, ty vi vet, att han älskar oss med oföränderlig kärlek. Vi bör då också vara nöjda med den levnadsbana, som han utstakat för oss. Som

Guds barn bör vi betrakta hans ära, hans karaktär, hans familj och hans verk som det högsta av allt. Med glädje erkänner och hedrar vi då vårt släktskap med honom och med varje medlem av hans familj. GL 147.3

»Som är i himmelen.» Fadern, till vilken Kristus hänvisar oss, »är ju i himmelen; han kan göra allt vad han vill». Vi kan tryggt lita på hans omsorg. »När fruktan kommer över mig, sätter jag min förtröstan på dig.» — Ps. 115:3; 56:4. GL 148.1

»Helgat varde ditt namn.» GL 148.2

För att helga Guds namn fordras att vi uttalar den Högstes namn med vördnad. »Heligt och fruktansvärt är hans namn.» — Ps. 111:9. Vi bör akta oss för att på något sätt använda Guds namn på ett ovärdigt sätt. I bönen träder vi den Högste nära, och det måste ske med helig vördnad. GL 148.3

Änglarna beslöjar sina ansikten i hans närvaro. Keruberna och de strålande, heliga seraferna nalkas hans tron med heligt allvar. Hur mycket mer borde då inte vi, dödliga, syndiga människor på ett värdigt sätt träda inför Herren, vår Skapare! GL 148.4

Men att helga Herrens namn innebär långt mer än detta. Precis som judarna på Jesu tid kan också vi visa en hög grad av yttre vördnad för Gud men likväl vanhelga hans namn. »Herren! Herren! — en Gud, barmhärtig och nådig, långmodig och stor i mildhet och trofasthet . . . som förlåter missgärning . . . och synd.» — 2 Mos. 34:6, 7. Kristi församling skall kallas »Herren vår rättfärdighet». — Jer. 33:16. Detta namn blir också givet till varje Kristi efterföljare. Det är varje Guds barns arvedel. Barnen får sitt namn efter Fadern. Under den tid då Israels barn fick lida betryck och förföljelse bad Jeremia: »Vi äro uppkallade efter ditt namn; så övergiv oss då icke.» — Jer. 14:9. GL 149.1

Guds namn är helgat av himmelens änglar och alla invånare i de syndfria världarna. När du beder: »Helgat varde ditt namn», så beder du, att Guds namn skall bli helgat i världen och helgat i dig själv. Gud har inför människor och änglar erkänt dig som sitt barn. Bed då, att du inte må vanhedra »det goda namn, som är nämnt över eder». — Jak. 2:7. Du är Guds representant i världen. I varje livsgärning bör du därför uppenbara hans namn. Denna bön kräver således av dig, att du uppvisar en gudomlig karaktär. Du kan inte helga hans namn eller uppenbara honom för världen med mindre ditt liv och din karaktär uppenbarar hans liv och hans karaktär. Detta kan ske endast genom att du tar emot Kristi nåd och rättfärdighet. GL 149.2

»Tillkomme ditt rike.» GL 150.1

Gud är vår Fader, och han älskar oss och vårdar sig om sina barn. Han är världssalltets Konung. Det som angår hans rike, angår även oss, och det är vår uppgift att verka för hans rikets befrämjande. GL 150.2

Lärjungarna väntade, att Jesus omedelbart skulle upprätta sitt härlighetsrike. Men när han lärde dem denna bön: »Tillkomme ditt rike», lärde han dem också, att detta rike ännu inte skulle upprättas. De hade anledning att bedja om dess upprättande såsom en händelse i framtiden. Men på samma gång som de inte skulle få se riket upprättat i deras egen tid är hans uppmaning till bön om dess tillkommelse en försäkran om, att riket likväl skall komma på den av Gud bestämda tiden. GL 150.3

Däremot håller nådens rike nu på att upprättas, och det sker i det av synd och uppror dagligen berörda människohjärtat, som låter sig förvandlas av Guds kärleks kraft. Härlighetens rike upprättas inte helt, förrän Jesus återkommer till vår jord. »Rike och välde och storhet, utöver alla riken under himmelen, skall givas åt den Högstes heligas folk.» — Dan. 7:27. Och de skall ta i besittning det rike, som är berett för dem »från världens begynnelse». — Matt. 25:34. Då skall Jesus ta spiran i sin hand och regera i makt och härlighet. GL 150.4

De himmelska portarna skall åter öppnas, och med tio tusen sinom tio tusen och tusen gånger tusen heliga väsen skall Frälsaren uppenbaras som konungarnas Konung och herrarnas Herre. »Herren skall då vara konung över hela jorden», och på den dagen skall »Herren vara en och hans namn ett». — Sak. 14:9. Då skall Guds tabernakel stå »bland människorna, och han skall bo ibland dem, och de skola vara hans folk; ja, Gud själv skall vara hos dem». — Upp. 21:3. GL 151.1

Men skall »detta evangelium och rike bliva predikat i hela världen till ett vissnesbörd för alla folk» innan riket upprättas. — Matt. 24:14. Kristi rike skall inte uppenbaras, förrän alla folk, stammar och tungomål i hela världen erbjudits Guds nåds rikedomar. Ju mer vi överlämnar oss själva åt Gud och vin- ner andra för honom, ju mer påskyndar vi hans rikets uppenbarelse. Endast de som ägnar sig åt hans tjänst och säger: »Se, här är jag, sänd mig» för att öppna människors ögon, så att de »omvända sig från mörkret till ljuset och från Satans makt till Gud, på det att de må genom tron på mig undfå syndernas förlåtelse och få sin lott bland dem som äro helgade» (Apg. 26:18), kan av hjärtat bedja: »Tillkomme ditt rike.» GL 151.2

»Ske din vilja, såsom i himmelen så

ock på jorden.» GL 152.1

Guds vilja är uttryckt i hans heliga lag, och denna lags principer är himmelens principer. Himmelens änglar kan inte uppnå högre kunskap än den att känna Guds vilja, och lyda den. GL 152.2

Men i himmelen tjänas inte Gud i lagisk anda. När Satan gjorde uppror mot Guds lag, blev änglarna förvånade över att det fanns något sådant som en lag. De hade aldrig förr konfronterats med den. Änglarna tjänar inte Gud som tjänare utan som barn. Mellan dem och deras Skapare råder fullkomlig enhet. Det är inte motbjudande eller mödosamt för dem

att lyda. De finner lust och glädje i att tjäna Gud, därför att de älskar honom. För den som betraktar Kristus som härlighetens hopp genljuder dessa ord: »Att göra din vilja, min Gud, är min lust, och din lag är i mitt hjärta.»— Ps. 40:9. GL 152.3

Bönen: »Ske din vilja, såsom i himmelen så ock på jorden», är en bön om att det ondas herravälde på jorden skall ta slut och synden för evigt bli tillintetgjord och rättfärdighetens rike upprättat. Då skall såväl på jorden som i himmelen »allt vad en god vilja kan åstunda och vad tro kan verka» (2 Tess. 1:11) bli förverkligat. GL 153.1

»Vårt dagliga bröd giv oss i dag.» GL 153.2

Den första hälften av Herrens bön handlar om Guds namn, rike och vilja; att hans namn må bli helgat, hans rike upprättat och att hans vilja må ske. Om vi först och främst söker tjäna Gud, kan vi med tillförsikt bedja hoom förse oss med allt vad vi behöver. Om vi ödmjucar oss själva och överlämnar oss helt åt Kristus, blir vi medlemmar av Guds stora familj, och allting i Faderns hus står till vårt förfogande. Alla Guds skatter, såväl i den nuvarande världen som i den tillkom-mande, erbjuds oss. Änglarnas tjänst, Guds Andes gåva, hans tjänares verk — allt är avsett till vår nytta och välsignelse. Även denna värld med allt som finns i den står till vårt förfogande i den utsträckning vi kan göra oss något verkligt bruk av den. Till och med människors fiendskap mot oss kan bli till välsignelse, när den bidrar till att fostra oss för himmelen. »Allt hör ju eder till», om »I hören Kristus till»; — 1 Kor. 3:21, 23. GL 153.3

Men vi är som barn som ännu inte fått ut sitt arv. Gud har ännu inte anförtrott oss denna dyrbara arvedel, därför att Satan inte skall få tillfälle att bedra oss, såsom han bedrog våra första föräldrar i Eden. Kristus håller arvet i säkert förvar, så att fördärvaren inte kan komma åt det. Men ändå får vi dagligen vad vi behöver, och måste därför bedja: »Giv oss i dag vårt dagliga bröd.» GL 154.1

Inför morgondagen får vi ta emot löftet: »Förtrösta på Herren och gör, vad gott är, förbliv i landet och beflita dig om redbarhet och hav din lust i Herren; då skall han giva dig, vad ditt hjärta begär.» — Ps. 37:3, 4. »Jag har varit ung och är nu gammal, men jag har icke sett den rättfärdige övergiven eller hans barn gå efter bröd.» — Ps. 37:25. GL 154.2

Samme Gud, som sände en korp att ge Elia bröd vid bäcken Kerit, skall se till att ingen av hans trogna och självupppoffrande barn lider någon brist. Om den som lever rättfärdigt står det skrivet: »Sitt bröd skall han få, och vatten skall han hava beständigt.» — Jes. 33:16. »De skola icke komma på skam i den onda tiden, och i hungerns dagar skola de varda mättade.» — Ps. 37:19. »Han som icke har skonat sin egen Son, utan utgivit honom för oss alla, huru skulle han kunna annat än också skänka oss allt med honom?» — Rom. 8:32. Den som gjorde bördorna och bekymren lätta för sin mor genom att hjälpa henne med att förtjäna till uppehållet för den lilla familjen i Nasaret, sympatiserar med varje mor i hennes kamp att förse barnen med dagligt bröd. Den som kände medlidande med den misshandlade och

övergivne, hyser också sympati för dem som lider på samma sätt idag. Hans händer är utsträckta mot dem för att välsigna dem. När vi beder: »Giv oss i dag vårt dagliga bröd», ber vi för andra såväl som för oss själva. Och vi erkänner, att vad Gud ger oss inte endast är för oss själva. Gud anförtror sina gåvor åt oss, för att vi skall kunna stilla andras smärta och hunger. »Genom din godhet beredde du det åt de betryckta.» — Ps. 68:11. »När du gör ett gästabud, på middagen eller på aftonen, så inbjud icke dina vänner eller dina bröder eller dina fränder, ej heller rika grannar, . . . Nej, när du gör gästabud, så bjud fattiga, krymplingar, halta, blinda. Salig är du då; ty eftersom de icke förmå vedergälla dig, skall du få din vedergällning vid de rättfärdigas uppståndelse.» — Luk. 14:12-14. GL 155.1

»Men Gud är mäktig att i överflödande mått låta all nåd komma eder till del, så att I alltid i allo haven allt till fyllest och i överflöd kunnen giva till allt gott verk . . . Besinnen detta: den som sår sparsamt, han skall ock skörda sparsamt; men den som sår rikligt, han skall ock skörda rikligt välsignelse.» — 2 Kor. 9:8, 6. GL 156.1

Bönen om det dagliga brödet innefattar inte endast näring för vår fysiska människa, men också det andliga bröd som ger själen evigt liv. Jesus uppmanar oss att inte verka »för att få den mat, som förgås, utan för att få den mat, som förbliver och har med sig evigt liv. . . . Jag är det levande brödet, som har kommit ned från himmelen. Om någon äter av det brödet, så skall han leva till evig tid.» — Joh. 6:27, 51. Vår Frälsare är livets bröd, och det är genom att tänka på hans kärlek, som vi tillgodogör oss näringen i det bröd som kommer till oss från himmelen. GL 156.2

Vi tar emot Kristus genom hans ord. Och den helige Ande upplåter Guds Ord för vårt förstånd och förmedlar dess sanningar till våra hjärtan. Vår dagliga bön skall vara, att Gud genom sin Ande och i det ord vi läser skall uppenbara de sanningar, som kan ge själen den nödvändiga kraften för dagens prövningar. GL 157.1

Gud har en bestämd avsikt med att lära oss bedja om vad vi behöver av såväl timliga som andliga gåvor. Han vill nämligen, att vi skall lära känna vårt beroende av hans ständiga omsorg. I detta umgänge med Kristus genom bön och genom att följa hans ords dyrbara sanningar skall våra hungriga och törstiga själar mättas av livets bröd och vi får dricka ur livets källa. GL 157.2

»Och förlåt oss våra skulder, såsom

Ock vi förlåta dem oss skyldiga äro.» GL 157.3

I den bönen lär Jesus oss, att vi får förlåtelse av Gud endast i den utsträckning vi förlåter andra. Det är Guds kärlek som drar oss till honom, och denna kärlek kan inte beröra våra hjärtan, utan att hos oss väcka kärlek till våra medmänniskor. Om vi visar en ofördragsam anda mot andra, tillsluter vi våra egna hjärtan för den nåd som Gud önskar visa mot oss. GL 157.4

Jesus gav särskilt eftertryck åt denna sista bön i det tillägg han gjorde. »Ty om I förlåten människorna deras försyndelser, så skall ock eder himmelske Fader förlåta eder; men om I icke förlåten människorna, så skall ej heller eder Fader förlåta edra försyndelser.» — Matt. 6:14, 15. Uppenbarligen såg han här ett område på vilket hans efterföljare behövde en särskild varning för att inte tillsluta sina hjärtan för himmelens ljus, kärlek och frid. GL 158.1

Den som lever i en ofördragsam och oförlåtande anda, avskär den enda förbindelse med Gud, genom vilken det är möjligt att själv få nåd och förlåtelse av honom. Inte heller handlar vi rättfärdigt om vi inte förlåter andra, förrän de först har bekänt vad de har brutit mot oss. Visserligen bör de ångra och bekänna sin synd, men vi måste ändå ha ett förlåtande sinne vare sig de har bekänt eller inte. Hur djupt de än sårat oss, får vi inte hemfalla åt bitterhet över den lidna oförrätten och ömka oss själva. I stället bör vi av hjärtat förlåta alla som gjort oss något emot, om vi skall kunna hoppas få förlåtelse för våra egna synder och tillkortakommanden. GL 158.2

Förlåtelsen har en djupare innebörd än många tror. När Gud lovar att »han skall beskära mycken förlåtelse», tillägger han, som om betydelsen av detta löfte övergår allt vi kan fatta: »Se, mina tankar äro icke edra tankar, och edra vägar äro icke mina vägar, säger Herren. Nej, så mycket som himmelen är högre än jorden, så mycket äro ock mina vägar högre än edra vägar och mina tankar högre än edra tankar.» — Jes. 55:7-9. Guds förlåtelse är inte endast en juridisk handling, genom vilken vi befrias från fördömelse. Den är inte endast förlåtelse för synd, utan innesluter också ett friköpande från synd. Det är den återlösande kärlekens inflytande, som förvandlar hjärtat. David hade den rätta synen på förlåtelsen, när han bad: »Skapa i mig, Gud, ett rent hjärta och giv mig på nytt en frimodig ande.»; — Ps. 51:12. Och vidare: »Så långt, som öster är från väster, låter han våra överträdelser vara från oss.» — Ps. 103:12. GL 159.1

I Kristus utgav Gud sig själv för våra synder. Han led korsets grymma död. Han bar syndabördan i vårt ställe, »den rättfärdige för den orättfärdige», för att han för oss ville uppenbara sin kärlek och dra oss till sig. Aposteln säger: »Varen i stället goda och barmhärtiga mot varandra och förlåten varandra, såsom Gud i Kristus har förlåtit eder.» — Ef. 4:32. Låt Kristus, som är det gudomliga livet, bo i er och genom er uppenbara den himmelska kärlek, som inger den modlöse hopp och förmedlar himmelens frid till ett av synden sargat människohjärta. Detta är det villkor som möter oss, när vi kommer till Gud och tar emot nåd av honom. Vi överlämnar oss själva åt honom för att uppenbara hans nåd för andra. Det enda nödvändiga, för att vi skall kunna ta emot och delge andra Guds förlåtande kärlek, är att vi lär känna och tror på den kärlek, varmed han har älskat oss (1 Joh. 4:16). Satan använder sig av alla bedrägliga medel för att hindra oss från att fatta denna kärleks djup. Han vill få oss att tro, att våra felsteg och överträdelser är så svåra, att Herren inte kan lyssna till våra böner eller välsigna och frälsa oss. Hos oss själva kan vi inte se annat än svaghet, ingenting som kan göra oss värdiga inför Gud, och Satan vill inbilla oss,

att bristerna i vår karaktär är outplånliga. När vi söker oss till Gud, viskar fienden: »Det lönar sig inte för dig att bedja. Var det inte du som begick den där svåra synden? Har du inte syndat mot Gud och kränkt ditt eget samvete?» Det finns då goda grunder för oss att svara honom: »Jesu, hans Sons, blod renar oss från all synd.» — 1 Joh. 1:7. I de stunder vi vet, att vi har syndat, och inte anser oss kunna bedja, så har vi nått den rätta tiden att verkligen bedja. Kanske känner vi oss överväldigade av skam och djupt förödmjukade, men det är just då som trons bön skall uppsändas. »Det är ett fast ord och i allo värt att mottagas, att Kristus Jesus har kommit i världen för att frälsa syndare, bland vilka jag är den främste.» — 1 Tim. 1:15. Förlåtelse av och försoning med Gud får vi inte som lön för något vi har gjort. Inte heller får vi dessa gåvor på grund av syndiga människors förtjänst. Nej, vi får dem av Gud oförtjänat på grund av Kristi fläckfria rättfärdighet. GL 159.2

Låt oss aldrig försöka minska vår skuld genom att ursäkta synden. Vi måste tro vad Gud säger om synden, och han framhåller den så ohygglig som den verkligen är. Endast Golgata kan uppenbara syndens verkliga natur. Tvingades vi bära vår egen skuld, skulle dess oerhörda tyngd krossa oss. Men den Oskyldige och Syndfrie har trätt i vårt ställe. Han bar våra synder. Därför, »om vi bekänna våra synder, så är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet». — 1 Joh. 1:9. Det är en underbar sanning! Gud håller sin egen lag vid makt, men rättfärdigar ändå alla dem som tror på Jesus. »Vem är en sådan Gud som du? — du som förlåter kvarlevan av din arvedel dess missgärning och tillgiver den dess överträdelse, du som icke behåller vrede evinnerligen, ty du har lust till nåd.» — Mika 7:18. GL 161.1

»Och inled oss icke i frestelse, utan

fräls oss ifrån ondo.» GL 162.1

Frestelse är en lockelse till synd. Sådan frestelse kommer inte från Gud, utan från Satan och ur våra egna hjärtans onda natur. »Såsom Gud icke kan frestas av något ont, så frestar han icke heller någon.» — Jak. 1:13. GL 162.2

Satan söker inleda oss i frestelse, för att det onda i vår natur skall uppenbaras för andra människor, och för att han sedan skall kunna göra anspråk på oss. Profeten Sakarja framställer symboliskt hur Satan står på högra sidan om Herrens ängel, och anklagar profeten Josua och sätter sig emot det verk som ängeln önskade utföra för Josua, som var »klädd i orena kläder». Detta avslöjar Satans inställning till varje människa som Kristus söker dra till sig. Fienden vill förleda oss till synd, och anklagar oss sedan inför hela universum såsom ovärdiga Guds kärlek. »Men Herren sade till Åklagaren: 'Herren skall näpsa dig, du Åklagare; ja, Herren skall näpsa dig, han som utvalt Jerusalem. Är då icke denne en brand, ryckt ur elden?'» Och till Josua sade han: »Se jag har tagit bort ifrån dig din missgärning, och man skall nu kläda dig i högtidskläder.» — Sak. 3:2, 4. GL 162.3

I sin oändliga kärlek vill Gud utveckla Andens himmelska karaktärsdrag hos oss. Han accepterar att vi utsätts för förföljelse och svårigheter. Men det är inte hans avsikt att detta skall vara oss till förbannelse, utan till största möjliga välsignelse. Varje frestelse som vi övervinner, varje prövning som vi frimodigt möter, ger oss en ny erfarenhet och bidrar till karaktärens utveckling. Den som genom gudomlig kraft står emot frestelserna, uppenbarar för världen och för hela himmelen Kristi nåds kraft och rättfärdighet. GL 163.1

Prövningarna får alltså inte ta ifrån oss vårt mod, hur bittra de än må vara, men samtidigt måste vi också bedja, att Gud inte tillåter det gå så långt, att vi dukar under för vårt eget hjärtas onda böjelser. När vi beder den bön som Jesu lärt oss, överlämnar vi oss själva åt Gud och hans ledning och ber honom leda oss på en trygg väg. Vi kan inte bedja den bönen uppriktigt medan vi medvetet vandrar på egna själviska vägar. Att stå helt under Guds ledning är att klart förstå den röst som säger: »Här är vägen, vandren på den.» — Jes. 30:21. Det är farligt att börja överlägga med oss själva eller andra om de fördelar som det skulle kunna innebära att följa Satans förespeglningar. Synden medför alltid vanära och olycka, men den är förblindande och bedräglig, och det krävs andlig klarsyn för att motstå dess smickrande anbud. Om vi medvetet går in på Satans område har vi inget löfte om att Gud skall beskydda oss. Så långt det står i vår makt skall vi stänga varje dörr, genom vilken Satan kan finna tillträde till oss. GL 163.2

Bönen: »Inled oss icke i frestelse», är också ett löfte. När vi överlämnar oss åt Gud, äger vi en försäkran om, att han inte skall tillåta, att vi frestas över vår förmåga, »utan när han låter frestelsen komma, skall han ock bereda en utväg därur», så att vi kan »härda ut i den». — 1 Kor. 10:13. GL 164.1

Det enda säkra försvaret mot det onda i tillvaron är, att Jesus Kristus bor i hjärtat genom vår tro på hans rättfärdighet. Det är på grund av själviskheten i våra hjärtan, som frestelsen stundom får makt över oss. Men när vi betraktar Guds stora kärlek, framstår själviskheten så ohygglig och frånstötande, att inget offer är för stort för att vi skall frigöras från den. När Kristus inför oss förhärligas av den helige Ande, besegras våra hjärtan, frestelsen förlorar sin kraft och Guds nåd omskapar vår karaktär. GL 164.2

Kristus skall aldrig överge den själ för vilken han gett sitt liv. Vår själ kan lämna Herren och överväldigas av frestelse, men Kristus kan aldrig överge den själ, för vars återlösning han gett sitt eget liv. Om vi för ett ögonblick begåvades med långt djupare andlig klarsyn än vi nu har, skulle vi se människor som är förkrossade i motgångar och sorger, tyngda av livets bördor och stundom färdiga att ge upp kampen. Men samtidigt skulle vi också se änglar som kommer dessa prövade människor till mötes för att ge dem hjälp och tröst. Himmels änglar driver tillbaka de onda härskaror som omger den kämpande själen. Och den strid som utkämpas mellan dessa båda härar, är lika verklig som en strid mellan jordiska arméer. Själens eviga öde beror på utgången av denna andliga strid. Lika mycket som till Petrus är dessa ord riktade till oss: »Satan har begärt att få eder i sitt våld för att sälla eder

såsom vete; men jag har bett för dig, att din tro icke må bliva om intet.» — Luk. 22:31, 32. (Joh. 3:16). Gud skall inte lämna oss att ensamma utkämpa striden mot sin och människors store motståndare. »Se», säger han, »jag har givit eder makt att trampa på ormar och skorpioner och att förtrampa all ovännens härs makt, och han skall icke kunna göra eder någon skada.» — Luk. 10:19. GL 165.1

Om vi står i ständig förbindelse med Frälsaren, så skall han aldrig släppa oss ur sin goda och kärleksfulla hand! Lär dig att känna Guds kärlek, och du skall befrias från fruktan, ty denna kärlek är en fast borg mot alla Satans bedrägerier och listiga angrepp! »Herrens namn är ett starkt torn; den rättfärdige hastar dit och varder beskyddad.» — Ords. 18:10. GL 166.1

»Ty riket är ditt och makten och

härligheten i evighet. Amen.» GL 166.2

Såväl slutet som början av Herrens bön framhåller att Fadern äger all makt och myndighet i himmelen och på jorden. Jesus överblickade den tid som hans lärjungar hade närmast framför sig, och han visste, att verkligheten inte överensstämde med deras för ögonblicket så ljusa drömmar om jordisk framgång och ära» I stället skulle deras närmaste framtid kännetecknas av det mänskliga hatets och den sataniska vredens stormar. Under nationella strider och ödeläggelser skulle de utsättas för stora påfrestningar och deras hjärtan skulle ofta komma att betungas av oro och bekymmer. De skulle få se Jerusalem ödeläggas, templet läggas i grus och dess gudstjänst för evigt avslutas. De skulle få se Israels folk förskingrat i alla länder som vrak och spillror på en öde strand. Jesus sade: »I skolen få höra krigslarm och rykten om krig . . . folk skall resa sig upp mot folk och rike mot rike, och det skall bliva hungersnöd och jordbävningar på den ena orten efter den andra; men allt detta är allenast begynnelsen till 'födslovåndorna'.» — Matt. 24:6-8. GL 166.3

Men Kristi efterföljare skulle dock inte behöva frukta, att deras hopp skulle göras om intet eller att Gud skulle överge dem. »Makten och härligheten»hör honom till, och han skall, trots allt, fullborda sina planer. I sin bön om att Gud skulle förse dem med vad de behövde för dagen, skulle lärjungarna kunna höja sina blickar över det ondas makt och herravälde och upp till himmelens Herre och Gud, deras Fader och evige Vän, vars rike härskar över alla andra riken. GL 167.1

Jerusalems öde var en bild av den undergång som slutligen skall drabba hela världen. De profetior som delvis gick i uppfyllelse vid Jerusalems förstörelse, har en direkt tillämpning även på de yttersta dagarna. Vi står nu på tröskeln till dessa stora och allvarliga händelser. En kris förestår oss som världen ännu aldrig skådat. Men lika underbar ljuder för oss den försäkran som gavs till de första lärjungarna, att Guds rike omfattar allt. Programmet för de kommande händelserna ligger i vår Skapares händer. Himmels majestät håller såväl nationernas öden som sitt folks angelägenheter i sin egen hand. Den gudomlige läraren säger till var och en som han använder som redskap för genomförandet av sina planer, på samma

sätt som han sade till Kores: »Innan du kände mig, omgjordade jag dig.» — Jes. 45:5. GL 167.2

I en av profeten Hesekiels syner uppenbarades en hand under ängelns vingar. Därav skulle Hesekiels tjänare förstå, att all framgång berodde på gudomlig makt. De som Gud använder som budbärare, får inte tro att hans verk är beroende av dem. Dödliga människor har aldrig fått det ansvaret. Han som aldrig slumrar, utan ständigt verkar för genomförandet av sina planer, skall föra sitt eget verk framåt. Han skall omstörta ogudaktiga rådslag som riktas mot hans folk och hans verk. Han som är Konungen, härskarornas Herre, tronar mellan keruberna och skyddar de sina mitt under krigslarm och vapengny. Han som regerar i himmelen är vår Frälsare. Han känner väl varje prövning och bevakar noga den eld som skall luttra själen. När konungars starka fästningar störtar samman och när vredens pilar träffar fiendernas hjärtan, skall vår Frälsare hålla sin beskyddande hand över sitt folk. GL 168.1

»Dig, Herre, tillhör storhet och makt och härlighet och glans och majestät, ja, allt vad i himmelen och på jorden är. Ditt, o Herre, är riket, och du har upphöjt dig till ett huvud över allt. Rikedom och ära komma från dig, du råder över allt, och i din hand är kraft och makt; det står i din hand att göra vad som helst stort och starkt.»; — 1 Krön. 29:11, 12. GL 169.1

Kapitel 6 – Grandet i Din Broders Öga

»Dömen icke, på det I icke mån bliva dömda.» GL 170.1

De försök som genom tiderna gjorts att genom egna gärningar vinna frälsning har föranlett människor att ställa upp en rad egna krav som värn mot synden. När de finner, att de i egen kraft inte förmår hålla Guds lag, uppfinner de egna bud och stadgar för att tvinga sig själva till lydnad. Resultatet av detta blir ett gudsfrånvänt sinne och en förstärkning av det egna jaget. Guds kärlek drivs från hjärtat och som en naturlig följd därav förbleknar också kärleken till medmänniskorna. Den som hyllar och följer ett system av mänskliga förordningar och föreskrifter leds oundvikligen in i ett hårt dömande av dem som inte kan efterleva det. Den själviska och småaktiga kritikens anda kväver alla ädla känslor och gör människan till en övermodig domare och en föraktlig utforskare av andras liv och omständigheter, GL 170.2

Till denna klass av människor hörde fariséerna. Deras religiösa livsstil förmådde inte väcka någon tacksamhet för de stora förmåner, som Gud hade gett dem eller någon känsla av ödmjukhet inför Gud på grund av deras egen svaghet. De gick fram med en attityd av andligt övermod, och deras måtto var: »Jag själv, mina känslor, min kunskap, mitt sätt.» De utgjorde själva den måttstock, efter vilken de dömde andra. Iklädda sin egen självrättfärdighetsmantel satte de sig i domarsätet för att kritisera och fördöma andra. Denna anda lyckades de också föra ut till folket, och resultatet blev, att man inkräktade på andras samveten, dömde varandra i sådana angelägenheter som endast angick den enskilde och Gud. Det var med klarsyn på detta missförhållande som Jesus sade: »Dömen icke, på det att I icke mån bliva dömda.» Det innebär, att vi inte bör göra oss själva till rättesnöre för andra, inte framhålla våra egna meningar och åsikter eller våra egna tolkningar av Skriften som norm för andra eller i våra hjärtan fördöma dem om de inte uppnår vad vi anser vara vårt ideal. Vi bör inte heller dra andras bevekelsegrunder i tvivel. GL 171.1

»Dömen därför icke, förrän tid är, icke förrän Herren kommer, han som skall draga fram i ljuset, vad som är fördolt i mörker, och uppenbara alla hjärtans rådslag. Och då skall var och en undfå av Gud den berömmelse, som honom tillkommer.» — 1 Kor. 4:5. Eftersom vi själva gör fel kan vi inte läsa andras hjärtan eller döma andra. Endast han som känner de djupaste bevekelsegrunderna till våra handlingar och som är god och medlidsam mot alla kan avkunna en människas slutliga dom. GL 171.2

»Därför är du utan ursäkt, du människa, vem du än är, som dömer. Ty därmed att du dömer en arman, fördömer du dig själv, eftersom du, som dömer den andre, själv handlar på samma sätt.» — Rom. 2:1. De som dömer och kritiserar andra uppenbarar ofta därigenom, att de själva är skyldiga till samma synder. Genom att döma andra dömer de även sig själva, och Gud förklarar den domen rättvis. GL 172.1

»Huru kommer det till, att du ser
grandet i din broders öga, men icke
bliver varse bjälken i ditt eget öga?» GL 172.2

Förklaringen att den som dömer en annan själv handlar på samma sätt, som den han dömer, uppenbarar inte fullheten av hans synder. Jesus säger: »Huru kommer det till, att du ser grandet i din broders öga men icke bliver varse bjälken i ditt eget öga?» GL 172.3

Jesus riktar sig här till dem som tagit som sin uppgift att upptäcka andras brister. GL 173.1

När de tror att de har upptäckt ett karaktärsfel hos sin broder, är de också ivriga att utpeka det. Men Jesus klargör, att ett sådant handlingssätt i jämförelse med den brist som blivit kritiserad, är som en bjälke i jämförelse med ett sandkorn. Det är vår egen brist på fördragsamhet och kärlek, som leder oss att se en hel värld i ett sandkorn. De som aldrig fått erfara den hjärteförkrosselse, som hör samman med ett oförbehållsamt överlämnande åt Kristus, uppenbarar inte Frälsarens milda, kärleksfulla anda i sina liv. De missrepresenterar i hög grad evangelium och dess fördragsamma anda. De sårar och skadar dyrbara människor, för vilka Kristus gett sitt liv. Den som går fram med en sådan dömande anda uppenbarar, enligt den bild Jesus här använder, att han själv är skyldig till större synd än den han kritiserar. Han begår inte endast samma synd, men han visar samtidigt att han är besjälad av egenkärlek och ofördragsamhet. GL 173.2

Kristus är det enda sanna föredömet för en människas karaktär, och den som upphöjer sig själv till föredöme eller rättesnöre för andra, intar Kristi plats. Och eftersom Fadern överlätit all dom åt Sonen (Joh. 5:22), så berövar var och en, som gör sig till domare över en medmänniskas bevekelsegrunder, Guds Son hans företrädesrätt. Sådana självgjorda domare står på Antikrists sida; den Antikrist om vilken Guds Ord säger, att han »upphäver sig över allt vad gud heter och allt som kallas heligt, så att han tager sitt säte i Guds tempel och föregiver sig vara Gud». — 2 Tess. 2:4. GL 173.3

Den synd som leder till det mest olycksbringande resultat, är den kalla, klandrande och oförlåtande anda, som kännetecknar fariseismen. När den religiösa erfarenheten är utblottad på kärlek, är den i varje fall ingen kristen erfarenhet; den kännetecknas inte av den värme som kommer från rättfärdighetens sol. Ingen mänsklig aktivitet — inte ens kristen verksamhetsiver — kan fylla denna brist. Man kan ha skarp förmåga att upptäcka andras fel, men till var och en som besjälas av denna anda säger Jesus: »Du skrymtare, tag först ut bjälken ur ditt eget öga; därefter må du se till, att du kan taga ut grandet ur din broders öga.» — Matt. 7:5. Den som själv är skyldig, är alltid den första att misstänka andra. Genom att döma andra söker han dölja eller ursäktas det onda i sitt eget hjärta. Det var genom synden, som människan fick kunskap om det onda. Så snart våra första föräldrar hade syndat

började de skjuta skulden på varandra, och varje människa, som inte blivit delaktig av Kristi nåd, handlar av naturen på samma sätt. GL 174.1

När en människa har en dömande anda, nöjer hon sig inte endast med att utpeka vad hon anser vara fel hos sin broder. Om hon inte på ett mildt sätt lyckas få honom att göra såsom hon anser att han borde, använder hon sig av tvång. Så långt det står i hennes förmåga, söker hon tvinga den andre att handla i överensstämmelse med hennes egna idéer om vad som är rätt. På det sättet handlade judarna på Kristi tid, och sedan dess har den kristna kyrkan så snart Kristi kärlek har skjutits i bakgrunden, handlat på samma sätt. När kyrkan känt att kärlekens kraft inte varit vad den borde, har den sökt tillägna sig politisk makt för att därigenom inskräpa sina dogmer och påtvinga människor sina stadgar. I detta förhållande finner vi hemligheten till uppkomsten av alla religionslagar och till alla förföljelser som ägt rum genom tidsåldrarna. GL 175.1

Kristus tvingar inte människorna, men han drar dem till sig genom kärlek. Det enda tvång som Kristus använder är kärlekens tvång. När församlingen strävar efter världslig makt, bevisar det, att den har frånsagt sig Kristi makt, den gudomliga kärlekens dragande kraft. Hela detta problem ligger förborgat hos de enskilda medlemmarna i församlingen, och det är hos dem reformen måste börja. Jesus manar den dömande människan att först ta ut bjälken ur sitt eget öga, rena sitt hjärta från klander, bekänna och överge sin egen synd, och först när detta skett ägna en tanke åt att hjälpa andra till rätta. Och han säger: »Ty intet gott träd finnes, som bär dålig frukt, och lika litet finnes något dåligt träd, som bär god frukt.» — Luk. 6:43. Den klandrets anda som en människa kan behärskas av, är den onda frukt, som visar, att trädet är dåligt. Det hjälper inte att den människan söker uppbygga sig själv i egen rättfärdighet. Vad hon framför allt behöver är en radikal sinnesändring. Det är den erfarenheten hon måste ha, innan hon kan tillrättavisa andra, ty vad människans »hjärta är fullt av, det talar hennes mun». — Luk. 6:45. GL 175.2

När du söker ge andra råd eller förmaningar, har dina ord endast den tyngd som ditt eget exempel visat. Du måste vara god innan du kan göra det goda. Du kan inte utöva ett inflytande till andras omvändelse och förbättring, förrän ditt eget hjärta blivit ödmjukt, renat och mildt genom Kristi nåd. När denna förvandling skett hos dig, blir det lika naturligt för dig att försöka vara till välsignelse som det är för rosenbusken att frambringa doftande rosor eller för vinrankan att bära härliga druvklasar. GL 176.1

Om Kristus är »härlighetens hopp» i dig, finns det inte det minsta behov hos dig att utforska andras liv eller uppenbara deras felsteg. I stället för att klandra och fördöma dem skall du söka hjälpa, välsigna och frälsa dem. När du har något att göra med felande bröder, skall du se på dig själv, så att inte också du blir frestad (Gal. 6:1). Du skall minnas, att du själv många gånger felat och hur svårt det då varit för dig att komma in på rätt väg igen. Om du gör det, skall du inte driva din broder djupare in i mörkret, utan med ett hjärta som ömmar för hans bästa, i stället förhålla honom den fara han svävar i. GL 177.1

Den som ofta betraktar Golgata kors och känner att hans synder hade del i Kristi korsfästelse, kommer aldrig att göra någon jämförelse mellan sin egen och andras synd. Han kommer aldrig att ta plats i domarsätet för att döma någon annan. Den som vandrar i skuggan av Jesu kors, kan inte hysa en kritisk och självvisk anda. GL 177.2

Inte förrän du är beredd att offra din egen självrättfärdighet, ja, även ditt eget liv för att frälsa en medmänniska, har du befriat ditt eget öga från bjälken. Då kan du nalkas din broder och vinna inflytande över hans hjärta. Ingen har någonsin genom klander och förebråelser räddats från en ond väg, men många har därigenom i stället drivits bort från Jesus och kommit att tillsluta sina hjärtan för Guds Ande. Ett milt och inbjudande sätt kan frälsa en medmänniska och överskylla en myckenhet av synder. Uppenbarelsen av Kristus i din egen karaktär skall utöva en reformerande kraft över dem du kommer i beröring med. Låt dagligen Kristus uppenbaras i ditt liv. Då skall han genom dig utöva sitt ords omskapande kraft — en stilla, mild, överbevisande och mäktig kraft som omskapar människor och ger dem en ny karaktär. GL 177.3

»Given icke åt hundarna, vad heligt är.» GL 178.1

Jesus syftar här på dem som inte har någon vilja att frigöras från syndens trældom. Genom att de överlämnar sig åt onda och fördärvbringande lustar, blir deras natur sådan, att de inte vill skiljas från det onda. Kristi tjänare bör inte låta sig hindras i sitt verk av sådana, som utsätter evangelium för hån och gör det till en stridsfråga. GL 178.2

Frälsaren sviker aldrig den som är beredd att ta emot himmelens dyrbara sanningar, hur djupt sjunken i synd denna själ än må ha varit. För publikaner och skökor blev hans ord början till ett nytt liv. Maria Magdalena, från vars hjärta han drev ut sju onda andar, var den sista som lämnade Frälsarens grav, och den första som han mötte på uppståndelsens morgon. Saulus från Tarsus, en av de bittraste fienderna till Kristi evangelium, blev Paulus, den kanske mest hängivne aposteln för Kristi verk. Under det yttre, som tyder på hat och förakt, brott och förnedring, gömmer sig kanske ett sinne, som genom Guds nåd skall frälsas och bli en juvel i Återlösarens krona. GL 179.1

»Bedjen, och eder skall varda givet;

söken, och I skolen finna; klappen,

och för eder skall varda upplåtet.» GL 179.2

För att undvika all anledning till otro, missförstånd eller vantolkning, ger Kristus ett trefaldigt löfte. Han vill att de som söker Gud, skall tro på honom som är mäktig att göra allt. Han tillägger därför:»Ty var och en som beder, han får; och den som söker, han finner; och för den som klappar skall varda upplåtet.»— Matt. 7:8. Jesus framställer här inga andra villkor, än att man skall hungra efter hans nåd och längta efter hans kärlek. GL 179.3

»Bedjen.» Den omständigheten, att du beder, visar att du inser ditt behov av kraft. Och om du beder i tro, skall också din bön bli besvarad. Det löftet har Herren gett, och han skall inte bryta det. Om du kommer inför Gud med sann ånger och i ödmjukhet, är det inte heller förmätet att göra anspråk på vad han lovat. När du beder om den välsignelse du behöver för att utveckla en kristen karaktär, kan du vara trygg i förvissningen om, att du beder i överensstämmelse med Herrens löfte, som också skall bli uppfyllt. Om du känner din syndfullhet och erkänner den skall du bedja om hans nåd och barmhärtighet. Gud fordrar inte att du skall vara helig innan du kan närma dig honom, men han väntar att du i ditt hjärta skall ha en uppriktig önskan att bli renad från all synd och all orättfärdighet. Det enda argument vi kan framhålla är vårt stora behov och vårt hjälplösa tillstånd, ty det är det som är grunden till vårt behov av Guds frälsande kraft GL 180.1

»Söken.» Vi skall inte endast känna behov av Guds välsignelse, utan också söka efter den. »Sök nu förlikning och frid med honom.» — Job 22:21. Sök, och du skall finna! Gud söker dig, och redan den önskan du bär i ditt hjärta att komma till honom är ett tecken på att Guds Ande är verksam i ditt liv. Kristus själv beder innerligt för alla frestade, irrande och tvivlande människor, och han söker få dem in i sin kärleks gemenskap. »Om du söker honom, så låter han sig finnas av dig.» — 1 Krön. 28:9. GL 181.1

»Klappen.» Vi kommer till Gud efter hans särskilda inbjudan, och han väntar att få välkomna oss. De första lärjungarna som följde Jesus var inte nöjda med ett flyktigt samtal med honom. De frågade: »Rabbi, var bor du? . . . Då gingo de med honom och sågo var han bodde; och de stannade den dagen hos honom.» — Joh. 1:38, 39. Så kan också vi uppnå den innerligaste gemenskap med Gud. »Den som sitter under den Högstes beskärm och vilar under den Allsmäktiges skugga, han säger: 'I Herren har jag min tillflykt och min borg, min Gud, på vilken jag förtröstan'» — Ps. 91:1. Den som vill ha Guds välsignelse, har förmånen att kunna klappa på nådens port och sedan med trygghet vänta på uppfyllelsen av Jesu egna ord: »Var och en som beder, han får; och den som söker, han finner; och för den som klappar skall varda upplåtet.» — Matt. 7:8. GL 181.2

När Jesus betraktade dem som var församlade för att lyssna till hans ord, var det hans innerligaste önskan, att de nu skulle fatta Guds stora nåd och kärlek. För att belysa deras behov och Guds beredvillighet att fylla dessa framställde han för dem bilden av ett hungrigt barn, som ber sina föräldrar om bröd. »Vilken är den man bland eder», säger han, »som räcker sin son en sten, när han beder honom om bröd?» Han framhåller föräldrarnas naturliga kärlek till sina barn och tillägger: »Om nu I, som ären onda, förstån att giva edra barn goda gåvor, huru mycket mer skall icke då eder Fader, som är i himmelen, giva vad gott är åt dem som bedja honom!» Ingen verklig far, kan vända sig bort från sin son, när denne är hungrig och ber om bröd. Skulle vi då vanhedra Gud genom att tro, att han inte är villig att besvara sina barns böner? GL 182.1

»Om nu I, som ären onda, förstån att giva edra barn goda gåvor, huru mycket mer skall icke då eder Fader, som är i himmelen, giva vad gott är åt dem som bedja honom.» Den helige Ande, som är Jesu representant, är den största av alla gåvor, och alla goda gåvor innefattas däri. Skaparen själv har således ingenting större eller bättre att ge. När vi beder Herren förbarma sig över oss under olika livssituationer och leda oss med sin helige Ande, vänder han sig aldrig bort från oss. Även om det vore tänkbart med föräldrar som nekar sitt hungrande barn mat, kan Gud aldrig avslå ett längtande hjärtas innerliga begäran. I underbar ömhet tar sig hans kärlek uttryck. Till dem som i mörka stunder tycker det förefaller som om Gud inte bryr sig om dem, har detta budskap utgått från vår himmelske Faders hjärta: »Men Sion säger: 'Herren har övergivit mig, Herren har förgätit mig'. Kan då en moder förgäta sitt barn, så att hon icke har förbarmande med sin livsfrukt? Och om hon än kunde förgäta sitt barn, så skulle dock jag icke förgäta dig. Se, på mina händer har jag upptecknat dig; dina murar stå alltid inför mina ögon.» — Jes. 49:14-16. GL 182.2

Varje gång ett löfte förmedlas till oss genom Guds Ord är det samtidigt en antydning om vad vi bör bedja om och en försäkran att vi kan vänta bönhörelse. Det är vår förmån att genom Jesus få göra anspråk på all den andliga välsignelse vi behöver. Barnligt och enkelt kan vi lägga fram våra behov för Herren. Detta gäller också timliga behov. Vi kan bedja såväl om dagligt bröd och kläder som om Livets bröd och Kristi rättfärdighets klädnad. Vår Fader i himmelen vet, att vi behöver allt detta, och han vill att vi skall framlägga våra behov för honom. Det är genom Jesus vi tar emot varje välsignelse. Gud ärar också Jesu namn, när han genom det skänker oss allt vad vi behöver av hans nåds stora rikedomar. GL 183.1

Men glöm inte, att du, när du åkallar Gud såsom din Fader, på samma gång erkänner att du är hans barn. Du förlitar dig inte endast på hans godhet, utan du fogar dig efter hans vilja, eftersom du vet att hans kärlek är oföränderlig. Du överlämnar dig åt honom för att leva i lydighet för hans vilja. Till dem som inrättar sitt liv så, var det som Jesu riktade uppmaningen att först söka Guds rike och hans rättfärdighet, för att sedan bli delaktiga av löftet: »Bedjen, och eder skall varda givet.» De outtömliga rikedomar som himmelens och jordens Skapare äger, står till hans barns förfogande. Det är gåvor så dyrbara, att endast Jesu Kristi blod kunde förvärva dem; gåvor som kan tillfredsställa alla hjärtats önskningar; gåvor, som har evighetsvärde, och de skall ta emot och åtnjutas av alla som går in i barnskapet med Gud som Fader. Betrakta Guds löften som om de givits personligen till dig, och framhåll dem för din Fader, som om de var dina egna ord och du skall få uppleva en fullkomlig och evig glädje. GL 184.1

»Därför, allt vad I viljen att människorna skola göra eder, det skolen I ock göra dem.» GL 185.1

I umgänget med våra medmänniskor bör vi söka ställa oss själva i deras situation. Vi måste försöka fatta deras känslor, deras problem, deras missträkningar, deras fröjder och deras sorger. Vi bör likställa oss med dem och sedan behandla dem så som vi vill, att de skulle behandla oss, om vi var i deras situation. Detta är en stor och gudomlig regel. Det är ett annat uttryck för budet: »Du skall älska din nästa såsom dig själv.» Det är det centrala budskapet som förmedlas av profeterna. Det är en himmelsk princip, som måste utvecklas hos alla dem som skall bli beredda att umgås med himmelens heliga invånare. GL 185.2

Den regel som Jesus framställer i orden »allt vad I viljen att människorna skolen göra eder, det skolen I ock göra dem», har sitt förnämsta uttryck i Jesu liv och karaktär. Ett underbart och härligt ljus vilade över vår Frälsares dagliga liv och gärning. Han utövade ett mäktigt inflytande i sin omvärld. Samma anda måste finnas hos hans efterföljare. De i vilkas hjärtan Kristus tagit sin boning, omges av en gudomlig atmosfär. Från deras karaktärs vita och rena klädnad utgår en doft av gudomlighet. Deras ansikten återspeglar det ljus som upplyser livsvägen för stapplande och trötta fötter. GL 185.3

Ingen människa som verkligen förstår, vad som utgör en fullkomlig karaktär, kan försumma att i sitt dagliga liv uppenbara Kristi kärlek. Hans nåds inflytande skall uppmjuka våra hjärtan, rena och förädla våra känslor och ge oss en himmelsk klarsyn på vad som är rättfärdigt och gott. GL 186.1

Men Jesu ord om oss och våra medmänniskor har en ännu djupare betydelse. Var och en som gjorts till förvaltare av Guds mångfaldiga nåd, är kallad att delge denna nåd till själar, som vandrar i mörker och okunnighet. Aposteln Paulus säger: »Både mot greker och mot andra folk, både mot visa och ovisa har jag förpliktelser.» — Rom. 1:14. I fråga om allt det du lärt känna rörande Guds kärlek, och allt som du tagit emot av hans nåds rika gåvor, står du i skuld till alla som inte fått dessa gåvor i så hög grad som du, och det är din plikt att dela med dig åt dem. GL 186.2

Och så förhåller det sig också med alla gåvor i livet. Vad du än äger av det som dina medmänniskor saknar, ställer dig i så mycket större skuld till dem som inte är lika lyckligt lottade i ett eller annat avseende som du själv är. Äger vi rikedomar eller har tillgång till allt detta livets goda, så är vi också förpliktade att vårda oss om sjuka, änkor och faderlösa, på samma sätt som vi skulle önska att de tog vård om oss om vi råkade in i deras belägenhet. GL 187.1

Den gyllene regelns djupa sanning uttrycks också i följande ord: »Med det mått, som I mäten med, skall ock mätas åt eder igen.» — Matt. 7:2. Allt det vi gör mot andra, vare sig det är gott eller ont, skall återverka på oss själva till välsignelse eller förbannelse. Det vi ger, skall vi få igen. Samma jordiska välsignelser som vi delger andra, får vi ofta tillbaka. Vad vi ger kommer ofta i nödens stund tillbaka till oss i dubbelt mått. Vad vi i kärlek ger ut får vi också tillbaka på så sätt att vi upplever en fullständigare uppenbarelse av den kärlek som är summan av all himmelsk härlighet och all himmelsk rikedom. Men också det onda vi

orsakar våra medmänniskor får vi igen. Den som fördömt andra eller gjort dem missmodiga, skall själv få genomgå samma erfarenhet som de och känna vad de lidit till följd av brist på sympati och ömhet. GL 187.2

Det är av kärlek till oss som Gud låter detta ske. Han vill låta oss se vårt eget hjärtas hårdhet så klart, att vi blir beredda att helt öppna våra hjärtan för Jesus och ge honom en boning där. På så sätt är det sant, att också det onda har något gott med sig, och vad som stundom kan synas vara förbannelse blir till välsignelse. Dessa sanningar är kristendomens djupa principer. Och allt som inte överensstämmer med detta är falskt. En religion som inrymmer rätten att förakta en medmänniska, som vår Frälsare värderar så högt, att han utgett sig själv för den; en religion som kommer oss att försumma andras nöd, lidanden och oförrätter, är en falsk religion. När vi inte fäster något avseende vid fattigas, lidandes och fallnas behov, förråder vi Kristus. Anledningen till att kristendomen stundom har så liten kraft i denna värld är, att många människor visserligen bekänner Kristi namn, men förnekar honom och hans karaktär i sitt dagliga liv. På det sättet blir Herrens namn hädat. GL 188.1

Det står skrivet om den apostoliska församlingen på den tid, när den uppståndne Frälsarens härlighet omstrålade den, att »ingen enda kallade något av det han ägde för sitt». »Bland dem fanns ingen som led nöd.» »Och med stor kraft framburo apostlarna vittnesbordet om Herren Jesu uppståndelse; och stor nåd var över dem alla.» »Och ständigt, var dag, voro de endräktigt tillsammans i helgedomen; och hemma i husen bröto de bröd och åto med fröjd och i hjärtats enfald och lovade Gud. Och allt folket var dem väl bevåget. Och Herren ökade församlingen dag efter dag med dem som läto sig frälsas.» — Apg. 4:32, 34, 33; 2:46, 47. GL 188.2

Man kan genomforska himmel och jord, men man skall ändå inte finna en sanning, som är tydligare uppenbarad än den, som visar sig i välgärningar mot sådana som verkligen behöver vår sympati och vår hjälp. Där uppenbaras sanningen, sådan den är i Kristus Jesus. När de som bekänner Kristi namn, praktiserar dessa grundsatser, skall evangelium gå framåt med samma kraft som på apostlarnas tid. GL 189.1

»Den port är trång, och den väg är

smal som leder till livet.» GL 189.2

På Jesu tid var de flesta städer omgivna av murar. Dessa städer var i de flesta fall belägna på kullar och berg. Till portarna, som stängdes vid solnedgången, ledde branta, klippiga stigar, och de som var på väg till städerna vid dagens slut, måste ofta skynda sig uppför dessa svårtillgängliga stigar för att hinna fram innan porten stängdes. Den som kom för sent lämnades utanför. GL 189.3

De branta stigarna, som ledde hemåt, var en talande illustration på den kristnes livsväg. Jesus ville säga, att den väg han förelagt oss att vandra är smal, och att porten är svår att passera igenom. Han visste svårigheten med den regel han gav, att vi skall handla mot

andra, så som vi vill att de skall handla mot oss. Han visste, att en sådan livsinställning utestänger allt högmod och all själviskhet. Det finns en bredare väg, men den leder till fördärvet. Den som vill vandra på det andliga livets väg, måste ständigt sträva uppåt. Han får vandra med en liten skara, eftersom den stora mängden väljer den väg, som går neråt. GL 190.1

På den väg som leder till döden, kan den stora massan medföra all sin världslighet, all sin själviskhet, allt sitt högmod, all sin oärlighet och alla sina moraliska brister i övrigt. På den vägen finns det plats för varje människas egna meningar och lärosatser, och hon har där också tillfälle att följa sina egna böjelser och göra allt som hennes egenkärlek föreskriver. Man behöver inte söka efter den väg som leder till fördärvet, eftersom porten är vid och vägen är bred — och människor är av naturen benägna att gå på denna dödens GL 190.2

Men vägen till livet är smal, och porten är trång. Vägen är så smal, att utrymmet inte tillåter att vi bär med oss någon skötesynd. Våra egna vägar, vår egen vilja, våra onda vanor måste överges, om vi vill gå på Herrens väg. Den som tjänar Kristus, kan inte följa världens sätt att tänka eller rätta sig efter världens måttstock. Himmelens väg är för smal för rang och rikedom, ståt och lyx; den är för smal för äregirighet och den är för brant och svårtillgänglig för dem som saknar ambition eller är likgiltiga. Arbete, tålmod, självupppoffring, vanära, fattigdom, motstånd från syndare — allt detta fick Kristus lida. Det är också vad vi måste utstå för att någonsin få inträde i Guds paradiset. GL 191.1

Men ur detta kan vi inte dra slutsatsen, att den väg som leder uppåt, uteslutande är svår och otillgänglig och att den väg som leder neråt alltid är lätt och bekväm. Den väg som leder till döden är kantad av lidanden och svårigheter, sorger och misräkningar. Genom oupphörliga varningar vill Gud dra oss bort från den vägen. Hans kärlek har gjort det svårt för människan att genom likgiltighet och motstånd fördärva sig själv. Det är sant att den breda vägen är lockande, men all dess lockelse är endast bedrägeri, och erfarenheterna under vandringen på den domineras av bittra samvetskval och tärnande oro. Det finns sådana som tror att det är behagligt att följa världens högmod och äregirighet, men inte desto mindre leder vägen slutligen fram till endast sorg och smärta. Vår själviska planering kan ibland förespegla oss härliga framtidsloften och ge oss förhoppningar om en behaglig och njutbar livssituation, men vi skall finna, att sådan lycka, blandad med gift, gör att livet alltid förbittras av förhoppningar som grundar sig på själviskhet. Porten till den väg som leder neråt, kan väl synas vara prydd med blomster, men själva vägen är beströdd med törnen. De ljusa förhoppningar som strålar emot oss från dödsvägens portal, utplånas i förtvivlans mörker, och den som fortsätter på den vägen, har endast den eviga nattens mörker framför sig. GL 191.2

Överträdarens väg är hård, men vishetens »vägar äro ljuvliga vägar, och alla hennes stigar äro trygga». — Ords. 3:17. Varje uttryck av lydnad mot Kristus, varje självupppoffrande handling för hans skull, varje prövning som uthärdas i tålmod och varje

seger över frestelser är ett steg i riktning mot den slutliga och härliga segern. Om vi gör Kristus till var Ledsagare i alla situationer, skall han också leda oss på trygga vägar. Inte ens den djupast sjunkne syndaren behöver sväva i tvivel om denna väg. Den som i uppriktig gudsfruktan söker efter den vägen skall också finna den och han får kraft att bevara det rena och heliga ljuset. Även om stigen är så smal och så helig, att synden inte kan ges utrymme på den, har dock alla tillträde till den, och inte en enda behöver tvivla eller säga: »Gud bryr sig inte om mig!» GL 192.1

Vägen kan vara stenig och brant, och bråddjup kan öppna sig både till höger och vänster. Och för den längtande pilgrimen kan vandringen vara väl mödosam. Men den uttröttade stridsmannen måste kämpa ännu en tid; den missmodige måste ännu hålla fast sitt hopp. Men med Kristus som ledsagare skall vi dock slutligen nå det efterlängtrade målet och få vila. Kristus själv har vandrat denna väg före oss och jämnat den för våra fötter. GL 193.1

Längs denna väg som leder uppåt och som slutar i det eviga livets härlighet, finner vi uppfriskande glädjekällor för trötta pilgrimer. De som vandrar på visdomens vägar, kan njuta stor glädje mitt under svåra prövningar, ty den för vars skull de gör denna mödosamma vandring går vid deras sida, fastän de inte ser honom. För vart steg de tar urskiljer de allt tydligare att de står under Guds hands ledning, och vägen upplyses allt klarare av strålar från den himmelska härligheten. Deras lovsånger stiger upp till Guds tron och tilltar i styrka för att slutligen blandas med änglarnas jubelsång. »De rättfärdigas stig är lik gryningens ljus, som växer i klarhet, till dess dagen når sin höjd.» — Ords. 4:18. GL 193.2

»Kämpen för att komma in genom
den trånga porten.» GL 194.1

Den vandrare som vi i ett kapitel tidigare nämnde, som skyndade sig för att hinna fram till stadsporten före solnedgången, hade verkligen inte tid att stanna och betrakta sevärdheter längs vägen. Hela hans sinne var uppfyllt av en enda tanke: att i tid komma in genom porten. Jesus ville visa att samma ambition krävs i det kristliga livet. GL 194.2

— Jag har, ville han säga, öppnat karaktärens härlighet för er, och detta är också en uppenbarelse av mitt rikes sanna härlighet. Den erbjuder inte jordiskt herravälde eller självisk övermakt, men den är värd er yttersta strävan. Jag kallar er inte in i striden för att uppnå herravälde över jordens riken, men tro inte därför, att det inte finns någon strid att utkämpa eller en seger att vinna. Nej, ni måste kämpa till det yttersta för att få ingång i mitt andliga rike. GL 194.3

Det är uppenbart att den kristnes liv verkligen kan liknas vid en strid eller ett segertåg. Men den seger som skall vinnas, vinnes aldrig genom mänsklig kraft. Stridsfältet är människans hjärta. Striden som måste utkämpas, innebär, att vi helt underkastar oss Guds vilja och överlämnar vårt hjärta åt honom, så att det till alla delar fylls av hans kärlek. Vi

kan inte med vårt gamla sinnelag ärva Guds rike. De gamla vanorna och de omhuldade böjelserna måste uppoffras. GL 195.1

Den som vill komma in i det andliga riket skall finna, att han måste utkämpa sin kamp både mot den onda naturens böjelser och passioner och mot de onda andarna i mörkrets rike. Självskhet och högmod reser sig upp mot allt som uppenbarar synden, och i vår egen kraft kan vi naturligtvis inte besegra de onda böjelser och vanor, som med all makt söker bevara inflytandet över oss. Själva förmår vi inte övervinna den mäktige fiende som gör allt för att hålla oss kvar under sin förföriska makt. Endast Gud kan ge oss segern! Han vill, att vi skall behärska oss själva och kontrollera vår vilja och våra böjelser. Men han kan inte ge oss sin hjälp utan att vi först gett honom vårt samtycke och lovat vår samverkan. Guds Ande verkar genom människans sinnesförmögenheter. Därför måste vi öppna våra hjärtan för dess omskapande kraft. GL 195.2

Ingen seger vinnes utan ihärdig bön eller utan att vi ständigt ödmjukar oss själva. Vår vilja kan inte ens med gudomliga medel tvingas till samverkan, utan måste frivilligt överlämnas i Guds händer. Vore det möjligt att med tvång föra oss in under Andens inflytande, skulle detta ändå inte göra oss till kristna eller lämpliga för Guds rike. Inte heller skulle Satans makt genom den metoden bli bruten. Vi måste förena vår vilja med Guds vilja, men vi kan inte av oss själva med alla våra önskningar och planer underordna oss den. Om vi är »villiga att göras villiga», är Gud beredd att utföra detta verk i oss, ja, t.o.m. att »bryta ned tankebyggnader och alla slags höga bålverk, som uppresas mot kunskapen om Gud», och hjälpa oss att ta alla slags tankefunder till fånga och lägga dem under Kristi lydnad. (2 Kor. 10:5.) Det är under de förutsättningarna det blir möjligt för oss att »med fruktan och bävan» arbeta på vår frälsning. »Ty Gud är den som verkar i eder både vilja och gärning, för att hans goda vilja skall ske.» — Fil. 2:13. GL 196.1

Många som känner sig dragna av Kristi kärlek och himmelens härlighet drar sig dock tillbaka för de villkor genom vilka de kan tillgodogöra sig den kristna karaktären. Många vandrar på den breda vägen, fastän de känner sig långt ifrån tillfredsställda med situationen. De längtar efter befrielse från synden, och i sin egen kraft försöker de kämpa emot de syndiga vanor som har grepp om dem. De kastar längtande blickar över till den smala vägen och fram emot den trånga porten. Men själviska önskningar, kärlek till världen, högmod och oheliga ambitioner hindrar dem från att ta ett avgörande steg över till Frälsarens sida. De inser att alla avgudar, som de hyllar, måste ut ur själen. De vet att varje syndig njutning måste överges och alla världsliga hinder undanröjas, om de skall kunna gå in genom den trånga porten. Men det krävs uppoffring att överge de ting som de älskar och att låta viljan bli Guds vilja underdånig. Det är detta som gör att de tvekar och ibland går ytterligare ett steg tillbaka. »Många skola försöka att komma in och skola dock icke förmå det.» De längtar således efter det goda. De gör vissa försök att komma i besittning av det, men de saknar den fasta beslutsamhet som är beredd att vinna det, vad det än må kosta. GL 197.1

Vårt enda hopp då det gäller att bli segervinnare, ligger i att vi förenar vår vilja med Guds och varje dag och stund samverkar med honom. Det egna jaget kan inte omhuldas samtidigt som vi väntar att få en plats i Guds rike. Om vi någonsin skall uppnå ett helgat liv, måste det ske genom att vi förnekar oss själva och gör Kristi sinne till vårt. Högmod och självrättfärdighet måste korsfästas. Är vi villiga att betala det pris som krävs av oss? Är vi villiga att gå in i fullkomlig överensstämmelse med vad Gud vill? Är vi inte det, kan Guds omskapande nåd aldrig uppenbaras i oss. GL 198.1

Den kamp som vi måste engagera oss i, är »trons goda kamp». Aposteln Paulus säger: »För det målet arbetar och kämpar jag i enlighet med hans kraft, som mäktigt verkar i mig.» — Kol. 1:29. GL 198.2

När Jakob hade uppnått det mest avgörande ögonblicket i sitt liv, drog han sig undan för att bedja. Han hade ett enda mål, nämligen det, att hans karaktär skulle omskapas. Men medan han kämpade med Gud, trodde han, att en fiende lade sin hand på honom, och hela natten stred han för sitt liv. Men hans själs fasta beslut förändrades inte genom det som direkt hotade hans liv. När hans krafter praktiskt taget var helt uttömda, uppenbarade ängeln sin gudomliga kraft, och vid ängelns beröring visste Jakob vem han kämpat med. Slagen och hjälplös föll han i sin Frälsares armar och bad innerligt om välsignelse. Han lät sig alltså inte förskräckas och inte heller upphörde han med sitt innerliga bedjande. Och himmelen hörde denne hjälplöse och ångerfulle mans bön och besvarade den i överensstämmelse med förmaningen: »Eller ock måste man söka skydd hos mig och göra fred med mig; ja, fred måste man göra med mig.» — Jes. 27:5. Jakobs bön var beslutsamhetens bön. »Jag släpper dig icke, med mindre du välsignar mig.» Den han kämpade med gav honom denna beslutsamma anda. Det var denne som gav seger och förändrade Jakobs namn till Israel, ty han hade kämpat med Gud och med människor och vunnit seger». — 1 Mos. 32:26-28. Det som Jakob i sin egen kraft tidigare fåfängt kämpat för, vann han nu genom att överlämna sig i sin motståndares händer och genom att uppvisa en fast och orubblig tro. »Detta är den seger, som har övervunnit världen; vår tro.» — 1 Joh. 5:4. GL 198.3

»Tagen eder till vara för falska profeter.» GL 200.1

Enligt Jesu ord skulle falska lärare framträda och leda människor bort från den smala vägen och den trånga porten. Han ger oss en varning för dessa falskhetens representanter. Även om de går klädda i fårakläder, är de glupande ulvar invärtas. Jesus förklarar hur vi skall kunna skilja de falska lärarna från de sanna: »Av deras frukt skolen I känna dem», säger han. Och vidare: »Icke hämtar man väl vindruvor ifrån törnen eller fikon ifrån tistlar?» GL 200.2

Han säger inte att vi skall pröva dem i fråga om deras ord eller deras uttalade bekännelse. De måste dömas i överensstämmelse med Guds ord, »till lagen, till vittnesbördet». Om de inte talar i överensstämmelse med dessa, så saknar de ljuset. »Min son, om du icke vill höra tuktan, så far du vilse från de ord som giva kunskap.» — Ords.

19:27. Vilket budskap förkunnar dessa falska lärare? Är det ett budskap som lär oss att frukta och ära Gud? Fyller det oss med en stark längtan att uppenbara vår kärlek till honom genom att troget efterfölja hans bud? Om människor inte inser den moraliska lagens stora betydelse, om de ringaktar Guds bud, överträder det minsta av dessa bud och lär människorna så, skall de betraktas som intet bland himmelens invånare. De utför samma verk som påbörjades av mörkrets furste, Guds fiende. GL 200.3

Alla som bekänner Kristi namn och har ett kristligt sken är därför inte sanna kristna. Jesus sade: »Många skola på 'den dageri' säga till mig: 'Herre, Herre, hava vi icke profeterat i ditt namn och genom ditt namn drivit ut onda andar och genom ditt namn gjort många kraftgärningar?' Men då skall jag betyga för dem: 'Jag har aldrig känt eder; gån bort ifrån mig, I ogärningsmän'.»; — Matt. 7:22, 23. GL 201.1

På samma gång som de gör anspråk på att Kristus är deras Herre och tror sig utföra stora gärningar i hans namn, är de ogärningsmän. »Väl hopgöra de med munnen ljuvliga ord, men deras hjärtan stå blott efter egen vinning.» — Hes. 33:31. GL 201.2

Att endast bekänna sig vara en Kristi lärjunge är naturligtvis till ingen nytta. Den tro på Kristus som innebär frälsning är inte vad många säger den vara. Det finns sådana som hävdar att man endast behöver tro, och saklöst kan uraktlåta att hålla lagen. Men det är väl ändå förmätet att säga sig ha en tro, som inte leder till lydnad? Aposteln Johannes säger: »Den som säger sig hava lärt känna honom och icke håller hans bud, han är en lögnare, och i honom är icke sanningen.» — 1 Joh. 2:4. Ingen skall föreställa sig att det äkta i ett kristet liv eller i en kristen predikan bevisas genom underverk eller vad som synes vara Guds särskilda ledning och omsorg. När en person talar förringande om Guds Ord och upphöjer sina egna intryck, känslor och handlingar över den gudomliga måttstocken, kan vi förstå, hur det kan sägas, att det finns »intet ljus hos dem». GL 201.3

Lydnad är provet på lärjungaskap. Att hålla Guds bud är det som bevisar människans uppriktighet, när man bekänner sig älska Gud. När den lära vi antagit fördrivit synden från våra hjärtan, renat hjärtat från den onda besmittelsen och frambringat helgelsens frukter, då vet vi, att vi har tagit emot Guds sanning. När givmildhet, vänlighet och sympati uppenbaras i våra liv, när hjärtat fröjdas över rättfärdiga gärningar, när vi upphöjer Kristus och inte oss själva, då är det uppenbart att vår tro bygger på rätt grund. »Därav veta vi, att vi hava lärt känna honom, därav att vi hålla hans bud.» — 1 Joh. 2:3. GL 202.1

»Likväl föll det icke omkull, efter-

som det var grundat på hälleberget.» GL 203.1

De människor som hörde Jesus blev djupt gripna av vad han sade. Den gudomliga skönheten i de sanningens principer som han framhöll, tilltalade dem, och hans allvarliga maningar blev för dem som Guds egen röst med allvarlig uppfordran till hjärteransakan. Hans ord träffade själva roten av deras egna idéer och uppfattningar, och de insåg, att om de

skulle följa hans lära, var det nödvändigt med en förändring av alla deras egna vanor, tankar och gärningar. Därigenom skulle de komma i strid med sina andliga lärare, därför att hela den religionsbyggnad som rabbinerna under släktled byggt upp skulle slås i spillror. Samtidigt som folket i sina hjärtan erkände sanningen i Jesu framställning, var det endast ett fåtal som var redo att ta emot den som levnadsregel. GL 203.2

Med en slående och belysande illustration avslutade Jesus sin bergspredikan för att ge en eftertrycklig maning till lydnad för och tro på de ord han talat. Bland dem som stod omkring honom var många, som tillbragt hela sitt liv vid Galileiska sjön. När de nu hade lyssnat till hans ord från bergsslutningen kunde de se dalar och sänkor genom vilka strömmarna från bergen sökt sig väg ner mot öppet vatten. Under varma somrar sinade många av dessa bäckar, så att endast de torra, slamfyllda strömfåror var kvar. Men när vinterns stormar rasade över bergen, vidgades strömmarna till strida, forsande floder, som översvämmande låglandet och sopade med sig allt som kom i deras väg. Det hände då och då att hus som byggts på låglänt mark, där man trodde att de stod utom all fara, blev vattnets rov. Men högre upp på sluttningarna fanns hus som grundats på själva klippan. I vissa delar av landet var husen allmänt byggda på klippgrund, och många av dem hade under tusen år stått emot stormens raseri. GL 203.3

Den som tar emot Jesu ord och låter dem bli karaktärens och livets grund, är lik den som byggde sitt hus på klippan. Flera hundra år tidigare hade profeten Jesaja sagt, att »Guds ord förbliver evinnerligen.» — Jes. 40:8. Och när Petrus senare citerade dessa ord, tillade han: »Det är detta ord, som har blivit förkunnat för eder såsom ett glatt budskap.» — 1 Petr. 1:25. Guds Ord är evigt bestående. Det är en fast och säker grundval. »Himmel och jord skola förgås», säger Jesus, »men mina ord skola aldrig förgås.» — Matt. 24:35. GL 204.1

Jesu bergspredikan innehåller lagens stora grundprinciper och är ett uttryck för Guds egen natur. Den som bygger på bergspredikans ord, bygger på Kristus, tidsåldrarnas klippa. Genom att ta emot ordet, tar vi emot Kristus. Och endast de som tar emot hans ord bygger på honom. »En annan grund kan ingen lägga, än den som är lagd, nämligen Jesus Kristus.» — 1 Kor. 3:11. »Ej heller finnes under himmelen något annat namn, bland människor givet, genom vilket vi kunna bli frälsta.» — Apg. 4:12. Kristus eller Ordet, Guds uppenbarelse — uppenbarelsen av hans karaktär, hans lag, hans kärlek, hans liv — är den enda grunden för en bestående karaktär. GL 204.2

Genom att lyda Kristi ord bygger vi på honom. Helighet består inte endast i lyckliga känslor, utan i ett helt och fullt överlämnande åt Gud och hans vilja. När Israels barn slagit läger vid gränsen till löfteslandet, räckte det inte för dem, att känna till Kanaans land eller sjunga Kanaans sånger. Detta kunde aldrig ge dem landets vingårdar och allt dess övriga goda. För att få njuta av allt detta måste de ta landet i besittning och uppfylla villkoren genom att öva en levande tro på Gud och genom att tillgodogöra sig hans löften och följa hans undervisning. GL 205.1

Jesus grundar inte människans frälsning endast på bekännelse, men på en tro som uppenbaras i rättfärdighet. Gärningar och inte endast ord är vad Kristus väntar av sina efterföljare. Genom handling utvecklas karaktären. »Alla de som drivs av Guds Ande, de äro Guds barn.» — Rom. 8:14. Det är inte de som endast blivit berörda av Guds Ande och som av och till ger vika för dess inflytande, som är Guds barn. Men det är de som ledas eller drivs av Anden. GL 205.2

Vill du bli en Kristi efterföljare, men är osäker på hur du skall börja? Känner du dig omgiven av mörker utan att veta var du skall finna ljuset? Besluta dig då just nu i ditt hjärta för att lyda Gud så långt du hittills fått ljus i hans ord. Hans kraft, ja, själva hans liv är i hans ord, och i den grad du tar emot Ordet, skall det ge dig kraft att lyda. GL 206.1

Kristus är en levande sten, och hans liv delges alla, som bygger på honom. »Låten eder själva såsom levande stenar uppbyggas till ett andligt hus.» — 1 Petr. 2:5. Kristus är den »i vilken allt det som uppbygges bliver sammanslutet och så växer upp till ett heligt tempel i Herren.» — Ef. 2:21. Stenarna blir ett med grundvalen, eftersom alltsammans genomströmmas av ett gemensamt liv. Den byggnaden kan ingen storm förstöra, ty allt som är fyllt av Kristi liv, förblir lika länge som Kristus själv. GL 206.2

Och varje byggnad som vilar på annan grund än Guds Ord, skall slås i spillror. Den som i likhet med judarna på Kristi tid bygger på mänskliga traditioners och mänskliga lärors grund eller på en av människor uppfunnen form, ceremoni eller gärning, som kan utföras oberoende av Kristi nåd, bygger sin karaktärsbyggnad på den lösa sanden. Frestelsens häftiga stormar skall underminera denna bräckliga grundval. GL 206.3

»Därför säger Herren, Herren så: . . . Och jag skall låta rätten vara mätsnöret och rättfärdigheten sänklodet. Och hagel skall slå ned eder lögn tillflykt, och vatten skall skölja bort edert beskärm.» — Jes. 28:16, 17. GL 207.1

Idag ljuder nådens röst till syndaren: »Så sant jag lever, säger Herren, Herren, jag har ingen lust till den ogudaktiges död, utan fastmer därtill att den ogudaktige vänder om ilrån sin väg och får leva. Så vänden då om, ja, vänden om från edra onda vägar; ty icke viljen I väl dö, I av Israels hus?» — Hes. 33:11. Den röst som idag riktar sig till den ångerfulle, är samma röst som under ångest utropade från berget: »Jerusalem, Jerusalem, du som dräper profeterna och stenar dem som äro sända till dig! Huru ofta har jag icke velat församla dina barn, likasom hönan församlar sina kycklingar under sina vingar! Men I haven icke velat. Se, edert hus skall komma att stå övergivet och öde.» — Matt. 23:37, 38. GL 207.2

Ännu en liten tid ägde Jerusalem tillfälle att ta emot Guds gåva. På samma sätt talar Kristus ännu till dig med kärlekens röst: »Se, jag står för dörren och klappar; om någon lyssnar till min röst och upplåter dörren, så skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig.» — Upp. 3:20. »Se, nu är den välbehagliga tiden; se, nu är frälsningens dag.» — 2 Kor. 6:2. GL 208.1

Du som förtröstar på dig själv, du bygger på en lös och osäker grund. Men det är ännu inte för sent att fly från det hotande fördärvet. Fly, innan stormen bryter lös, till den fasta klippan! »Därför säger Herren, Herren så: 'Se, jag har lagt i Sion en grundsten, en beprövad sten, en dyrbar hörnsten, fast grundad; den som tror på den behöver icke fly.» — Jes. 28:16. »Vänden eder till mig, så värden I frälsta, I jordens alla ändrar, ty jag är Gud och eljest ingen.» — Jes. 45: 22. GL 208.2

»Men Israel bliver frälst genom Herren med en evig frälsning; aldrig i evighet skolen I komma på skam och varda till blygd.» — Jes. 45:17. GL 208.3

»Frukta icke, ty jag är med dig; var ej försagd, ty jag är din Gud. Jag styrker dig, jag hjälper dig ock, jag uppehåller dig med min rättfärdighets högra hand.» — Jes. 41:10. GL 208.4

I Väntan på Slutet

